

2025.
Január - Március

101. évfolyam, 1. szám
SZOMBATI BIBLIAI TANULMÁNYOK
Felnőttek részére

1. RÉSZ

JÁNOS EVANGÉLIUMA

A szeretett tanítvány bemutatja Jézus Krisztust, az Isten örökkévaló Fiát és az egész világ bűneinek isteni ellenszerét.

Tartalom

1. JÁNOS EVANGÉLIUMA	5
2. ISTEN BÁRÁNYA	10
3. A KÁNAI MENYEGZŐ	15
4. JÉZUS A TEMPLOMBAN	20
5. JÉZUS ÉS NIKODÉMUS	26
6. A SZENTLÉLEK MUNKÁJA	31
7. JÉZUS ÉS KERESZTELŐ JÁNOS	36
8. JÉZUS ÉS A SAMÁRIABELI ASSZONY	41
9. EGY MISSZIONÁRIUS SZÜLETIK	47
10. JÉZUS ÉS A NEMESEMBER FIA	52
11. JÉZUS ÉS A BETHESDAI BÉNA	57
12. ISTEN FIÁNAK HATÁSKÖRE	62
13. JÉZUS ENNI AD A SOKASÁGNAK	67
JAVASOLT OLVASMÁNYOK	72
Rövidítések jegyzéke	158

A Szombati Bibliai Tanulmányok naponkénti tanulmányozásának programja kizárólag a Biblián és a Prófétaság Lelkén alapszik. A megjegyzések oly rövidek, amennyire csak lehetséges, melyek közvetlen, tömör gondolatokat tartalmaznak. Némely esetben szögletes zárójeleket [] alkalmaztunk, hogy biztosítsuk a megfelelő világos összefüggést és a folyamatos olvashatóságot. A forrásrövidítések és egyéb megjegyzések a rövidítések jegyzékében találhatóak. Különösen ajánlott a forrásanyagok további tanulmányozása.

ISSN 1584-6830

**Idézetek
minden napra
a Bibliából és
a Prófétaság
Lelkének írásából**

Látogass el
a Facebook
oldalunkra

[www.facebook.com/
idezetekabibliabol/](http://www.facebook.com/idezetekabibliabol/)

**Napi bibliai idézetek,
bátorító gondolatok
www.hnarm.hu**

ELŐSZÓ

Idén négy negyedéven keresztül fogjuk tanulmányozni *A János szerinti evangéliumot*. Szerénységből a negyedik evangélium szerzője nem azonosítja magát, és nem hivatkozik önmagára annak a két tanítványnak az egyikeként, akik először követték Jézust (Jn 1:37). Inkább a következő képpen fogalmaz: „egy másik tanítvány”, „az a tanítvány”, „a tanítvány, akit szeret vala Jézus” és „a tanítvány, a ki bizonyosságot tesz ezekről” (János 18:15; 19:26; 21:20, 23, 24). Az a tény, hogy más kiemelkedő tanítványokat név szerint említ az evangélium, miközben János nevét nem, arra utal, hogy János lehet a szerzője.

A Prófétaág Lelke szerint a negyedik evangélium szerzője János volt, „az a tanítvány, akit szeret vala Jézus”. Ő egyike volt annak a három tanítványnak, akik közvetlenül Krisztus letartóztatása előtt tanúi voltak megdicsőülésének a hegyen és gyötrelmének a kertben. Élete kiváló példa arra, ahogyan Isten ereje képes a „mennydörgés” fiát teljesen átformálni egy szeretetteljes, mély lelkiállású emberré.

„Miként a szőlőág átfonja támasztó oszlopát, úgy karolta át János is Jézust. Bátran kiállt Mestere mellett kihallgatásakor a törvényházban; ott időzött a kereszt lábánál; a feltámadás hírére pedig oly gyorsan futott a sírhoz, hogy buzgalmában még a hirtelenkedő Pétert is megelőzte.

Az a bizakodó szeretet és önzetlen odaadás, amely János életében és jellemében megnyilvánult, a keresztény egyháznak felbecsülhetetlen értékű tanítást nyújt. Természetétől fogva lényé nem volt olyan kedves, mint az későbbi éveiben megnyilatkozott. Jellemének súlyos fogyatékoságai voltak; gögös, önhitt és becsvágyó, sőt ha megsértették, haragtartó is volt. Ezért őt és fivérét 'a mennydörgés fiainak' nevezték. Ezenkívül a szeretett tanítvány még szeszélyes, bosszúálló, bíráló is volt. Az isteni Tanító azonban mind e sok hiba mögött is őszinte, szeretetteljes szívét látta meg. Jézus tehát egyrészt megfeddte önzését, megtörte becsvágyát, próbára tette hitét; másrészt azonban kinyilatkoztatta előtte azt, amire lelke annyira vágyott: az életszentség szépségét, a szeretet átalakító hatalmát.” – AT 340-341.

Minden szakember azt mondja, akik az ókort kutatják, hogy János evangéliumát Efézusban írták i.sz. 90 körül vagy korábban. A tanítványt forró olajjal teli üstbe tették, és csodálatos módon megmenekült a haláltól, majd Pátmosz szigetére száműzték (Jel 1:9). Ott írta a Jelenések könyvét. Nerva római császár trónra lépése (i. e. 96) lehetővé tette számára, hogy visszatérjen Efézusba, ahol a feltételezések szerint Traianus uralkodása alatt bekövetkezett haláláig (i. e. 98–117) tartózkodott.

A Generál Konferencia Szombatiskolai Osztálya

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

2025. január 4. Szombat

Egészségügyi és Oktatási Központ részére Paraguayban

A Paraguayi Köztársaság tengerparttal nem rendelkező ország Dél-Amerikában, melyet Argentína, Bolívia és Brazília határol. A lakossága megközelítőleg 6,1 millió, akiknek 96,1%-a kereszténynek vallja magát (88,3% katolikus és 7,8% más keresztény vallású); 2,6% nem vallásosnak, a többiek pedig más vallásúak, vagy nem nevezték meg azt. A nemzetgazdaság elsősorban a mezőgazdaságon – különösen a szójababon – alapul. Az elmúlt 50 évben Paraguay hatalmas vízerőmű-ipart is fejlesztett.

Az HNA Reform Mozgalom első tagjai az 1940-es években érkeztek ide Magyarországról, és a munka tovább bővült az 1950-es években a kolportóriai szolgálat, majd az 1970-es években az orvosi missziós munka révén. Jelenleg a nagyobb városokban csodás csoportjaink vannak hűségű tagokkal.

A fővárosban, Asunciónban sok éven át működött a természetgyógyászati központunk, amely lehetővé tette számunkra, hogy sok emberrel megoszassuk az evangéliumot, és tanítsuk Isten maradék népének életmódját. Isten segítségével és szerteágazó szakembergárdánkkal reméljük, hogy újjáélesztjük a klinikát – de most úgy, hogy a városban kiegészítőként működjön, vidéken pedig kibővítve az isteni megbízatás teljességében: „Hagyjátok el a városokat! Alapítsatok szanatóriumokat, iskolákat és hivatalokat a népesség központjaitól távol.” – 2Sz 337.

Ezen elképzelést szem előtt tartva hozzájutottunk egy telekhez egy impozáns vidéki területen Paraguarí megyében, körülbelül 66 km-re a fővárostól. Az ingatlanon már van imaház, de ez még csak a kezdet. A cél egy multifunkcionális központ létrehozása alap egészségügyi ellátású központtal, gyülekezeti iskolával, kápolnával, valamint önálló egészségügyi és élelmiszeripari vállalkozások fejlesztését szolgáló létesítményekkel.

Felhívással fordulunk szerte a világon lévő hittestvéreinkhez nagylelkűségüket megcélozva, hogy segítsenek e cél megvalósításában. Együttműködéssel lehetővé teszed, hogy az egy új lendületet adjon a tervünk befejezéséhez szükséges utolsó fázisnak. Isten erejében és csodálatos kegyelmében bízunk, és biztosak vagyunk abban, hogy az Úr megáldja közösségünk erőfeszítéseit, hogy megerősítsük és kiterjesszük az evangelizációt szülőjének ezen a részén.

Hittestvéreitek a paraguayi területről

JÁNOS EVANGÉLIUMA

„És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14)

Javasolt olvasmány: [Pátriárkák és Próféta, 18-25; 81-86. \(A teremtés; Hétnapos hét\)](#)

„Krisztus az örökkévalóságtól kezdve egy volt az Atyával, és akkor is egy maradt vele, amikor felvette az emberi természetet.” – 1Sz 216.

1. JÉZUS EGY AZ ATYÁVAL

Dec. 29. Vasárnap

a. Mit mond Isten Igéje Jézusról a megtestesülését megelőzően? [Jn 1:1-2.](#)

„Az Úr Jézus Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával. 'Isten képmása, az Ő nagyságának, fenségének visszatükrözője – az Ő dicsőségének világoltatása' (2Kor 4:4.6). Jézus azért jött földünkre, hogy ezt a dicsőséget kinyilatkoztassa. Eljött a bűn sötétjében bolyongó világunkba, hogy bemutassa Isten szeretetének világosságát – hogy legyen 'VELÜNK AZ Isten.'” – JÉ 11.

„Krisztus, az Ige, Isten egyszülöttje azonosult az örökkévaló Atyával – természetével, jellemével, szándékával. Ő volt az egyetlen olyan lény, aki tanácskozni tudott Istennel, és osztozni szándékában.” – PP 8.

b. Hogyan tekintett Jézusra az Atya és az angyalok? [Zsol 45:7; Ésa 9:6; Zsid 1:3, 6-8.](#)

„Az angyalok Isten szolgálói, akik a tőle állandóan áradó fényben ragyognak, és gyors szárnyakon sietnek, hogy véghezvigyék akarátát. De a Fiú, a felkent Isten, 'az ő valóságának képmása,' dicsőségének visszatükröződése... aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget, magasabbrendű az angyaloknál (Zsid 1:3).” – PP 8.

a. Ki teremtett mindent? Jn 1:3, 10; Kol 1:15-17; Zsid 1:2.

„Krisztus volt az, aki kiterjesztette az egeket és lerakta a föld alapjait. Az Ő keze függesztette helyükre a térben a világokat, és Ő formálta meg a mező virágait. Ő az, 'aki hegyeket épít erejével' (Zsol 65:7), 'akié a tenger és Ő alkotta is azt' (Zsol 95:5). Ő halmozta el a földet szépséggel, Ő töltötte meg a levegőt dallammal, és Ő írta oda mindenre a földön, a levegőben és az égbolton az Atya szeretetének üzenetét.” – JÉ 12.

b. Hogyan lett létrehozva a világ, az univerzum? Zsol 33:6, 9; 104:1-6.

„Isten szólt és szava által jöttek létre a természet, a világ dolgai. Isten teremtett világa nem más, mint az eszközök tárháza, amelyek készen állnak, hogy tetszése szerint bármikor felhasználhassa azokat.” – TII 3.

„A föld rendkívül szép volt úgy, ahogy Alkotója kezéből kikerült. Felszínét hegyek, dombok és síkságok tették változatossá; elragadó folyók és gyönyörű tavak tarkították. De azok nem meredek, zord dombok és hegyek voltak, tele félelmetes lejtőkkel és ijesztő szakadékokkal, mint a mostaniak. A föld sziklás vázának éles, érdes peremeit betemette a termékeny talaj, amely mindenütt gazdag növényzettelől zöldelt. Nem voltak visszataszító mocsarak és sivár pusztaságok. Mindenütt bájos cserjék és pompás virágok köszöntötték az embert. A magaslatokat fák koronázták, fenségesebbek, mint a mostaniak. A levegő tiszta és egészséges volt, mentes káros kigőzölgéstől. A táj szépsége túlszárnyalta a legpompásabb palota díszes parkját. Az angyalsereg gyönyörködve nézte ezt a képet, és örvendezett Isten csodálatos művének.” – PP 18.

„A Biblia nem ismeri el, hogy a föld lassan, hosszú korszakok alatt alakult ki a káoszból. A teremtés minden egymást követő napjáról a szent feljegyzés kijelenti, hogy az estéből és reggelből állt, akárcsak minden utánuk következő nap. Minden nap végén beszámol a Teremtő munkájának eredményéről.” – PP 82.

a. Ki a szerzője az életnek és a világosságnak? Hogyan válik ez javunkra? Jn 1:4-9; Apcs 17:28.

„[Krisztus] szólt a korszakokon át azok által, akik hirdették Isten Igéjét az embereknek. A föld legnemesebb nagyaiban megnyilvánuló kiválóságok Őt tükrözték vissza.” – EÉ 71.

„Krisztus a Világosság, 'aki eljött a világba és megvilágosít minden embert' (Jn 1:9). Amiképpen Krisztus által minden embernek élete van, úgy általa minden lélek elnyeri az isteni világosság sugarait.” – EÉ 26.

„Isten hatalma most is fenntartja a teremtett mindenséget. Nem azért lüktet a pulzusunk, és nem azért lélegzünk egyenletesen, mert az egyszer megindított gépezet saját energiájával folyamatosan működik. Minden lélegzet, minden szívdobbanás annak gondviselését bizonyítja, akiben élünk, mozgunk és vagyunk (Apcs 17:28)...

Az a hatalmas erő, amely az egész természetben munkálkodik és fenntart mindent, nem csupán egy mindent átható alapelv és tevékeny energia, amint néhány tudós állítja. Isten lélek, azonban mégis személyes lény, mert az embert saját képmására alkotta meg. Mint személyes lény, Isten kinyilvánította magát az Ő Fiában.” – EÉ 130.

b. Mit mond Jézus önmagáról? Jn 9:5; 8:12; 3:19; 12:46.

„E szavakkal: 'Én vagyok a világ világossága' (Jn 8:12), Jézus Messiásnak jelentette ki Magát. Az agg Simeon... mondta Róla, hogy lesz 'világosságul a pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izraelnek, dicsőségére' (Lk 2:32). Szavaival olyan próféciaát vonatkoztatott Jézusra, melyet egész Izrael ismert. Ésaías próféta által a Szentlélek kijelentette: 'Kevés az, hogy nékem szolgám légy, a Jákób nemzetségének megépítésére és Izrael megszabadultjainak visszahozására: sőt a népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!' (Ésa 49:6). Erről a jövődölelésről általánosan hitték, hogy a Messiásról szól, és amikor Jézus ezt mondta 'én vagyok a világ világossága' (Jn 8:12), a népnek lehetetlen volt nem felismerni, hogy Ő a Megígért." – JÉ 393.

a. Mit prófétált Ésaiás Krisztus nevééről? Ésa 7:14. Mikor teljesedett be ez a prófécia? Mt 1:22-23.

„Mivel Jézus lejött a földre és köztünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együtt érez velünk fájdalmainkban. Ádám minden leszármazottja tudatában lehet annak, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. Minden kegyelmet hirdető tanítás, minden örömről szóló ígéret, minden szeretetből fakadó cselekedet, a Megváltó földi életének egész isteni vonzereje azt hirdeti, hogy 'velünk az Isten' (Mt 1:23).” – JÉ 15.

b. Mit tett Jézus, hogy elérjen bennünket bukott állapotunkban? Jn 1:14; Fili 2:5-8; Zsid 2:14-18.

„Magára vette természetünket, és közöttünk élt, hogy megismerhessük isteni jellemét és életét. Az Istenség az emberben tárulkozott fel, a láthatatlan dicsőség látható emberi alakban jelent meg. Az ember megismerkedhetett az ismeretlennel azáltal, amit már ismert. A mennyei dolgok földiek útján tárultak fel. Isten emberi alakban nyilatkoztatta ki önmagát.” – KP 9.

„Isten Fiát minden lépésnél a gonoszság hatalmasságai támadták. Keresztje után a Lélek elvitte őt a pusztába, ahol negyven napig kísértést szenvedett... Ha nem volt részese természetünknek, akkor nem lehetett volna megkísérteni őt, mint az embert éri kísértés. Ha lehetetlen lett volna engednie a kísértésnek, akkor nem lehetne a segítőnk. Komoly valóság az, hogy Krisztus emberként jött el megharcolni a harcokat az emberért. Megkísértése és győzelme hirdeti, hogy az emberiségnek okvetlen követnie kell a példát; hogy az embernek az isteni természet részesévé kell válnia.” – TII 114.

„Az élet fejedelme számára az volt a legsúlyosabb fejelem, melynek alávetette magát, hogy mint a bukott faj gyermeke, dicsőségét elfátyolozva tartsa, így mérte össze erejét a Sátánnal. Akit kiűztek a mennyből, elkeseredett küzdelmet folytatott a hatalomért az fölött, akire a fenti udvarokban irigy, féltékeny volt. Micsoda tusakodás volt ez! Nincs nyelv, mely elégségesen le tudná írni! Mégis a közeljövőben meg fogják érteni azok, akik győztek a bárány vére és bizonyágtételük szava által.” – TII 114.

a. Mit akart tenni Jézus az emberiségért azzal, hogy eljött a földre? Jn 3:16-17; 1:12; Lk 19:10.

„Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amelyet Ő kapott. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvedte a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét, és az Ő sebeivel gyógyulánk meg’ (Ésa 53:5).” – JÉ 16-17.

b. Hogyan állíttatunk helyre Krisztus áldozatával? Gal 4:5-7; Zsid 2:10.

„Krisztus teljes és hiánytalan áldozatot hozott. Olyan áldozatot, mely elégséges megmenteni Ádám összes fiát és lányát. Aki bűnbánatot tanúsít Isten iránt, amiért megrontotta törvényét, s bebizonyítja, hogy hisz Urunk Jézus Krisztusban... Krisztus, üdvösségünk parancsnoka, szenvedéseivel és áldozathozatalával példát nyújtott követőinek, hogy nekik is virrasztás, ima, kitartó igyekezet szükséges helyesen képviselniük a szeretetet, mely szívében lángolt a bukott emberiségért.” – 2B 664.

„Isten szereti engedelmes gyermekeit. Nem hűtlen alattvalóknak készített országot, hanem a bűn által megrontott világban kipróbált gyermekei számára. Az engedelmes gyerekeknek előjoguk az Istennél való kapcsolat. Ha ’gyermekeknek’ nevezi, akkor ők örökösök is, a halhatatlanság örökösei... Krisztus egy az ő népével.” – TII 174.

1. Milyen Jézusnak természete öröktől fogva?
2. Ki tárta szét az eget és vetette meg a föld alapjait?
3. Kitől ered minden igaz világosság?
4. Hogy nevezi Jézust Ésaías 7:14?
5. Mivé lett Jézus, amikor felvette emberi természetünket?

ISTEN BÁRÁNYA

„Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mézsárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírők előtt; és száját nem nyitotta meg!” (Ésa 53:7)

Javasolt olvasmány: [Jézus Élete, 102-111. \(Megtaláltuk a Messiást\)](#)

„A megtérő bűnös szegezze tekintetét Istennek ama Bárányára, ’aki elveszi a világ bűneit’ (Jn 1:29).” – FLB 107.

1. KERESZTELŐ JÁNOS BIZONYSÁGTÉTELE

Jan. 5. Vas.

a. Mit jelentett ki Keresztelő János Jézusról? [Jn 1:15-18.](#)

b. Mit mondott önmagáról Keresztelő János az egyházi vezetőknek? [Jn 1:19-23.](#) Melyik prófécia teljesedett be? Milyen tennivalónk van ezzel kapcsolatban? [Ésa 40:3-5.](#)

„Istennek a világtörténelem minden szakaszán megvoltak a maga eszközei, hogy továbbvigyék művét, melyet az általa kijelölt úton kell végezni. Keresztelő Jánosra különleges feladat várt. Erre született, az Úr erre jelölte ki: az Úr útjának előkészítésére...

[Pusztai szolgálata] a jövődőlés lehető legpontosabb beteljesedése volt.” – SW March 21, 1905.

„[Az Úr] üzenetet adott [Keresztelő Jánosnak]. Elment-e a papokhoz és vezetőkhez megkérdezni, hogy hirdetheti-e az üzenetet? – Nem. Isten távol tartotta tőlük, hogy lelkületük és tanításuk ne hasson rá. Kiáltó szó volt a pusztában... [Ésa 40:3-5. idézve] Ugyanezt az üzenetet kell hirdetni népünknek. Közel vagyunk az idők végéhez, és az üzenet ez: Tisztítsátok meg a király útját! Szedjétek fel a köveket! Tegyétek magasra a lelki szintet a nép előtt! Népünknek fel kell ébrednie. Nincs itt az ideje a béke és biztonság hirdetésének.” – 1Sz 376.

a. Amikor Jézus eljött Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjen, mit mondott róla János? Hogyan tett bizonyosságot küldetéséről a nyilvánosság előtt? Jn 1:29, 34. Melyik prófécia teljesedett be így? Ésa 53:4-7.

„Krisztus a világ kezdetekor ugyanaz a Megváltó volt, mint ma. Még mielőtt istenségét emberi természetbe öltözve eljött világunkba, Ádám, Séth, Énok, Mathuséláh és Noé már tolmácsolta az evangéliumi üzenetet. Kánaánban Ábrahám, Sodomában Lót hirdette az üzenetet, és nemzedékről nemzedékre hűséges hírvivők beszéltek az Eljövendőről. A zsidó üdvrend szertartásait Krisztus maga rendelte el. Áldozati rendszerüknek Ő – az igazi áldozat – volt az alapja, akit minden istentiszteletük előképezett. Az áldozat bemutatásakor kiontott vér Isten Báránya áldozatát jelképezte. Minden szimbolikus áldozat Krisztusban teljesedett be.” – KP 81.

b. Hogyan mutatta be János a tanítványainak Jézust? Jn 1:35-36. Milyen hatással voltak rájuk a szavai? Mi történt ezután a saját életében? Jn 1:37.

„Másnap, amikor két tanítványa a közelben állt, János újra meglátta Jézust a nép között. A próféta arcát megint beragyogta a Láthatatlan dicsősége, és így kiáltott: 'Ímé az Isten ama Báránya!' (Jn 1:36). E szavak izgalomba hozták a tanítványok szívét. Nem teljesen értették. Mit jelent a név, amelyet János adott neki: 'Isten Báránya'? János ezt nem magyarázta meg.

Otthagyták Jánost, és elindultak, hogy megkeressék Jézust.” – JÉ 107.

„János kijelentette tanítványainak, hogy Jézus a megígért Messiás, a világ Üdvözítője. Midőn János munkája bevégeződött, kioktatta tanítványait, hogy Jézusra tekintsenek, és mint az isteni nagy Mestert, úgy kövessék. János élete a gond és önmegtágadás élete volt. Ő hirdette Krisztus első eljövetelét, de nem adatott meg neki, hogy csodáinak szemtanúja legyen, és hogy az Általa megnyilvánult hatalomnak örvendhessen. János tudta, hogy neki meg kell halnia, midőn Jézus, mint tanító fellép. Szavát ritkán hallották másutt, mint a pusztaban. Visszavonult életet élt. Nem csüngött apja családján, hogy társaságuknak örvendjen, hanem elhagyta őket, hogy annál teljesebben élhessen hivatásának.” – TL 123.

a. Kik voltak Jézus első tanítványai? Mt 4:18, 21. Milyen érdeklődést mutattak Krisztus iránt? Mennyi ideig tartott az első találkozásuk vele? Jn 1:38-39.

„Egyik András volt, Simon testvére, a másik pedig János, az evangélista. Ők voltak Jézus első tanítványai. Ellenállhatatlan indítás készítette őket, hogy kövessék Jézust, alig várták, hogy beszélhessenek vele, mégis félve és csendben töprengtek: Ez a Messiás?

Jézus tudta, hogy követik Őt a tanítványok. Ők voltak szolgálatának első zsenjei, és az isteni Tanító szíve megtelt örömmel, amikor ezek az emberek elfogadták kegyelmét. Mégis csak annyit kérdezett, ahogy megfordult: 'Mit kerestek?' (Jn 1:39.)

Rájuk bízta, hogy visszafordulnak-e, vagy elmondják vágyukat. A tanítványok előtt egyetlen cél lebegett. Egyetlen személy jelenléte kötötte le gondolataikat. Felkiáltottak: 'Mester, hol lakol?' (Jn 1:39) Egy rövid beszélgetés útközben nem nyújthatta azt, amire vágytak. Egyedül akartak lenni Jézussal, lábához ülni, és hallgatni szavait...

Ha János és András magáévá teszi a papok és vezetők hitetlen lelkületét, nem kerültek volna Jézus lábához tanítványokként. Bírálóként jöttek volna hozzá, hogy szavait megítéljék. Sokan így elzárkóznak a legértékesebb lehetőségek elől. Nem így az első tanítványok. Elfogadták a Szentlélek hívását, amelyről Keresztelő János prédikált. Most felismerték a mennyei Tanító hangját. Számukra Jézus szavai üdeséget, igazságot és szépséget árasztottak. Isteni világosság sugározta be az ószövetségi Írások tanításait. Az igazság sokoldalú tételei új fényben ragyogtak." – JÉ 107-108.

b. Mit tettek az első tanítványok nem sokkal azután, hogy találkoztak Jézussal? Jn 1:41-43.

„András vágyakozott, hogy megossa a szívét betöltő örömet. Testvére, Simon keresésére indult, és így kiáltott: 'Megtaláltuk a Messiást' (Jn 1:42). Simont nem kellett kétszer hívni. Ő is hallotta Keresztelő János prédikálását, sietett tehát az Üdvözítőhöz." – JÉ 108.

a. Mi történt, amikor Jézus elhívta a következő tanítványokat, hogy Őt kövessék? Jn 1:44-46.

„Filep engedelmeskedett a parancsnak, és azonnal Krisztus munkása lett. Filep hívta Nátánaelt.” – JÉ 108.

b. Milyen tanulságot vonhatunk le abból, ahogyan Krisztus legyőzte Nátánael bizonytalanságát? Jn 1:47-50.

„Nátánael Jézusra tekintett, és csalódást érzett. Lehetséges, hogy ez az ember, aki a nehéz munka és szegénység jegyeit viseli magán, a Messiás? Nátánael mégsem tudta visszautasítani Jézust, mivel János üzenete meggyőződést ültetett szívébe.

Amikor Filep hívta, Nátánael visszavonultan elmélkedett egy csendes ligetben János kijelentéseiről és a Messiásra vonatkozó próféciákról. Azért imádkozott, hogy ha a János által kijelentett személy a szabadító, felismerhesse ezt, és a Szentlélek nyugodjék meg rajta, és biztosítsa, hogy Isten meglátogatta népét, és felemelte értük az ’üdvösség szarvát’ (Lk 1:69)...

’Felele Jézus és monda néki: Mielőtt hívott téged Filep, láttalak téged, amint a fügefa alatt voltál’ (Jn 1:49)...

Ha Nátánael a rabbik vezetésében bízott volna, nem találta volna meg Jézust. Amit maga látott és tapasztalt, az tette tanítvánnyá. Így van ez ma is, az előítélet sokakat tart vissza a helyes úttól. Milyen más eredményre jutnának a ’jöjj és lásd meg’ elv alapján!

Amíg valaki az emberi tekintély vezetésében bíz, nem juthat el a megmentő igazság ismeretére. Nátánaelhez hasonlóan a magunk számára kell tanulmányoznunk Isten Igéjét, és imádkoznunk a Szentlélek világosságáért. Ő, aki látta Nátánaelt a fügefa alatt, minket is látni fog az imádság titkos helyén. A világosság országának angyalai közel vannak azokhoz, akik alázatosan keresik az isteni vezetést.” – JÉ 108. 109.

a. Mit ígért Krisztus Nátánaelnek? Miért? [Jn 1:51-52.](#)

„[Jn 1:51-52. idézve] Krisztus tulajdonképpen itt azt mondja: a Jordán partján megnyílt a menny, és a Szentlélek galambként reám szállott. Az a jelenet csupán jele volt annak, hogy én Isten Fia vagyok. Ha hisztek bennem, hitetek megelevenedik. Meglátjátok, hogy az ég megnyílik, és soha többé be nem zárul. Én nyitottam meg nektek. Isten angyalai felszállnak, felviszik az Atyához a szűkölködők, nyomorultak imáit, majd leszállnak az ember gyermekeihez, és áldást, reményt, bátorítást, segítséget és életet hoznak.” – JÉ 111.

b. Mi fog történni, ha elfogadjuk Krisztust? [Jn 4:14; Jel 22:17.](#)

„Ha valaki szeretetből fogadta el az igazságot, ez megmutatkozik meggyőző modorában, hanghordozásában. Azt hozza az emberek tudomására, amit maga látott, hallott, átvett az élet Igéjéből, hogy mások is közösségben legyenek vele Krisztus ismerete által. Az Ő bizonyossága – amely az oltárról vett eleven szénnel érintett ajkáról származik – igazság a fogékony szív számára, és a jellem megszenteléséért munkálkodik...

Isten a mi segítségünk nélkül is elérhette volna célját, a bűnösök megmenetését, de azért, hogy mi Krisztuséhoz hasonló jellemet fejleszthessünk ki, osztoznunk kell munkájában. Azért, hogy beléphessünk örömébe, hogy áldozata árán üdvözült lelkeket láthassunk.” – JÉ 110-111.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Jan. 10. Péntek

1. Miért kellett Keresztelő Jánosnak a pusztába mennie?
2. Hogyan alkalmazhatjuk Keresztelő János életmódját önmagunkra?
3. Milyen tanulságot vonhatunk le János, András és Jézus találkozásából?
4. Mire buzdít bennünket Nátánael első kijelentése?
5. Mi mutatja meg, hogy a Krisztusba vetett hitem valódi-e vagy sem?

A KÁNAI MENYEGZŐ

„Valamit mond néktek, megtegyétek.” (Jn 2:5 u.r.)

Javasolt olvasmány: [Jézus Élete, 112-120. \(A menyegzői ünnepségen\); Üzenet az Ifjúságnak, 227-236. \(A barátkozás célja; Keresztény barátság és udvariasság; Vezérelvek; A társaság hatása; Befolyásunk és felelősségünk\)](#)

„Jézus azzal kezdte reformáló munkáját, hogy együttérzéssel közeledett az emberiség felé.” – JÉ 117.

1. JÉZUS MEGKEZDI SZOLGÁLATÁT

Jan. 12. Vasárnap

a. Hol kezdte meg Jézus a földi szolgálatát? [Jn 2:1-2.](#)

„Jézus nem Jeruzsálemben, a Szanhedrin előtt kezdte meg szolgálatát valamilyen nagy tettel. Egy kis galileai faluban, egy családi összejövetelen nyilvánította ki hatalmát, hogy hozzájáruljon egy menyegzői ünnepség öröméhez. Így mutatta ki rokonszenvét az emberek iránt, és azt a vágyát, hogy boldogságukat szolgálja. A megkísértés pusztájában maga is ivott a keserűség poharából. Azért jött, hogy az embernek az áldás poharát nyújtsa, és megszentelje az emberi kapcsolatokat.” – JÉ 112.

b. Mi történt jóval az esküvői lakoma vége előtt? [Jn 2:3.](#)

„[Mária] látta, hogy minden tekintet Jézusra irányul, és szerette volna, ha fia bebizonyítja az egybegyűlteknek: Ő valóban Isten Megdicsőítettje. Remélte, hogy Jézusnak alkalmá nyílik csodát tenni a vendégek előtt.

Az akkori szokás szerint a menyegzői ünnepség több napig tartott. Ünneplés közben hamarosan kiderült, hogy a bor nem elegendő. Ez a felismerés rendkívüli zavart és nyugtalanságot eredményezett. A menyegzőn a bor hiánya gondatlanságnak számított, és a vendégszeretetet kérdőjelezte meg.” – JÉ 113.

a. Mit mondott Krisztus anyja? Mi volt Jézus válasza? [Jn 2:3-4.](#)

„[Jn 2:3-4. idézve] Ez az első hallásra elutasítónak tűnő válasz nem volt rideg, udvariatlan megnyilatkozás. Az a kifejezés, ahogyan a Megváltó megszólította anyját, megfelelt az akkori keleti szokásnak. Ezt a megszólítást olyan személyekre alkalmazták, akik iránt tiszteletet akartak kifejezni. Krisztus minden megnyilatkozása összhangban volt a törvény előírásával: 'Tiszteld atyádat és anyádat' (2Móz 20:12). A kereszten, ahol utoljára fejezte ki anyja iránti gyöngédségét, Jézus ugyanígy szólította meg Máriát, és legszeretettebb tanítványa gondjaira bízta. A menyegzőn csakúgy, mint a kereszten, a hanghordozásában, tekintetében és modorában rejlő szeretet magyarázza szavait.” – JÉ 113-114.

b. Mit mondott Krisztus anyja a szolgáltnak? Vonatkoznak-e ránk is ezek a szavak? [Jn 2:5.](#)

„Ahogyan [Krisztus] követői közelednek a hit és a testvéri szeretet teljességéhez, úgy egyre nagyobb és nagyobb hatalommal kell hirdetniük az igazságot. Isten gondoskodott az isteni segítségről minden vészhelyzetre, melyek meghaladják emberi erőnket. Szentlelkét adja minden nehézségben, hogy erősítse hitünket és bizalmunkat, felvilágosítsa gondolatainkat és megtisztítsa szívünket. Azt akarja, hogy elég eszköz álljon rendelkezésére tervei megvalósításához. Kérlek benneteket, hogy Istentől kérjetek tanácsot! Keressétek Őt teljes szívetekből, és 'valamit mond néktek, megtegyétek.' (Jn 2:5).” – 6B 414-415.

c. Mit mondott Jézus a szolgáltnak az esküvőn? [Jn 2:6-8.](#)

„Az ajtó mellett hat nagy kőveder állott. Jézus megparancsolta a szolgáltnak, hogy töltsék meg őket vízzel. Ez meg is történt. Azután, amikor szükség lett a borra, így szólott: 'merítsetek és vigyetek a násznagynak' (Jn 2:8). A megtöltött edényekből víz helyett íme bor folyt.” – JÉ 115.

a. Amikor felszolgálták a bort, hogyan reagált a násznagy? Jn 2:9-10.

„Sem az ünnepség násznagya, sem a vendégek nem tudták, hogy híján lett volna a bor. Csak amikor a násznagy megkóstolta, amit a szolgák kihoztak, akkor vette észre, hogy jobb bármelyik bornál, amit azelőtt ivott, és nem olyan, mint az ünnepség elején felszolgált ital.” – JÉ 115.

b. Milyen bort adott Krisztus? Ésa 65:8.

„A bor, amelyet Krisztus az ünnepségen nyújtott, és tanítványainak adott mint saját vérének jelképét, tiszta szőlőlé volt. Erre hivatkozik Ésaías próféta, amikor 'a fürtben' levő újborról szól, és ezt mondja: 'Ne veszed el, mert áldás van benne' (Ésa 65:8)...

Az erjedetlen must, amivel a menyegzői vendégeket megajándékozta, jó hatású és üdítő ital volt. Hatásaként az ízlés összhangba került az egészséges étvággal.” – JÉ 116-117.

c. Mit mond a Szentírás az erjesztett borról? Péld 20:1; 23:29-35.

„Krisztus volt az, aki az Ószövetségben intette Izraelt: 'A bor csúfoló, a részegítő ital háborgó, és valaki abba beletéved, nem bölcs' (Péld 20:1). Ő maga senkinek sem adott ilyen italt. Sátán az élvezetekre csábítja az embereket, ami elhomályosítja az értelmet, megbénítja a lelki érzékenységet. Krisztus viszont arra tanít minket, hogy tartsuk féken alacsonyabb rendű ösztöneinket. Az Ő egész élete az önmegtagadást példázza. Azért, hogy az étvágy hatalmát megtörje, elszenvedte érettünk a legkomolyabb próbát, amit ember csak kiállhat. Krisztus volt az, aki utasította Keresztelő Jánost, hogy ne igyék sem bort, sem részegítő italokat. Ő volt az, aki ugyanilyen önmegtartóztatásra kötelezte Manoah feleségét. És Ő mondott átkot arra, aki felebarátjának részegítő italt ad. Krisztus nem mondott ellent saját tanításának.” – JÉ 116-117.

a. Milyen célokat ért el Krisztus jelenléte és csodája a menyegzőn, és ér el még ma is? Jn 2:11.

„Krisztus tudott előre mindent. Korszakokon áttekintve látta napjainkat, és hogy milyen lesz a társadalom állapota a világtörténelem végén. Látta, hogy ezrek és ezrek fognak elpusztulni a bor és szeszesitalok fogyasztása miatt. A világ fokozatosan visszakerül az özönvíz előtti állapotba. Viszont a menny vészjelzést adott ki, és aki erre felfigyel és együttműködik Istennel, az megmenekülhet. Ellátott bennünket tanításokkal és adott számos példát a tökéletes önmegtartóztatásról. Ha ezek szerint élünk, akkor az gyermekeinket életerős- sé teszi, jó képességekkel látja el, nagyszerűek lesznek.” – ST April 16, 1896.

b. Írd le Krisztus felüdítő magatartásának milyenségét, amit földi szolgálata során tanúsított! Mt 11:29.

„Jézus azzal kezdte reformáló munkáját, hogy együttérzéssel közeledett az emberiség felé. Miközben a legmesszebbmenőig tiszteletet tanúsított Isten törvénye iránt, megfeddte a farizeusok tettett kegyességét, és megpróbálta a népet megszabadítani az értelmetlen szabályok kötelékéből. Le akarta rombolni a társadalom különböző osztályait elválasztó falakat, hogy egymáshoz közelíthesse az embereket, mint egyetlen család gyermekeit. Megjelenése a menyegzői ünnepen lépés volt ebbe az irányba...

Jézus minden formájában megfeddte az önző vágyak kielégítését, de természeténél fogva társaságkedvelő volt. Bármilyen rendű-rangú ember vendégszeretetét elfogadta. Ellátogatott gazdagokhoz és szegényekhez, műveltekhez és tanulatlanokhoz, és arra vágyott, hogy gondolataikat a mindennapi élet problémáiról a lelki, örök dolgok magasságába emelje. Sohasem engedett meg kicsapongást, viselkedésére nem vetett árnyékot világias könnyelműség. Kedvét lelte azonban az ártatlan, örömteli jelenetekben, és részvételével megszentelte a társasági együttlétet. A zsidó esküvő mély benyomást keltő alkalom volt, amelynek öröme nem volt visszatetsző az Emberfiának. Azzal, hogy jelen volt ezen a menyegzőn, Jézus tiszteletét fejezte ki a házasság, mint isteni intézmény iránt.” – JÉ 117-118.

a. Milyen tanulságot vonhatunk le abból, hogy Krisztus más volt, mint az akkori egyházi vezetők? Péld 18:24.

„Krisztus szolgálata éles ellentétben állott a zsidó vének szolgálatával. A hagyományok és formások tiszteletben tartása teljesen megfosztotta őket a valódi gondolkodási és cselekvési szabadságtól. Szüntelenül rettegték a tisztátalanságtól. Nemcsak a pogányoktól, hanem saját népük többségétől is távol tartották magukat, hogy elkerüljék a 'tisztátalannal' történő érintkezést. Nem keresték javukat, barátságukat sem igyekeztek megnyerni. Mivel állandóan ezek a dolgok foglalkoztatták őket, gondolatviláguk beszűkült, életük egyetlen pont körül forgott. Példájuk az önzést és a türelmetlenséget táplálta a nép minden rétegében.” – JÉ 117.

b. Mi legyen a célunk a társasági alkalmakon? Péld 11:30.

„Ezernyi apró figyelmességet nyilváníthatunk ki barátságos szavakkal és kedves tekintettel, amelyek visszaverődnek ránk. A nemtörődöm keresztények a mások iránti hanyagságukkal kinyilvánítják, hogy nincsenek Krisztussal egységben. Képtelenség egységben lenni Krisztussal, ugyanakkor barátságatlannak lenni másokkal, megfélemlítve jogaikról.

Mindannyiunknak Jézus tanúivá kell lennünk. Krisztus kegyelme által megszentelt társadalmi erőnköt fejlesztenünk kell, hogy lelkeket nyerjünk meg a Megváltónak. Hadd lássa a világ, hogy saját érdekeink nem foglalnak le önzően, hanem vágyunk másokkal is megosztani áldásainkat és kiváltságainkat. Lássák, hogy vallásunk nem tesz közömbössé vagy szőrszálhasogatóvá. Mindazok, akik vallják, hogy megtalálták Krisztust, szolgáljanak úgy az emberek javára, ahogyan Ő tette. Ne legyen rólunk a világnak olyan benyomása, hogy a keresztények bús, örömtelen emberek.” – BO 361.

1. **Ismertesd Krisztus kánai csodájának lelki gyümölcseit!**
2. **Ismertesd Krisztus és édesanyja közötti kapcsolatot!**
3. **Miért lepődött meg a násznagy?**
4. **Milyen bor jelképezi megfelelően Krisztus véré?**
5. **Egy társasági összejövetelen mi jusson eszünkbe Jézus példája nyomán?**

JÉZUS A TEMPLOMBAN

„Ellenkezőleg az Úr az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!” (Hab 2:20)

Javasolt olvasmány: [Bizonyásgátételek 5. kötet, 358-364. \(Hogyan viselkedjünk Isten házában?\)](#)

„Szent áhítat övezze a gyülekezetet és környezetét!” – 5B 360.

1. A TEMPLOM MEGTISZTÍTÁSA

Jan. 19. Vasárnap

a. Milyen állapotok uralkodtak a jeruzsálemi templomban Krisztus nyilvános szolgálatának kezdetén? [Jn 2:13-14.](#)

„Minden zsidónak évi fél sékelt kellett fizetnie ’lelke engeszteléséért’ (2Móz 30:12-16). Az így összegyűjtött pénzt a templom fenntartására fordították. Emellett nagy összegeket hoztak önkéntes adományokként, amit a templomi kincstárban helyeztek el. A külföldi pénzt át kellett váltani az úgynevezett templomi sékelre, ezt fogadták el a szentély szolgálatára. A pénzváltás alkalmat adott a csalásra, zsarolásra, szégyenletes adásvétellé alakult, ami a papok fő jövedelemforrása volt.

A kufárok elképesztő árakat kértek az állatokért, a hasznot megosztották a papokkal és vezetőikkel, akik így a nép rovására gazdagodtak meg.” – JÉ 121-122.

b. Hogyan befolyásolta ez a templomi szolgálatokat? [Ez 22:26. u.r.](#)

„Húsvét idején rengeteg áldozatot ajánlottak fel, nagy volt a vásár a templomnál. Az ennek nyomán keletkező zűrzavar inkább emlékeztetett zajos marhavásárra, mint Isten szent templomára. Lázás alkudozás hallatszott, marhabögés, juhbégetés, galambbúgás keveredett pénzcsoörgéssel és mérges vitákkal. A nagy összevisszaság zavarta az imádkozókat, a Magasságoshoz intézett szavakat elnyelte a templomot elöntő zajongás.” – JÉ 122.

a. Hogyan tekint Isten arra a helyre, ahol kinyilvánítja jelenlétét? Mi volt az első utasítása a Sínai-hegyen? 2Móz 3:1-5; 19:12-13.

„Amikor az Úr leszállt a Sínai-hegyre, a helyet megszentelte jelenléte... Így tanulták meg a leckét, hogy ahol Isten kinyilvánítja jelenlétét, az a hely szent.” – JÉ 122.

b. Mit tett Krisztus, látva a templom meggyalázását? Jn 2:15-16.

„Amint Jézus a templomba lépett, tekintete átfogta az egész helyszínt. Láta a tisztességtelen üzletelést. Láta a szegények nehéz helyzetét, akik hitték, hogy vérontás nélkül nincs bűneikre bocsánat. Láta, hogy templomának külső udvara szentségtelen vásártérre lett. A szent hely egyetlen óriási tözsdévé vált...”

Lassan lépked lefelé a lépcsőn, felemeli az ostort, melyet beléptekor font az összeszedett kötelekből, és megparancsolja az alkudozó társaságnak, hogy hagyják el a templom körzetét. Azelőtt sohasem látott hévvel, ugyanakkor komolysággal döntögeti föl a pénzváltók asztalait. Hullik a pénz, csörren a márványpadlón. Senki sem meri kétségbe vonni Jézus hatalmát. Senki nem mer megállni, hogy összeszedje a becstelen nyereséget. Jézus nem üti meg őket a kötelekkel, de kezében az egyszerű ostor szörnyűséges lángoló pallosnak tűnik. A templom tisztartói, üzér papok, ügynökök, állatkereskedők juhaikkal, ökreikkel menekülnek, csak egy dolog jár a fejükben: menekülni az Ő ítélő jelenlétéből.” – JÉ 122-124.

c. Milyen jelentőséggel bírt az, hogy Krisztus megtisztította a templomot? Mal 3:1-3.

„A jeruzsálemi templom udvarait betöltötte a rengeteg szentségtelen üzérkedés, és ez nagyon jól jellemezte az érzéki gyönyörök, szentségtelen gondolatok jelenlététől beszenyezett szív templomát. Jézus azzal, hogy megtisztította a templomot a világi eladóktól és vásárlóktól, megmutatta küldetését: a szívet akarja megtisztítani a bűn szennyétől – a lelket megrontó földi kívánságoktól, önző vágyaktól, bűnös szokásoktól.” – JÉ 125.

a. Mi volt Isten eredeti célja azzal, hogy szentélyt állíttatott népe táborában? 2Móz 25:8.

„A templomot az isteni jelenlét lakhelyéül emelték, hogy szemléltető példa legyen Izrael és a világ számára. Örök időktől fogva az volt Isten célja, hogy a ragyogó, szent szeráftól az emberig minden teremtett lény templom legyen, amelyben a Teremtő lakozik.” – JÉ 125.

b. Miért vannak a hívők Isten templomaként említve? Hogyan tudjuk teljes szívünkben megőrizni ennek a templomnak a szentségét? 1Kor 3:16-17; Ésa 57:15.

„A bűn miatt az ember megszűnt Isten temploma lenni. A bűnnel szennyezett, világosságtól elfordult szív már nem tükrözte az isteni dicsőséget. Isten Fiának testet öltésével azonban megvalósult a menny terve. Isten az emberben lakozik, és megmentő kegyelme által az emberi szív újra templomává lesz.” – JÉ 125.

„Ha valóban hisszük, hogy minden dolgok vége elközelített, akkor 'igazán és szentül éljünk a jelenvaló világban' (Tit 2:12).

Aki valóban hisz az igazságban, az aszerint is viselkedik. Buzgó lesz és lelkiismeretes. Soha bele nem fárad, hogy embereket nyerjen meg Krisztusnak. Ha az igazság mélyen begyökerezik a mi szívünkbe, akkor igyekezni fogunk mások szívébe is beleültetni. Legtöbbnyire csak a külső udvarokban tartjuk az igazságot. Hozzuk be lelkünk belső templomába, ültessük trónra a szívünkben, hadd vegye át a hatalmat életünkben. Kutassuk Isten Igéjét és engedelmesskedjünk neki, akkor majd nyugalmat, békét és örömet találunk. Akkor vágyunk majd a menny felé húz. Ha kizárjuk életünkben az igazságot, ha száműzzük a külső udvarokba, akkor nem melegíti át szívünket Isten jóságának izzó tüze.

Sokan csak bizonyos napokra, bizonyos alkalmakra tartogatják Jézus valóságát. Máskor pedig félreteszik és elhanyagolják. Az igazság megingathatatlan elve nemcsak a szombat néhány órájára vagy a jótékonyság néhány tetteére szól. Be kell azt hoznunk a szívünkbe, hogy megszentelje és megtisztítsa jellemlünket.” – 5B 398-399.

a. Mit szükséges felismernünk önmagunk tehetetlen állapotáról, ha meg akarjuk tisztítani a templomot? Jer 2:22; Jób 14:4.

„Senki sem képes kivetni magából a rengeteg bűnt, amely szívét elfoglalta.”
– JÉ 125.

b. Mi a titka annak, hogy megtisztult szívvel állhassunk a szent Isten elé? Ezé 36:25-27; Zak 3:3-5.

„Jákób súlyosan vétkezett Ézsau ellen, de bűnét megbánta. Isten megbocsátott neki, bűnétől megtisztította, ezért tudta elviselni Isten jelenlétének megnyilatkozását. De ha valaki csak Isten elé járul, és közben szándékkal vétkezik, elpusztul. Krisztus második eljövetelkor a gonoszokat az Úr megemészti 'az ő szájának leheletével', és megsemmisíti 'az ő megjelenésének feltűnésével' (2Thess 2:8). Isten dicsőségének fénye, amely életet ad az igazaknak, elpusztítja a gonoszokat.” – JÉ 80-81.

„Senki sem képes kivetni magából a rengeteg bűnt, amely szívét elfoglalta. Csak Krisztus tisztíthatja meg a Lélek templomát. Ő azonban nem tör be erőszakkal. Nem úgy jön a szívbe, mint a hajdani templomba, hanem így szól: 'Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szótát és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz' (Jel 3:20). Nem csupán egy napra jön, mivel ezt mondja: 'Lakozom bennük és közöttük járok... és ők én népem lesznek' (2Kor 6:16). 'Eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket!' (Mik 7:19) Jelenléte megtisztítja és megszenteli a lelket, az így az Úr szent templomává lesz, és 'Isten hajlékává a Lélek által' (Ef 2:21-22).” – JÉ 125-126.

„Amíg Jézus szolgál a fenti szentélyben, addig Lelke által Ő a földi egyház papja is.” – JÉ 130.

a. Hogyan kéri számon Isten népe vezetőitől, hogy igyekezzenek megőrizni háza szentségét? Hab 2:20; Ezé 44:23.

„A templomot körülvevő egész területet szentnek kellett volna tekinteni. Nyereségvágyuk miatt azonban mindezt szem elől tévesztették.

A papok és vének hivatása az volt, hogy Istent képviseljék a nép előtt. Helyre kellett volna igazítaniuk a templom udvarában tapasztalható visszaéléseket. Példát kellett volna adniuk a népnek becsületességből és könyörületességből.” – JÉ 122.

„Isten házának tisztelete csaknem teljesen kiveszett közülünk. Nem küldönítjük el a szentet és a közönségest... Isten tökéletes, pontos rendet parancsolt ősi népének. Az Úr jelleme változott volna meg? Talán Ő nem a nagy és hatalmas Isten többé, aki a mennyek országából kormányoz? Nem volna-e jó, ha gyakran olvasnánk azokat a parancsolatokat, amelyeket Isten adott a hébereknél, hogy mi, akikre dicsőséges igazság ragyog, követhessük Isten háza iránti tiszteletüket? Bőségesen van okunk arra, hogy buzgó és odaadó lelkesületet ápoljunk Isten imádásában.” – 5B 362.

b. Hogyan érhetjük el a győzelmet Krisztus ereje által? Mt 5:8; 1Jn 3:1-3.

„Felszólítok mindenkit, aki Isten fiának vallja magát, hogy soha ne felejtse el azt a nagy igazságot, hogy szükségünk van Isten Lelkének munkájára bennünk, hogy elérhessük a mennyországot, és Krisztus munkájára nélkülünk, hogy jogcímünk legyen az örökkévaló örökségünkre.” – BP 209.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK*Jan. 24. Péntek*

1. Kik voltak a templomban folytatott bűnös kereskedelem vezetői?
2. Milyen legyen annak a magatartása, aki Isten elé járul?
3. Mutasd be a jeruzsálemi templom lelki jelentőségét!
4. Mit mondott Krisztus a templom megtisztítása során?
5. Hogyan tisztulhat meg a hibás emberi szívünk?

Természeti katasztrófák okozta károk segélyezésére

Kétségtelen, hogy a háborúk, a háborúk hírei, a szörnyű balesetek, az aszályok, az árvizek, a hurrikánok, a földrengések, a tüzek és a járványok rohamosan szaporodnak világszerte – az általunk tanulmányozott bibliai próféciaik beteljesüléseként. Minden bizonnyal a közeledő Isten lépéseit ismerhetjük fel ezekben a tragédiákban. Több ezren mérhetetlenül szenvednek ezektől a rendkívüli nehézségektől, és különféle segítséget kérnek Jézus Krisztus nagyköveteitől a Gileád gyógyító balsamjának alkalmazásához.

Az ilyen fájdalmas helyzetekben lévőknek osztott ki áldásokat a GK Szociális Osztálya azon pénzügyi alapból, amely a világszerte élő hittestvéreink felajánlásai révén jött létre. Az első szombati adakozáson keresztül jutottak el hozzánk az adományaitok, vagy személyesen, vagy más sajátos módon, ahogy a helyzet megkívánta. Kedves Hittestvéreim, adományaitok segítségül szolgáltak azoknak, akik valamilyen természeti katasztrófában veszítették el otthonukat, és családok százait láttak el élelemmel, gondoskodtak árvákról és özvegyekről, biztosítva számukra a létfenntartást. Az adományok úgy is segítettek szülőknek családjuk élelmézésében, hogy vetőmagokat biztosítottak számukra, vagy kisvállalkozás elindításában nyújtottak segítséget, hogy számtalan hívó embernek legyen olyan bevétele és munkája, amely egyébként lehetetlen lenne számukra. Istennek legyen hála, hogy ezen megpróbáló idők sokakat megindítottak és adományaikat az Úr oltárára helyezték. A rászorulóknak nevében ezúton is köszönjük!

A szükséglet azonban nem szűnt meg – éppen ellenkezőleg, napról napra növekszik, ezért a nagylelkűséged rendkívül sokat segít.

„Krisztus keresztje a Megváltó minden követőjét jóindulatra szólítja fel. Az ott bemutatott alapelv: adni, adni. A keresztényi élet igazi gyümölcse valódi jóindulatban és jó cselekedetben mutatkozik meg.” – CS 14.

Ma, amikor az első szombati adományod felajánlod, kérlek tedd meg a lehető legtöbbet Isten tiszteletére! Legyen az kevés vagy sok, mindenki megteheti a tőle telhető legjobbra. Ennek az átadott szeretetnek az összegéből továbbra is áldásokat fogunk osztani hittestvéreinknek szerte a világon. „Aki a rászorulóknak ad, az áldásokat ad másoknak, és még nagyobb mértékben áldást hoz önmagára is.” – CS 13. Isten bőséges áldása legyen veletek!

Generál Konferencia Szociális Osztálya

JÉZUS ÉS NIKODÉMUS

„Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” (Jn 3:3)

Javasolt olvasmány: [Jézushoz vezető út, 65-73. \(Növekedés Krisztusban\)](#)

„A szív forrását kell megtisztítani, mielőtt a víz tisztán csörgedezhet belőle. Lehetetlenséget kísérel meg, aki a maga erejéből, a törvény megtartásával próbálja elérni a mennyet.” – JÉ 134.

1. EGY ELŐKELŐ EMBER KERESI FEL JÉZUST *Jan. 6. Vasárnap.*

a. Ki volt Nikodémus? Milyen volt ő az emberek szerint? [Jn 3:1, 10.](#)

„Nikodémus magas bizalmi tisztséget töltött be a zsidó államban. Magasan képzett, nem mindennapi jellemmel megáldott, nagyrabecsült tagja volt a nemzeti tanácsnak. Másokkal együtt őt is felkavarta Jézus tanítása. Bár gazdag, művelt, nagyrabecsült ember volt, mégis különösen vonzódott a szegény Názáretihez.” – JÉ 131.

„Mint szigorú farizeus, büszke volt jó cselekedeteire. Köztiszteletnek örvendett jótékonyága és a templomi szolgálat fenntartása iránti bőkezűsége miatt, és úgy érezte, hogy biztosította Isten kegyét. Megijesztette egy olyan ország gondolata, amely túl tiszta ahhoz, hogy ő jelen állapotában megláthassa.” – JÉ 133.

b. Mikor kereste Nikodémus Jézust? [Jn 3:2. e.r.](#)

„Óvatosan megtudakolta, hova szokott a Megváltó visszavonulni az Olajfák hegyén, várt, amíg a város elcsendesedett, azután felkereste Őt.” – JÉ 132.

a. Mit mutat Jézus kedves megértése, hogy ilyen késői órában fogadta látogatóját? Zsol 31:21-22.

„Őszintén vágyott egy beszélgetésre Jézussal, de attól visszariadt, hogy nyíltan felkeresse Őt. Túlságosan megalázó lett volna egy zsidó vezető számára, ha elismeri, hogy egy még alig ismert tanítóval rokonszenvez. És ha látogatása a Magas Tanács tudomására jut, tettével megvetést, vádaskodást vont volna magára. A titkos beszélgetés mellett döntött tehát, így még mindig mentegetőzhet azzal, hogy nyílt látogatás esetén talán mások is követhetik példáját.” – JÉ 132.

b. Hogyan kezdte Nikodémus a beszélgetését Jézussal? Jn 3:2.

„Krisztus jelenlétében Nikodémust különös félelem fogta el, de ezt igyekezett higgadság és méltóság látszata mögé rejtteni. 'Mester – szólalt meg – tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem teheti e jeleket, amelyeket te teszel, hanem ha az Isten van veled' (Jn 3:2). Azt remélte, hogy ha Krisztus rendkívüli tanítói tehetségéről, hatalmas csodatévő erejéről beszél, ezzel jól előkészíti a beszélgetést. Szavaival bizalmas légkört akart teremteni, ezzel szemben valójában hitetlenségét árulta el. Nem ismerte el Jézust Messiásnak, csak Istentől küldött tanítónak.” – JÉ 132.

c. Milyen szavakkal lepte meg Krisztus egyből Nikodémust? Jn 3:3.

„Jézus, ahelyett, hogy figyelemre méltatta volna ezt a köszöntést, szemét a beszélőre emelte, mintha lelke mélyén olvasna. Végtelen bölcsességében az igazság egyik keresőjét látta maga előtt. Ismerte a látogatás célját, és abban a reményben, hogy elmélyítheti a hallgatójában már meglévő meggyőződést, egyenesen a tárgyra tért, és így szólt ünnepélyesen, mégis kedvesen: 'Bizony, bizony mondom neked, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát' (Jn 3:3).

Nikodémus azzal a gondolattal jött az Úrhoz, hogy eszmecserét folytasson vele, Jézus azonban közvetlenül az igazság alapelveire tért.” – JÉ 132.

a. Hogyan reagált Nikodémus arra, hogy Krisztus azt mondta neki, amire szüksége volt? Hozzá hasonlóan, miért van szükségünk mindannyiunknak az újjászületésre? [Jn 3:4-8](#).

„Az újjászületés képe, amit Jézus használt, nem volt teljesen ismeretlen Nikodémus számára. Az izraelita hitre tért pogányokat gyakran hasonlították az újszülött gyermekhez. Ezért bizonyára megértette, hogy Krisztus szavait nem szó szerint kell vennie. De mivel izraelitának született, biztos volt benne, hogy helye van Isten országában. Úgy érezte, nem kell megváltoznia. Ezért lepődött meg a Megváltó szavain. Bosszantotta, hogy azok szinte közvetlenül rá vonatkoznak. A farizeus büszkesége küzdött az igazságot kutató ember őszinte vágyával. Csodálkozott, hogy Krisztus beszéde során nem veszi tekintetbe Izraelben betöltött vezető tisztségét.

Meglepetésében elvesztette önuralmát, és teljesen ironikusan válaszolt Krisztusnak: 'Mi módon születhetik az ember, ha vén?' (Jn 3:4) Csakúgy, mint mások, amikor az igazság élesen a lelkiismeretéig hatolt, elárulta, hogy a testi ember nem fogadhatja be Isten Lelkének dolgait, mert semmi sincs benne, amire a lelki dolgok hatni tudnak, mivel a lelki dolgokat csak lelkileg lehet megérteni.

A Megváltó viszont nem ellenérvvel válaszolt. Ünnepeles, nyugodt méltósággal emelte föl kezét, és még nagyobb bizonyossággal nyomatékosította a kellemetlen igazságot: 'Bizony, bizony mondom néked; Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába' (Jn 3:5)." – JÉ 133.

b. Hogyan és mikor tud valaki újjászületni? [Jn 1:12-13](#).

„De 'úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy az ember megbékülhessen Istennel, és Krisztus érdemei által újra összhangba kerüljön Alkotójával. Az emberi szívnek Isten kegyelme által meg kell újulnia; felülről új életet kell kapnia. Ez a változás: az újjászületés, amely nélkül – mondja Jézus – az ember 'nem láthatja az Isten országát.'" – NK 416.

„Ezen egyszerű tény által, hogy Istenben hiszünk, a Szentlélek új életet szül szívünkben. Mint gyermekek, beleszületünk Isten családjába, és az Örökkévaló úgy szeret bennünket, ahogyan Fiát szereti." – JVŰ 50.

a. Mi jelképezi az újjászületéssel járó megtisztulást és átalakulást? Mk 16:16. e.r.

„Isten átformáló ereje képes átalakítani örökölt és ápolt hajlamaikat, mert Jézus vallása felemelő. Az újjászületés átalakulást, Krisztus Jézusban való újjászületést jelent.” – BO 174.

„Krisztus a lelki országába való belépés jelképévé tette a keresztséget. Kifejezett feltétellel, melynek mindenkinek eleget kell tennie, ha azt kívánja, hogy elismerjék, mint az Atya, a Fiú és Szentlélek fennhatósága alatt állót. Mielőtt valaki otthonra lelne a gyülekezetben, mielőtt átlépné Isten lelki országának küszöbét, fel kell vennie Isten nevének pecsétjét: 'Az Űr a mi igazságunk.' (Jer 23:6)

A keresztség ünnepélyes lemondás a világról. Akik keresztyén életük legelején az Atya, a Fiú és a Szentlélek hármias nevében megkeresztelkednek, nyilvánosan kijelentik, hogy elhagyták Sátán szolgálatát, a királyi család tagjaivá, Isten gyermekeivé lettek. Engedelmeskedtek a parancsnak: 'Menjetek ki közülük, szakadjatok el tőlük, azt mondja az Űr, és tisztátalant ne illessetek.' Beteljesedett számukra az ígélet: 'Leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiammá és lányaimmá, azt mondja a mindenható Űr.' (2Kor 6:17-18)" – 6B 91.

b. Mi van megírva az emberi természet gonosz voltáról, és Isten terveről, hogy átalakít bennünket? Jn 3:6; Jer 17:9; Ef 5:26-27.

„Lehetetlen, hogy saját erőnkből kimenekülhessünk a bűn örvényéből, amelybe beleestünk. Szívünk hajlamai gonoszak, és mi ezen változtatni nem tudunk... Nevelésnek és képzésnek, az akaratfejlesztésnek és igyekezetnek megvan a maga kellő hatásköre, de e tekintetben teljesen tehetetlen. Külsőleg kifogástalan magaviseletet előidézhetnek ugyan, de a szívet átalakítani és a cselekvés titkos rugóit megtisztítani nem tudják. Előbb egy felsőbb hatalomnak kell a szívben működnie; felülről jövő új életre van szükség, mielőtt a bűnös ember a szentség állapotába juthat. Ez a hatalom: Krisztus. Egyedül az Ő kegyelme képes a lélek holt erőit megeleveníteni és Istenhez, szentséghez vezetni.” – JVŰ 16.

a. Mit írtak később az apostolok az újjászületéssel járó szemléletváltozásról? Gal 2:20; 1Jn 2:15-17.

„Isten átformáló ereje képes átalakítani örökölt és ápolt hajlamaikat, mert Jézus vallása felemelő. Az újjászületés átalakulást, Krisztus Jézusban való újjászületést jelent.” – BO 174.

„[Pál] meggyőződése volt, hogy ha az embereket el lehetne vezetni a csodálatos áldozat megértésére, melyet a menny Felseége hozott, akkor minden önzés száműzve lenne szívünkéből. Először arra az tisztségre tereli a figyelmet, melyet Krisztus a mennyben elfoglalt, az Atya kebelén. Majd később úgy jelenti ki Őt, amint leteszi dicsőségét, önként aláveti magát az ember természetének, összes megalázó állapotának, helyzeteinek, a szolga kötelességeit, felelősségeit vállalva magára, engedelmessé válva mindhalálig. A halál pedig a legszegényteljesebb, a legvisszataszítóbb, a leggyalázatosabb, a leggyötrelmesebb volt: a kereszthalál. A keresztyének el tudnak-e gondolkodni az Istennek ember iránti szeretete csodálatos megnyilvánulásain anélkül, hogy szeretet támadna szívükben, anélkül, hogy megértenék, hogy nem a magunkéi vagyunk? Ilyen Mestert igazán nem kellene kelleetlenül, vonakodva, sajnálkozó, irigy, önző indokból szolgálnunk.” – 4B 458.

„Azt mondom nektek, amit Krisztus mondott Nikodémusnak: 'Újjá kell születnetek.' (Jn 3:7) Akikben Krisztus él, nem vágynak arra, hogy a világ dicsekvését utánozzák. Mindenüvé magukkal viszik hitüket, szüntelenül arról tanúskodnak, hogy magasztosabb céljaik és nemesebb beszédtemáik vannak azoknál, amelyekben a világiak foglalatosak. Otthonunknak, öltözködésünknek, beszédünknek kell bizonyítaniuk, hogy Istennek szenteljük magunkat. Mekkora erő társulna azokhoz, akik így tanúsítanak, hogy mindenről lemondtak Krisztusért!” – 5B 138-139.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Jan. 31. Péntek

1. Nikodémus milyennek tartotta magát jó cselekedetei miatt?
2. Hogyan viselkedett Nikodémus Krisztus jelenlétében?
3. Mit jelent „újjászületni”?
4. Hogyan zajlik az újjászületés?
5. Milyen szemléletváltozás következik be az újjászületés következtében? Miért?

A SZENTLÉLEK MUNKÁJA

„És amiképen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:14-15)

Javasolt olvasmány: [Krisztus Példázatai, 59-63. \(A kovász\)](#)

„Tekintsünk, óh tekintsünk Jézusra és éljünk!” – CE 76.

1. TOVÁBB ÉRDEKLŐDVE

Feb. 2. Vasárnap

a. Mit kérdezt Nikodémus, amely mutatja, hogy a szíve meglágyult?
Jn 3:9.

„Jézus szószerinti értelemben így válaszolt Nikodémusnak: Velem folytatott vitád mit sem segít, érvelések nem világosítják meg a lelket. Új szívre van szükséged, vagy pedig nem tudod felfogni a mennyek országát. Újból kell születned. Amíg ez a változás be nem áll, amíg meg nem újít mindent, addig a legerősebb bizonyíték sem használ semmit. A hiány a te szívedben van. Mindennek meg kell változnia, mert egyébként nem láthatod Istennek országát.

Ez a kijelentés igen megalázó volt Nikodémus számára... Nem volt még eléggé lelki gondolkodású, hogy Krisztus szavainak értelmét felfogja. Ám az Üdvözítő az érvre válaszolt...

Az igazság néhány sugara áthatolt a főember lelkén. Krisztus szavai csodálattal töltötték el, ezért tette fel a kérdést: 'Mi módon lehetnek ezek?' Jézus mélységesen, komolyan válaszolta: 'Te Izrael tanítója vagy, és nem tudod ezeket?' Szavai tanítást tartalmaztak Nikodémus számára. Ugyanis ahelyett, hogy az igazság bosszantaná, és gúnyt űzne belőle, inkább szerényebben vélekedne önmaga felől, lelki tudatlansága miatt. Ámde Krisztus olyan ünnepélyesen, olyan méltóságteljesen beszélt, tekintete és hangja olyan komoly szeretetet fejezett ki Nikodémus iránt, hogy nem sértődött meg, megszegyenítő helyzete ellenére sem.” – BP 172-173.

a. Mivel büszkélkedtek a farizeusok? Lk 18:9-12.

„Az Úr először a zsidókat hívta szőlőjébe. Ezért büszkéek és öngazultak voltak. Azt gondolták, hogy hosszú éveken át tartó szolgálatuk miatt nagyobb jutalom illeti meg őket, mint másokat. Semmi nem okozott nekik nagyobb bosszúságot, mint az a hír, hogy a pogányoknak éppolyan joguk van az Isten dolgaihoz, mint nekik.” – KP 278.

b. Hogyan szemléltette Jézus a Szentlélek munkáját a szívben? Jn 3:8.

„A szél hallható a fák ágai között, susogtatja a leveleket és a virágokat; mégis láthatatlan, és senki sem tudja, honnan jön vagy hová megy. Ilyen a Szentlélek munkája a szívben. Nem lehet jobban megmagyarázni, mint a szél mozgását. Az ember lehet, hogy nem tudja megmondani megtérésének pontos idejét vagy helyét, vagy nyomon követni az összes körülményeket, ez azonban még nem bizonyítja, hogy megtéretlen. Valaki által, aki éppoly láthatatlan, mint a szél, Krisztus folytonosan munkálkodik a szívben.” – JÉ 134.

c. Hogyan rögzülnek a szívben a mennyei benyomások? Ésa 30:21; Jer 42:3; Mt 16:17.

„Lassan-lassan, talán az ember számára észrevétlen, a kapott benyomások a lelket Krisztus felé vonják. Ilyen élményeket kaphat az ember, ha Róla elmélkedik, olvassa a Szentírást, vagy egy prédikátortól élőszóban hallgatja az Igét. Egyszerre csak, amikor a Szentlélek határozottabban kérlel, a lélek boldogan adja át magát Jézusnak. Sokak szerint ez a hirtelen megtérés; valójában azonban Isten Lelke hosszan tartó munkájának eredménye; türelmet, időt igénylő folyamat.” – JÉ 134.

„Engedjétek, hogy szíveteket meglágyítsa és leigázza Isten Lelke. A megjegesedett lelkek hadd olvadjanak fel a Szentlélek munkája alatt.” – 12LtMs, Ms 53, 1897.

a. Hogyan mutatkozik meg külsőleg a Szentlélek belső munkája? Gal 5:22-25.

„Bár maga a szél láthatatlan, de hatásai láthatók, érezhetők. Ugyanígy nyilvánvalóvá válik a Lélek szívben történő munkálkodása az olyan ember cselekedeteiben, aki átérezte a megmentő erőt. Amikor Isten Lelke átveszi az uralmat a szív felett, átalakítja az életet. Az ember elveti a bűnös gondolatokat, lemond a gonosz cselekedetéről; szeretet, alázatosság és béke lép a harag, irigység és összeférhetlenség helyébe. A bánatból öröm lesz, az arcon égi fény tükröződik.” – JÉ 134-135.

b. Mikor kapja meg az ember az átalakulás áldását? Rm 10:9-10; 1Jn 1:9.

„Senki sem láthatja a kezet, amely leemeli a terhet, nem láthatja a mennyei udvarokból alászálló fényt. Az áldás akkor jön, amikor a lélek hittel aláveti magát Istennek. Ekkor az emberi szem számára nem látható hatalom új lényt hoz létre Isten képmására.” – JÉ 135.

„Ha a Szentlélek formálja, alakítja szívedet mindennap, akkor lelki látásoddal felismered Isten országának jellegét, lényegét. Nikodémus elfogadta Krisztus tanítását és őszinte hívő vált belőle.” – BP 173.

c. Hogyan szemléltette Krisztus ezt a folyamatot? Mt 13:33.

„A lisztbe rejtett kovász láthatatlanul megkeleszti az egész tésztát. Az igazság kovásza is titokban, csendben és állandóan alakítja a lelket. Az ember természetes hajlamait megszelídíti és foglyul ejti. Új gondolatokat, új érzéseket, új indítékokat ébreszt benne. A jellem új mércéje tárul elé – Krisztus élete. Gondolkozása megváltozik, képességeit más irányban hasznosítja. Nem kap új képességeket, hanem a meglévők megszentelődnek. Lelkiismerete felébred. Olyan jellemvonások alakulnak ki benne, amelyekkel szolgálhatja Istent.” – KP 61.

a. Hogyan szemléltette Jézus a hamarosan bekövetkező keresztre feszítést? Jn 3:14-15.

„[Jn 3:14-15 idézve] Ez már olyan terület volt, melyen Nikodémus is otthon érezte magát. A felemelt kígyó jelképe világossá tette számára a Megváltó küldetését. Amikor Izrael népe közül sokan elpusztultak a tüzes kígyók marásától, Isten utasította Mózeset, hogy készítsen egy érc kígyót; és helyezze el magasan a gyülekezet közepette. Azután hírül adták a táborban, hogy aki feltekint a kígyóra, életben marad. A nép jól tudta, hogy a kígyónak önmagában nincs ereje, nem tud segíteni. Krisztust szimbolizálta. Ahogyan a pusztító kígyók képmására készített jelképet felemelték gyógyulásuk érdekében, úgy fog az Üdvözítő megjelenni 'a bűn testének hasonlatosságában' (Rm 8:3). Számos izraelita úgy tekintett az áldozati szolgálatokra, mintha bennük lenne az erő, amely megszabadít a bűntől. Isten meg akarta velük tanítani, hogy ezeknek sincs már nagyobb értékük, mint az érc kígyónak. Arra kellettek, hogy gondolataikat a Megváltóra irányítsák. Sem sebeik gyógyulásáért, sem bűneik bocsánatáért maguk semmit nem tehettek, csupán Isten ajándékába vetett hitüket kellett megmutatniuk. Rá kellett tekinteniük, hogy éljenek.” – JÉ 136-137.

b. A rendelkezés ellenére miért haltak meg némelyek? 1Kor 10:9; Zsid 3:12.

„Az izraeliták közül sokan semmiféle segítséget sem láttak abban az orvosságban, amelyet a menny kínált számukra. Mindenfelől halottak és haldoklók vették körül őket, és tudták azt, hogy isteni segítség nélkül elkerülhetetlen a végzetük. Mégis tovább folytatták jajveszékelésüket fájdalmaik és biztos haláluk tudatában, amíg erejük el nem fogyott és szemük meg nem üvegesedett, miközben egy pillantással azonnal meggyógyulhattak volna.” – PP 400.

c. Ha üdvözülni akarunk, hova kell tekintenünk? Zsid 6:19-20.

„A bűn végzetes hatását csak az Isten által létesített óvintézkedés távolíthatja el. Az izraeliták azzal mentették meg életüket, hogy felnéztek a felemelt érc kígyóra. A feltekintés hitüket jelentette. Azért éltek, mert elhitték Isten szavát, és bíztak abban az eszközben, amelyet Isten a gyógyulásukra rendelt. Így tekinthet fel a bűnös Krisztusra, és élhet. Bocsánatot kap Istentől Krisztus Jézus engesztelő áldozatába vetett hite által; azonban az élettelen jelképpel elmentésben Krisztusnak elegendő hatalma és ereje van önmagában ahhoz, hogy meggyógyítsa a bűnbánó bűnöst.” – PP 399.

a. Mi volt az a lecke, amit Nikodémus később megértett, és amit nekünk is mindig szem előtt kell tartanunk? [Ef 2:8](#); [Lk 13:20-21](#).

„Sokszor kérdezik: miért vallja sok olyan ember, hogy hisz Isten Igéjében, akinek beszéde, lelkülete, jelleme nem árulkodik reformációról? Miért nem tudják sokan elviselni, ha szándékaik, terveik ellenállásba ütköznek? Szentégtelen indulatainknak nem tudnak parancsolni; durván, fölényesen és ingerülten beszélnek. Életükben a világ fiainak önszeretete, önzése mutatkozik meg. Ugyanolyan ingerültek, ugyanolyan meggondolatlanul beszélnek, mint azok. Éppolyan sértődékenyek és büszkék, éppúgy engednek velük született hajlamaiknak; jellemük éppoly torz, mintha egyáltalán nem ismernék az igazságot. Ez azért van, mert nem tértek meg. Nem rejtették az igazság kovászat szívükbe, és ezért ez a kovász nem végezhetette el munkáját bennük. Velük született és melengetett bűnös hajlamaikat nem vetették alá Isten átformáló erejének. Életük arról tanúskodik, hogy nélkülözik Isten kegyelmét, és nem hisznek jellemformáló erejében.

‘A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.’ A Szentírás a jellem átalakításának sarkalatos eszköze. Krisztus így imádkozott: ‘Szenteld meg őket a te igazságoddal: a te igéd igazság’ (Rm 10:17; Jn 17:17). Isten Igéje, ha kutatjuk és hallgatunk rá, szívünkben munkálkodva leigazza minden szentégtelen jellemvonásunkat. A Szentlélek szól hozzánk, hogy ráébredsen bűneinkre. A hit pedig, amely szívünkben ébred, a Krisztus iránti szeretettől áthatva cselekszik, és kialakítja bennünk – testünkben, lelkünkben és értelmünkben – Krisztus képmását. Ekkor már Isten felhasználhat bennünket akaratának végrehajtására. Az erő, amit kaptunk, belülről kifelé hat, és arra indít, hogy közöljük másokkal a megismert igazságot.” – KP 61.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Feb. 7. Péntek

1. Mi volt a fő jellemzője a farizeusoknak Krisztus idejében?
2. Hogyan születünk újjá Krisztus hasonlatosságára?
3. Hogyan nyilvánul meg a szív átalakulása?
4. Mutasd be a felemelt kígyó szimbólumát!
5. Hogyan mutatja meg a kovásizról szóló példázat az Isten kegyelmében való növekedést?

JÉZUS ÉS KERESZTELŐ JÁNOS

„Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom.” (Jn 3:30)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 5. kötet, 512-518. \(Isten munkatársai\)](#)

„Üdvözítőnk Keresztelő Jánost tartotta a legnagyobb prófétának. Szembe-
szökő az ellentét Isten emberének és sok olyan embernek a beszéde között,
akik pedig a kereszt szolgálóinak tartják magukat. Amikor megkérdezték tőle,
hogy ő-e a Krisztus, János kijelentette, hogy még arra is méltatlan, hogy meg-
oldja Mesterének saruját.” – 5B 162.

1. A TANÍTVÁNYOK KÖZÖTTI NÉZETELTÉRÉS

Feb. 9. Vasárnap

a. Milyen kérdés merült fel János tanítványai és a júdeaiak körében? [Jn 3:25.](#)

„János tanítványai ellenben féltékenykedni kezdtek Jézus növekvő népsze-
rűségére. Készen álltak, hogy bírálják munkáját, amire röviddel ezelőtt talál-
tak is alkalmat. Nézeteltérésük támadt a zsidókkal, hogy vajon a keresztség
képes-e megtisztítani a lelket a bűntől. Azt állították, hogy a Jézus keresztsége
alapvetően különbözik a Jánosétól. Nem sokkal ezután vitába keveredtek
Krisztus tanítványaival arról, hogy milyen kifejezéseket helyes használni a
keresztségkor, és végül van-e egyáltalán joga Jézusnak keresztelni.” – JÉ 140.

b. Hogyan fejezték ki János tanítványai irigységüket Krisztus munkája
miatt? Milyen választ kaptak? [Jn 3:26-27.](#)

„János természeténél fogva részese volt az emberiség hibáinak, gyöngesé-
geinek, de az isteni szeretet érintése átalakította. A légbört, melyben élt, nem
szennyezte önzés és becsvág, távol állt tőle a féltékenységnek még a csírája
is. Nem rokonszenvezett a tanítványok elégedetlenségével, hanem kinyilvá-
nította, milyen világosan megértette a Messiáshoz való viszonyát, és milyen
boldogan üdvözölte Azt, Akinek utat készített.” – JÉ 141.

a. Miben nyilvánult meg, hogy János megértette küldetését? [Jn 3:28-29](#).

„János barátként mutatkozik be, aki közvetítő a jegyesek között, egyengeti az utat a házassághoz. Mihelyt a vőlegény megkapja menyasszonyát, a barát küldetése beteljesedett. Együtt örvend azok boldogságán, akiknek egybekezelését elősegítette. Hasonlóképpen János arra hivatott el, hogy az embereket Jézushoz irányítsa, és örült, hogy tanúja lehet a Megváltó sikeres munkájának.” – JÉ 141.

b. Mi volt János munkája? Nekünk mi a feladatunk? [Jn 1:23-29](#).

„János hittelt tekintett az Üdvözítőre, az önmegtágadás magaslataira emelkedett. Nem arra vágyott, hogy az embereket magához vonzza, hanem hogy gondolataikat magasra, még magasabbra emelje, amíg megpihennek Isten Bárányánál. Ő maga csak egy hang volt, egy kiáltás a pusztában. Most örömmel vállalta a hallgatást és az ismeretlenséget, hogy minden szem az élet Világossága felé forduljon.

Aki hú marad az elhíváshoz, mint Isten küldötte, az nem keresi a maga dicsőségét. Az önszeretet elmerül a Krisztus iránti szeretetben. A versengés nem teheti tönkre az evangélium drága ügyét. Az emberek felismerik, hogy feladatuk hirdetni, ahogyan Keresztelő János tette: 'Ímé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!' (Jn 1:29) Jézust fogják felemelni, és Vele az emberiség is felemelkedik. 'Így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét' (Ésa 57:15).” – JÉ 141.

„Ne a magad örömet és kényelmét hajszold, hanem törekedj Isten akaratának megismerésére és cselekvésére. Tegye fel a kérdést mindenki önmagának: Nem tudom egy embernek figyelmét sem Isten Bárányára irányítani, aki elveszi a világ bűneit? Nem tudok vigaszt nyújtani egyetlen csüggedőnek sem? Valóban nem tudok eszközül szolgálni egyetlen ember üdvösségében sem, hogy Isten országába kerülhessen? Szeretnénk, hogy Isten Lelke mélyen megindítsa szívünket, hogy ne csak magunknak biztosíthassuk a fehér ruhát, hanem olyan hatással lehessünk másokra, hogy nevük bekerüljön az élet könyvébe, hogy soha ki ne töröltessen onnan.” – HS 140.

a. Hogyan reagált az emberek többsége Krisztus üzenetére? Jn 3:32.

„János tanítványai azt mondták, hogy mindenki Krisztushoz jön, a világosan látó János viszont így szólt: 'Az ő bizonyágtételét senki sem fogadja be' (Jn 3:32), vagyis kevesen készek elfogadni Őt mint Megváltót a bűntől. De 'aki az ő bizonyágtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz' (Jn 3:33).” – JÉ 142.

b. Kik kaphatják meg a Szentlélek ajándékát? Jn 3:34.

„Csak akkor kaphatunk mennyei világosságot, ha készek vagyunk megüresíteni magunkat énünktől. Nem láthatjuk tisztán Isten jellemét, sem Krisztust nem fogadhatjuk el hit által, ha nem egyezünk bele, hogy minden gondolatunkat alá vessük a Krisztus iránti engedelmességnek. Mindazokra, akik ezt teszik, mérték nélkül töltetik ki a Szentlélek. Krisztusban 'lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, és ti Őbenne vagytok bételjesedve' (Kol 2:9-10).” – JÉ 142.

c. Hogyan jelenik meg a Szentlélek nagyobb mértékű elnyerésének kulcsa a Szentírásban? Jn 14:15-17; Apcs 5:32.

„Ne csak mondjuk, hogy hiszünk, hanem gyakoroljuk is az igazságot. Szavainkkal, magaviseletünkkel és jellemünkkel bizonyítjuk Istennel való kapcsolatunkat. Ha valaki elveti a bűnt – ami a törvény áthágása –, élete öszszhangba kerül a törvénnyel, a tökéletes engedelmességgel. Ez a Szentlélek munkája. A világosság gondosan tanulmányozott Igéje, a lelkiismeret hangja, a Lélek buzdításai valódi szeretetet keltenek a szívekben Krisztus iránt, aki tökéletes áldozatul adta magát, hogy teljesen megváltsa az embert: testét, lelkét, szellemét. A szeretet próbaköve az engedelmisség. Világossá és kivehetővé válik a határvonal azok között, akik szeretik Istent és megtartják parancsait, és akik nem szeretik Őt, és semmibe veszik előírásait.” – 6B 91.

a. Miért fontos megérteni, hogy milyen lépést teszünk meg Krisztusért, amikor megkeresztelkedünk? Jn 3:36.

„Nincs helye a vitának, hogy a Krisztus vagy a János keresztsége tisztít-e meg a bűntől. Krisztus kegyelme az, ami életet ad a léleknek. Krisztus nélkül a keresztség – csakúgy, mint bármely más szertartás – értéktelen formáság.” – JÉ 142.

„Az ember egyedül Krisztus által lehet halhatatlan. Jézus mondta: 'Aki hisz a Fiúban, örök, élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet' (Jn 3:36). Mindenki részesülhet ebben a felbecsülhetetlen áldásban, ha teljesíti a feltételeket. Mindazok, 'akik a jó cselekedetekben való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek', elnyerik az 'örök élet'-et (Rm 2:7).” – NK 474-475.

„A keresztség ünnepélyes lemondás a világról. Akik keresztény életük legelején az Atya, a Fiú és a Szentlélek hármias nevében megkeresztelkednek, nyilvánosan kijelentik, hogy elhagyták Sátán szolgálatát, a királyi család tagjaivá, Isten gyermekeivé lettek.” – 6B 91.

b. Mutasd be Keresztelő János megdöbbenő szavait, amelyek nyilvánvalóvá teszik a keresztség által jelzett valós elkötelezettség nagyságát! Lk 3:7-8.

„János a baltát a fa gyökerére vetette. Kárhóztatta a bűnt, nem félt a következményektől és egyengette Isten Bárányának útját.

Heródes is mély megindulással hallgatta János erőteljes bizonyoságtételét, és mély érdeklődéssel kérdezte tőle, hogy mit kell cselekednie, hogy tanítványa lehessen. János jól tudta, hogy Heródes nőül akarja venni fivérének feleségét még annak életében, és őszintén megmondta neki, hogy ez törvényellenes.” – TL 123.

„Keresztelő János nyíltan megfeddte a bűnt az alázatos körülmények között élők és a magas rangúak esetében egyaránt. Kijelentette az igazságot a királyok és a nemesek előtt, akár meghallgatták, akár elvetették azt. Személyesen és tárgyyszerűen szólt.” – 2Sz 139.

a. Mit tett Jézus, amikor látta, hogy a farizeusok nézeteltérést akarnak teremteni közte és János között? [Jn 4:1-3.](#)

„Jézus tudta: a papok nem sajnálják a fáradságot, hogy vizályt szítsanak az Ő és a János tanítványai között. Tudta, hogy gyülekeznek a viharfelhők, amelyek elsöprik az egyik legnagyobb prófétát, aki e világra született. Annak érdekében, hogy elkerüljön minden félreértésre vagy nézeteltérésre okot adó alkalmat, Jézus csendben megszüntette munkásságát és visszavonult Galileába. Nekünk is úgy kell megpróbálnunk elkerülni mindent, ami vizályhoz, félreértéshez vezethet, hogy közben hűek maradjunk az igazsághoz. Ugyanis amikor ilyesmi üti fel a fejét, az eredmény a lelkek elvesztése. Ha olyan körülmények adódnak, amelyek miatt szakadás fenyeget, kövessük Jézus és Keresztelő János példáját.” – JÉ 142-143.

b. Milyen leckét nyújt számunkra János válságkezelése? [Jn 3:30.](#)

„János tanítványaihoz hasonlóan sokan úgy érzik, hogy a munka sikere az első munkástól függ. A figyem a földiekre irányul a mennyeiek helyett, féltékenység bukkan fel, és Isten műve csorbát szenved. Akit pedig ily módon indokolatlanul tisztelnek, azt az önhittség veszélye fenyegeti. Nem fogja fel, hogy Istentől függ. A népet arra tanítják, hogy az emberi vezetésben bízzon, és így bűnbe esnek, eltávolodnak Istentől.

Isten művében nem lehet önfelmagasztalás, emberi rang. Időről időre az Úr különböző eszközöket ad, ezeken keresztül valósul meg célja a legjobban. Boldogok, akik hajlandók megalázni énjüket, és együtt mondják Keresztelő Jánosnal: 'Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom' (Jn 3:30).” – JÉ 143.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Feb. 14. Péntek

1. Miért lettek János tanítványai féltékenyek Krisztus munkájára?
2. Mit mondott János a tanítványainak?
3. Milyen célból adatik a Szentlélek ajándéka?
4. Hogyan teljesíti a keresztsége a valódi célját?
5. Mit tett Jézus és János, amikor felismerték a tanítványaik közötti problémát?

JÉZUS ÉS A SAMÁRIABELI ASSZONY

„Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.” (Jn 4:14)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 4. kötet, 384-387. \(Az ítélet\)](#)

„Aki e világ kútjainál próbálja csillapítani szomját, csak azért iszik, hogy újból megszomjazzék. Az emberek mindenütt kielégítetlenek. Vágyakoznak valamire, ami a lelki szükségleteket elégíti ki. Csak Egyvalaki képes erre. A világ szükséglete, az összes népek reménye Krisztus.” – JÉ 146.

1. JÉZUS SIKÁR VÁROSÁBAN

Feb. 16. VASÁRNAP

a. Hol álltak meg Jézus és tanítványai galileai útjuk közben? [Jn 4:6.](#)

„Jézus ült a kút szélén, bágyadt volt az éhségtől és a szomjúságtól. Hosszú volt az út reggel óta, és most tűzött Reá a déli nap. Szomjúsága csak fokozódott, ahogy a hűs, frissítő vízre gondolt, amely oly közel volt hozzá, de mégis elérhetetlen, mivel nem volt sem kötele, sem vizeskorsója, és a kút mély volt. Neki is emberi természete volt, várnia kellett tehát, amíg jön valaki és vizet merít.” – JÉ 144.

b. Milyen tanulságot vonhatunk le abból, hogy Jézus kért szívességet attól a bizonyos asszonytól? [Jn 4:7.](#)

„A zsidók és samaritánusok közti gyűlölet azonban meggátolta az asszonyt abban, hogy szívességet ajánljon fel Jézusnak, a Megváltó viszont kereste a kulcsot szívéhez, és isteni szeretettől vezérelt tapintattal kért, nem pedig ajánlott szívességet. Ha felajánlja segítségét, lehet, hogy az asszony visszautasítja, a bizalom azonban bizalmat ébreszt. A menny Királya jött ehhez a kivetett lélekhez, szolgálatot kért kezéből. Ő, aki az óceánt teremtette, akinek hatalma van a nagy mélységek vizein, aki elindította a forrásokat és a föld csatornáit, fáradtan megpihent Jákób kútjánál, és rá volt utalva egy idegen szívességére még egy korty víz tekintetében is.” – JÉ 144-145.

a. Hogyan hívta fel Jézus az asszony figyelmét a megváltás ajándékára? Jn 4:10.

„Krisztus a felajánlott víz által Igéjében kinyilatkoztatott kegyelmére utalt. Lelke, tanítása kielégítő forrás minden lélek számára. Minden más forrás, amelyhez fordulnak, nem hoz felüdülést. Ám az igazság Igéi hűvös folyamok, olyanok, mint Libánon vizei: mindenkor kielégítők. Krisztusban teljes öröm van mindörökre.” – BP 183.

b. Hogyan reagált az asszony Krisztus ajánlatára? Jn 4:11-12.

„Az asszony nem értette, hogy Krisztus miről beszél. Azt hitte, hogy az előttük lévő kútról van szó.” – 2SP 140-141.

c. Milyen különbségeket említett Jézus a két víz között? Milyen áldásokat ad ez számunkra? Jn 4:13-14; Jel 22:17.

„Ápoljuk a szeretet, a hála lelkületét, tekintsünk fel Jézusra és átalakulunk képmására. Eredményeképpen bizalmunk, reménységünk, türelmünk fokozódik. Isszuk az élet vizét, amelyről Krisztus a samáriai asszonynak beszélt. Ő mondotta: 'ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja neked, adj innom: te kérted volna őt, és adott volna neked élő vizet... Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjúhozik, hanem az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenné'. Ez a víz Krisztus életét jelképezi. Szükséglete minden léleknek és elnyeri, ha Krisztussal összeköttetésben él. Akkor áldott, alázatos, hálás bizalom él lelkében, maradandóan. A hitetlenkedő félelmet elsöpri az élő hit. Krisztus jellemét szemléljük, Aki előbb szeretett minket.” – BP 104.

a. Honnan tudhatjuk, hogy az asszony még mindig nem értette Krisztus szavait? Jn 4:15.

„Az isteni kegyelem, melyet egyedül Ő képes nyújtani, olyan, mint az élő víz: megtisztít, felfrissít, felüdíti a lelket.

Jézus nem úgy gondolta, hogy ha az ember egyszer iszik az élet vizéből, az elegendő. Aki megízleli Krisztus szeretetét, az folyton többre vágyik, és semmi mást nem keres. A világ gazdagsága, tisztelete, örömei nem vonzzák. Szíve szüntelenül így kiált: Többet Belőled! Ő, Aki feltárja a lélek szükségleteit, arra vár, hogy ezt a belső éhséget és szomjúságot kielégíthesse. Minden emberi tartalék és forrás kiapad. A tartályok kiürülnek, a tavak kiszáradnak; ámde Üdvözítőnk kimeríthetetlen kútforrás. Újból és újból ihatunk, mindig oltja szomjunkat. Akiben Krisztus lakozik, annak lelkében van az áldás kútja – 'örök életre buzgó víznek kútfeje' (Jn 4:14). Ebből a forrásból merítheti az összes szükségletét kielégítő erőt és kegyelmet.” – JÉ 146.

b. A samaritánus asszonyhoz és a pusztai vándorlásban résztvevőkhöz hasonlóan, miként nem ismerjük fel mi sem a Krisztusból áradó csodálatos kegyelmet? Zsol 78:15-16, 19-20. e.r.; 114:7-8.

„Mózes megütötte a kősziklát, de Isten Fia volt az, aki a felhőoszlopban ott állt Mózes mellett és kifakasztotta a sziklából az életadó vizet. Nemcsak Mózes és a vének, hanem az egész gyülekezet is, amely bizonyos távolságban ott állt és figyelt, megpillantotta az Úr dicsőségét. Nem kétséges azonban, hogyha a felhő elmozdult volna, akkor az Úr dicsőségének rettenetes ragyogása mindazokat megölte volna, akik ott tartózkodtak.” – PP 254.

„Krisztus kegyelmes jelenléte, az Ő Igéjében, mindenkor a lélekhez szól, bemutatja Őt, mint az élő víznek kútfejét, hogy felüdjte a szomjazó lelket. Kiváltságunk, hogy élő, bennünk lakozó Üdvözítőnk legyen. Ő a belénk plántált lelki erő forrása, befolyása árad tova szavakban és tettekben, felüdjte mindenkit, befolyásunk körében. Bennünk is fakasztja a vágyat, a törekvést erőért és tisztaságért, szentségért és békességért, öröméért, melybe nem vegyül ürm. Az Üdvözítő bennünk lakozásának ez az eredménye.” – BP 183.

a. Milyen új dolgot vetett fel Jézus a samáriai asszonnyal folytatott beszélgetésében? Hogyan reagált ő? Jn 4:16-17. e.r.

„Jézus most hirtelen más irányba terelte a beszélgetést. Mielőtt ez a lélek elfogadhatta az ajándékot, amelyet Jézus adni vágyott, rá kellett vezetnie, hogy felismerje bűneit és Megváltóját. 'Monda néki: Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide!' (Jn 4:16) Az asszony így felelt: 'Nincs férjem' (Jn 4:17). Azt remélte, hogy ezzel minden ilyen irányú kérdezősködésnek elejét veszi. A Megváltó viszont folytatta: 'Jól mondad, hogy: Nincs férjem; Mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad' (Jn 4:17-18).” – JÉ 146.

b. Mivel egészítette ki Jézus a választ? Mennyit tud rólunk Jézus? Jn 4:17. u.r.-18; Zsol 139:7-8, 11-12.

„Véges elménk nem tudja felfogni Isten nagyságát. 'Az Úr trónja a menyekben van' (Zsol 11:4), Lelke által azonban mindenhol jelen van. Ő alaposan ismeri kezének minden munkáját, és személyesen érdekli mindennek és mindenkinek a sorsa.” – Nev 115.

„Mennyei angyalok vizsgálják a ránk bízott munkát, és ahol az igazságtól és annak elveitől való eltérést látnak, ez a szó kerül a feljegyzésekbe: hiányos.” – Gy 105.

„Isten törvénye behatol az érzésekig és indítékokig, csakúgy, mint a külső cselekedetekig. Feltárja a szív titkait, fényt villant az eddig sötétbe burkolt ügyekre. Isten ismer minden gondolatot, minden szándékot, tervet, indítékot. A menny könyvei feljegyzik a bűnöket, melyeket elkövettünk volna, ha alkalom nyílt volna rá. Isten minden cselekedetet ítéletre fog hozni, minden titkos dologgal együtt. Törvényével méri le minden ember jellemét. Ahogyan a festőművész vászonra viszi át az arc vonásait, úgy minden egyén jellemvonásait átviszik a menny könyveibe. Istennek tökéletes fényképe van minden ember jelleméről és ezt a fényképet törvényével veti össze. Feltárja az ember előtt az életét elcsúfító hiányosságokat és felszólítja a megtérésre és a bűntől való elfordulásra.” – TII 116.

5. JÉZUS ÖNMAGÁRÓL MINT MEGVÁLTÓRÓL BESZÉL *Feb. 20. Csüt.*

a. Mit értett meg végül a kútnál lévő asszony Jézusról? Jn 4:19. Mire volt elegendő ez a felismerés?

„Hallgatója megremegett. Titokzatos kéz forgatta élettörténetének lapjait, napvilágra hozta, amiről azt remélte, hogy örökre rejtve marad. Ki az, aki olvas életének titkaiban? Eszébe ötlött az örökkévalóság, az eljövendő ítélet, amikor minden, most rejtett dolog nyilvánvalóvá lesz. Ennek fényében felébredt lelkiismerete.

Semmit sem tagadhatott, de megpróbált kerülni minden utalást erre a kellemetlen témára. Mély tisztelettel így szólt: 'Uram, látom, hogy te próféta vagy' (Jn 4:19). Azután, remélve, hogy így lelkiismeretét megnyugtathatja, vallási ellentétekre terelte a szót. Ha Ő próféta, bizonyára el tudja igazítani azokban az ügyekben, amelyeket oly régóta vitatnak." – JÉ 146-147.

b. Amikor az asszony reményét fejezte ki a Messiás eljövetelében, mit mondott neki Jézus? Jn 4:25-26.

„Az evangéliumi hívást nem szabad leszűkíteni, néhány kiváltságosnak átadni, akikről úgy hisszük, bennünket tisztelnek meg, ha elfogadják. Az üzenetet mindenkinek át kell adni. Valahol csak szívek nyílnak meg, hogy elfogadják az igazságot, Krisztus készen áll a tanításukra. Kinyilatkoztatja nekik az Atyát, aki a szíveket vizsgálja, és elmondja, hogy milyen a Hozzá méltó imádás. Az ilyeneknek nem beszél példázatokban. Nekik, mint az asszonynak a kútnál, ezt mondja: 'Én vagyok az, aki veled beszélek' (Jn 4:26)." – JÉ 153.

SEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Feb. 21. Péntek

1. Miért nem tett Jézus soha csodát önmaga érdekében?
2. Milyen forrást használt Jézus arra, hogy elvezesse a samáriabeli asszonyt az evangéliumhoz?
3. Mit mondott a Mester az élet vizéről?
4. Miért hozta fel Krisztus a samáriabeli asszony személyes életét?
5. Nevezd meg egy ígéretet, amely a Messiás eljöveteléhez kapcsolódik!

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

2025. március 1. Szombat

„A jellem gyermekei” Oktatási Központ részére Romániába

„A fiatalok korai nevelése legtöbbször egész életre kihatóan alakítja jellemüket.” – 3B 135.

Az ihletett írás elmond egy tapasztalatot, hogy „A gyermekeknek tartott istentisztelet vagy a bibliai óvoda jó hatással van a gyerekekre.. A tanításokat a gyerekek otthon elisméltik. Az anyák azzal mutatják ki érdeklődésüket, hogy gyermekeiket szépen felkészítik az iskolára. A gyermekek szülei legnagyobb-részt nem hittestvéreink.” – Ev 379.

A „Jellem gyermekei” Oktatási Központ 2019-ben alakult Fogarason, Románia hegyvidéki városában.

A 2 és 5 év közötti gyerekek gyönyörűen fejlődnek itt. Az életkoruknak megfelelő foglalkozásokon – megtanulnak bibliai történeteket, imádkozni, énekelni és barátjukká tenni Istent. Bármilyen fiatalok is, megértik, hogy Isten irányít, és megtanulják, hogy Tőle kérjenek segítséget a problémáikkal. Jellemük napról napra fejlődik. Isten kegyelméből figyelemre méltó változásokat láthatunk e kisgyermek életében. A jövőre nézve szeretnénk azokat nevelni, akiknek anyagi helyzete ezt nem teszi lehetővé.

Az első évben 12 gyermekkel indultunk; a negyedik évben 32 gyermek volt, ebből 31 gyülekezeten kívüli. Jelenleg a Román Unió központjában található 4 helyiségben folyik a tevékenység, de ezek túlszűfoltnak bizonyultak, mivel a beiratkozási kérelmek teljesítése meghaladja a kapacitásunkat. Így értettük meg, hogy Isten azt akarja, hogy folytassuk és fejlesszük ezt a csodálatos tevékenységet, és ezáltal minél több gyermekkel és családdal kerüljünk kapcsolatba. Így 2021-ben vásároltunk egy telket a városon kívül, és megszereztük az építkezés megkezdéséhez szükséges engedélyeket. Az alap már elkészült. Nagyon hálásak vagyunk Istennek, hogy megérintette a szívünket – mindazokét, akik eddig a szakaszig támogatták a tervet, és azokét, akik ezt most is bátran megteszik. Ajándékkal lehetőséget adsz azoknak a gyermekeknek, akik nem ismerik Istent, hogy közelebb kerüljenek Hozzá, és keresztény oktatásban részesüljenek. Jóindulatodat szeretnénk megszólítani, és biztosak vagyunk benne, hogy nem maradsz közömbös, hanem támogatni fogsz bennünket, hogy tervünk sikeres legyen, és imádban is megemlékezel erről.

Hittestvéreitek a Román Unióból

EGY MISSZIONÁRIUS SZÜLETIK

„Ti nem azt mondjátok-é, hogy még négy hónap és eljő az aratás? Ímé, mondom néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájakokat, hogy már fehérek az aratásra.” (Jn 4:35)

Javasolt olvasmány: [Bizonyságtételek, 5. kötet, 133-137. \(A Battle Creekebe költözők\)](#)

„Jézus elkezdte lerombolni a zsidók és a pogányok közötti válaszfalat, s az üdvösséget hirdetni az egész világnak. Noha zsidó volt, mégis szabadon elvegyült a samaritánusok között, mit sem törődött népe farizeusi szokásaival.” – JÉ 152.

1. ÚJ ÉLET ÉS ÚJ CÉLOK

Feb. 23. Vasárnap

a. Mit tett azonnal a szamaritánus asszony, amikor felismerte, hogy Jézus a Messiás? [Jn 4:28-29.](#)

„Az asszonyt örömmel töltötték el Krisztus szavai. A csodálatos kinyilatkoztatás szinte ellenállhatatlan erejű volt. Otthagyta a vizeskorsót, és visszatért a városba, hogy elvigye az üzenetet másoknak. Jézus tudta, miért ment el. Otthagyta a korsót - ez félreérthetetlenül az Ő szavainak hatásáról tanúskodott. A nő lelkének legőszintébb vágya volt, hogy élő vizet kapjon; elfelejtette, hogy miért ment a kúthoz, elfelejtette a Megváltó szomjúságát, amit oltani akart. Örömtől túlsorduló szívvel sietett útjára, hogy másokkal is megossza a kapott drága világosságot.” – JÉ 150.

b. Mit tettek Sikár lakói, amikor meghallották az asszony tanúvallomását? [Jn 4:30.](#)

„[Az asszony] Szavai az emberek szívét érintették. Új volt az arckifejezése, egész megjelenése. Az emberek érdeklődtek Jézus iránt.” – JÉ 150.

a. Mit mondott Jézus a tanítványainak, amikor látta Sikár lakóit jönni? Jn 4:35-38.

„Így szólt: 'Aki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen. Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató' (Jn 4:36). Itt Krisztus arra a szent szolgálatra mutat, amellyel Istennek tartoznak azok, akik befogadják az evangéliumot. Ők Isten élő eszközei. Ő személyes szolgálatot vár el tőlük. Akár vetünk, akár aratunk, Istenért munkálkodunk. Az egyik szórja a magot, a másik begyűjti a termést, és mindegyikük – a vető és az arató is – jutalmat kap. Együtt örvendeznek munkájuk jutalmának.” – JÉ 150-151.

b. Milyen hatással volt az asszony Krisztusról tett bizonyágtétele? Milyen tanulságot vonhatunk le ebből? Jn 4:39.

„Ha egyesülünk Krisztussal, akkor az Ő értelme lesz bennünk. Tisztaság és szeretet ragyog jellemünkben, életünket pedig szelídség és igazság uralja. Még az arckifejezésünk is megváltozik. A lélekben lakozó Krisztus kiárasztja átalakító erejét, és a külső megjelenés a belül uralkodó békéről és örömről tesz bizonyágot. Úgy iszunk Krisztus szeretetéből, mint ahogyan a szőlővessző veszi táplálékát a szőlőtőből. Ha Krisztusba oltattunk, ha rostról rostra egyesültünk az élő szőlőtővel, akkor azt élő gyümölcsök gazdag fürtjeivel fogjuk igazolni. Ha kapcsolatban vagyunk a világossággal, akkor a világosság csatornáivá válunk, és szavainkkal és tetteinkkel fényt fogunk árasztani a világban...

Szemlélés által változunk el. Miközben az isteni minta tökéletességén elmélkedünk, teljes átalakulásra és az Ő tisztasága szerinti megújulásra vágyakozunk. A jellembeli változás az Isten Fiában való hit által megy végbe. Az engedetlen gyermek Isten gyermekévé válik. Átmegy a halálból az életbe, lelkivé és a lelki dolgok megértőjévé válik. Isten bölcsessége megvilágítja értelmét, s így csodálatos dolgokat lát meg a törvényből. Miután egy ember megtér az igazság által, a jellemátalakulás munkája tovább folytatódik életében.” – 1Sz 310.

a. Milyen kéréssel fordultak a samáriabeliek Jézushoz? Miért? Jn 4:40.

b. Milyen eredménnyel járt Krisztus Samáriai útja? Jn 4:41.

„Az asszonyhoz szóló szavak a kútnál a jó mag vetését jelentették, és milyen gyorsan bekövetkezett az aratás! A samaritánusok eljöttek, meghallgatták Jézust, és hittek benne. Köré tömörültek a kútnál, elhalmozták kérdésekkel, szomjasan fogadták magyarázatait sok olyan dologról, ami addig nem volt világos előttük. Amint hallgatták Őt, a zavar oszladozni kezdett bennük. Olyanok voltak, mint a nagy sötétségben ülő nép, amelyre hirtelen felragyog a fénysugár, míg teljes dél lesz. Ez a rövid beszélgetés azonban nem elégitette ki őket. Többet akartak hallani, vágytak rá, hogy barátaik is hallhassák ezt a csodálatos tanítót. Meghívták Őt városukba, kérték, maradjon velük. Jézus két napot időzött Samáriában, és sokan hittek Benne.” – JÉ 151.

„Krisztus olyan módon nyilatkozta ki Istent a tanítványoknak, hogy szívükben különleges munkát végzett. Ugyanezt akarja cselekedni a mi szívünkben is. Sokan, akik az elméleteknek túl sok figyelmet szentelnek, szem elől veszítik a Megváltó példájának élő hatalmát. Szem elől veszítik Őt, az alázatos, önmegtagadó munkást. Pedig Krisztusra kellene figyelniük. Naponta újjólag tudatosítanunk kellene jelenlétét.” – RC 302.

c. Mit mondott sok samaritánus, miután elfogadta Jézust Messiásként? Jn 4:42.

„A farizeusok lenézték Jézus egyszerűségét. Nem akarták tudomásul venni csodáit, jelet követeltek Tőle, hogy Ő Isten Fia. A samaritánusok viszont nem kértek jelet, Jézus nem tett csodat közöttük, kivéve, hogy feltárta az asszonynak élete titkait a kútnál. Mégis sokan befogadták Őt. Frissen ébredt örömben így szóltak az asszonyhoz: 'Nem a te beszédedért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonyosan ez a világ üdvözítője, a Krisztus' (Jn 4:42).” – JÉ 151.

a. Melyik próféciára alapozták a samaritánusok a megígért Messiásba vetett hitüket? 1Móz 49:10.

„A samaritánusok hitték, hogy az eljövendő Messiás nemcsak a zsidók, hanem a világ Üdvözítője is. A Szentlélek Mózes által jövendölt Róla, mint Istentől küldött prófétáról. Jákób által kijelentette, hogy hozzá gyűlnek a népek, Ábrahámon keresztül pedig, hogy benne áldatnak meg a földnek minden nemzetségei. Ezekre a szövegekre alapozta Samária népe a Messiásba vetett hitét. Az, hogy a zsidók félremagyarázták a későbbi prófétákat, és Krisztus második eljövetelének dicsőségét az első adventhez kötötték, a samaritánusokat a szent iratok elutasítására készítette, Mózes könyveinek kivételével. Viszont amint a Megváltó elsöpörte mindezeket a hamis értelmezéseket, sokan elfogadták a későbbi prófeciákat, és magának Krisztusnak az Isten országára vonatkozó szavait.” – JÉ 151-152.

b. Mit tanulhatunk abból, hogy a samaritánusok rendkívülien nyitottak voltak az igazságra? Préd 11:4-5.

„Az emberek világszerte vágyakozva tekintenek az ég felé; imák, könnyek és kérdések fakadnak fel azon emberek lelkéből, kik világosság, kegyelem és Szentlélek után áhítoznak. Sokan állnak Isten országának küszöbén, és csak arra várnak, hogy oda begyűjtessenek.” – AT 73.

c. Mivé válik az, aki valóban befogadja Krisztust? Mondj példákat! Mk 5:18-20; 7:31-37.

„Lelke mindazt kifejleszti az emberben, ami nemesíti a jellemet, méltósággal ruházza fel a természetet. Isten dicsőségére alakítja az embert testileg, lelkileg és érzelmileg...

Olyan lelkek, akik Sátán eszközeivé alacsonyodtak, Krisztus ereje által az igazság küldötteivé alakulnak át, s Isten Fia elküldi őket, hogy elmondják, 'mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad' (Mk 5:19)." – JÉ 283.

a. Milyen tanulságokat vonhatunk le a samaritánus asszony történetéből? 1Jn 1:1-3; 2Kor 5:14.er.

„Mihelyt megtalálta a Megváltót, a samáriai asszony másokat is elhozott hozzá. Jobb misszionáriusnak bizonyult, mint Jézus tanítványai. Ők ugyanis egyáltalán nem látták ígéretes munkaterületnek Samáriát. Gondolataik a nagy munka felé irányultak, amelyet a jövőben kell elvégezniük. Nem látták, hogy éppen körülöttük van az aratnivaló, amit be kell gyűjteni. A lenézett asszony viszont egy egész várost hozott el, hogy hallhassák a Megváltót. Azonnal elvitte a világosságot embertársainak.

Ez az asszony a Krisztusban való gyakorlati hit munkálkodását jeleníti meg. Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába. Aki az élet vizéből iszik, az élet kútfejévé válik. Krisztus kegyelme olyan a léleknek, mint a forrás a pusztának: azért buzog, hogy mindenkit felüdítsen, és vágyat ébresszen az elveszendőben az élet vize után.” – JÉ 154.

b. Mire buzdít minket ez a tapasztalat? Préd 11:6.

„Nem kell messzi országokba költöznünk ahhoz, hogy Isten bizonyágtévői lehessünk. Körülöttünk mindenfelé megérett már a mező az aratásra, aki akar, begyűjtheti a gabonát az örök életre. Isten felszólít sok Battle Creek-i testvért, akik ma a lelki lustaság miatt haldokolnak, hogy költözzenek oda, ahol munkásokra van szüksége. Költözzetek el, még ha ez anyagi áldozatot jelent is. Menjetek máshová, ahol lelki áldássá válhattok. Menjetek oda, ahol gyenge gyülekezetet erősíthettek meg. Ne hagyjátok tétlenül heverni az Istentől kapott képességeiteket!” – 5B 137.

1. Mit tett az asszony, amikor látta, hogy Jézus az egyetlen Megváltó?
2. Mit jelent az, hogy a mezők már fehérek, készek a betakarításra?
3. Hány napig maradt Jézus a samáriabelieknél?
4. Milyen tanúbizonyságot tettek a samáriabelik Jézusról?
5. Mi történik az emberrel, amikor elfogadja Jézust?

JÉZUS ÉS A NEMESEMBER FIA

„Annak pedig, a ki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, Annak legyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké. Ámen!” (Ef 3:20-21)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 9. kötet, 107-108; 164-166. \(A jelen feladata-részlet; Hűség az egészségügyi megújulásban-részlet\)](#)

„Bízunk kell ígéreteiben. Ha hittel megyünk Hozzá, Isten minden kérést szívébe zár. Amikor áldását kérjük, higgyük, hogy megkapjuk, és köszönjük meg, hogy megkaptuk. Azután végezzük a dolgunkat és legyünk biztosak abban, hogy az áldás akkor teljesül, amikor a legnagyobb szükségünk van rá.” – JÉ 158.

1. FIGYELEMFELKELTÉS

Márc. 2. Vasárnap

a. Miután két napot a samaritánusokkal töltött, hová ment Jézus? Ki számára volt vonzó ez a hír? [Jn 4:43-46.](#)

„Krisztus kánai visszatérésének híre hamar elterjedt Galileában, és reményt hozott a szenvedőknek, nyomorultaknak. Kapernaumban a hírek megragadták egy zsidó nemesember figyelmét, aki tiszt volt a király szolgálatában.” – JÉ 155.

b. Miért ment el a tiszt Jézushoz? [Jn 4:47.](#)

„A tiszt fia gyógyíthatatlannak látszó betegségben szenvedett. Az orvosok lemondtak róla, de amikor az apa hallott Jézusról, elhatározta, hogy felkeresi és segítségül hívja.” – JÉ 155.

a. Hogyan tárta fel Krisztus a nemesember szívgyötremét, aki azért kereste fel Kapernaumban, hogy meggyógyítsa fiát? Jn 4:48.

„A gyermek igen rossz állapotba került, s féltő volt, hogy mire az apa visszatér, már nem találja életben. A nemesember mégis úgy érezte, hogy személyesen kell előterjesztenie az ügyet. Remélte, hogy az apa imája felkeltheti a Nagy Orvos együttérzését.

Kánába érve Jézust sokaság közepette találta. Elszorult szívvel igyekezett a Megváltó közelébe jutni. Hite megingott, amikor csupán egy egyszerűen öltözött, poros, utazástól megviselt férfit pillantott meg. Kétség fogta el: vajon ez az ember megteheti, amire kérni akarja? Mégis elbeszélgetett Jézussal, elmondta, miért jött, és kérte a Megváltót, kísérje el otthonába. Jézus azonban már tudott bánatáról. Mielőtt még a tiszt elindult otthonról, Jézus már látta gyötremét.

Jézus azt is tudta, hogy az apa bizonyos feltételekhez kötötte a benne bízó hitét. Csak akkor fogadja el Jézust Megváltónak, ha kérését teljesíti...

Az összes bizonyíték amellet szolt, hogy Jézus a Krisztus, a kérelmező mégis elhatározta, hogy hitét saját kérésének teljesítéséhez köti.” – JÉ 155-156.

b. Mit kellene felidézünk, ha azon kísértésbe esünk, hogy jelt kérjünk? Mt 12:38-39.

„Krisztus fájlalta, hogy saját népe, amelyre a Szent Kinyilatkoztatásokat bízta, nem hallja Isten szavát, aki Fia által szól hozzájuk.” – JÉ 156.

„Miként Krisztus napjaiban, az emberek ma is jelt kívánnak. Akkor az Úr megmondta nekik, hogy nem fognak jelet kapni. A jel, melynek most és mindig érvényesnek kell lennie, nem más mint a Szentlélek munkája a tanító életében, hogy olyan vonzóvá tudja tenni az Igét, amennyire csak lehetséges. Isten Igéje nem halott, száraz elmélet, hanem lélek és élet. Sátán mit sem szeretne jobban, mint elvonni az embereket az Igétől, hogy valami olyan dolgot keressenek és várjanak, amely felserkenti érzéseiket.” – 2Sz 91.

a. Milyen különbség volt a zsidók és a samaritánusok között a Jézusba vetett hitük tekintetében? Mk 6:2-6; Jn 4:40-42.

„Milyen elszántan bizonygatták a farizeusok, hogy Krisztus csaló. Menyire figyelték minden egyes szavát, hogy beszédeit kiforgassák és félremagyarázzák! Büszkeség, előítélet és indulat zárta el lelküket Isten Fiának bizonyágtételétől. Amikor Ő világosan megfeddte bűneiket és kijelentette, hogy viselkedésük arról tanúskodik, hogy ők Sátán gyermekei, akkor azok dühödten visszafordították a vádat: 'Nem megmondtuk, hogy Samáriából való, és hogy ördög van benne?' – 1Sz 64.

„A Megváltó szembeállította ezt a feltételes hitet a samaritánusok nyílt hitével, akik nem kértek csodát vagy jelet. Szava, istenségének örökké jelenvaló bizonyosága olyan meggyőző erő volt, amely szívüket érintette.” – JÉ 156.

„[Jézus] Zsidó létére nyíltan érintkezett Samária lakóival, amivel megdöntötte a farizeusi szokásokat ezen megvetett néppel szemben. Házaikban együtt aludt velük, asztalukról étkezett, és utcáikon tanított.” – AT 13.

b. Milyen tapasztalatuk volt sokaknak, akik a jelenvaló igazságról beszéltek Isten hitvalló népének az idők során. Jer 20:8–11.

„Krisztus ellen felhozott minden érvnek hazug alapja volt. Így volt ez István és Pál életében is. De a legerőtlenebb és legkevésbé hiteles kijelentéseknek is hatásuk volt, mivel oly sokan voltak azok a megszenvedetlen szívűek, akik szerették volna, hogy a kijelentések igazak legyenek. Az ilyenek mindenkor készek valami feltételezett tévedésbe vagy hibába kapaszkodni azok kapcsán, akik a nemkívánatos igazságot hirdetik nekik.

Nem szabad csodálkoznunk azon, hogy a hamisságot éhezők gonosz feltételezéseket tényként igyekeznek beállítani. Bölcs szavai által Krisztus újra és újra megszegyenítette és elcsendesítette ellenségeit, ők mégis mohón figyeltek minden szóbeszédre és találtak valamilyen ürügyet, hogy ellenkező kérdéssel megkeressék őt.” – 1Sz 64.

a. Hogyan ismételte meg könyörgését a nemesember, miután hite megragadta Krisztust? [Jn 4:49](#).

„Mint a villámlás, úgy mutatták meg a Megváltó szavai a nemesember igazi lelkületét. A tiszt megértette, hogy önző indítékból kereste Jézust. Ingadozó hite a maga valóságában lett világossá számára. Mélyen megrázta, hogy kételkedése fia életébe kerülhet. Tudta, hogy Ő van jelen, aki olvas a gondolatokban, Akinek minden lehetséges... Hite megragadta Krisztust, mint Jákób, aki az angyalal viaskodva így kiáltott: 'Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet' (Imóz 32:26).” – JÉ 156.

b. Mire tanít bennünket az amit Jézus tett ahelyett, hogy inkább elment volna a nemesember otthonába? [Jn 4:50](#).

„Jézus még nagyobb ajándékot akart neki nyújtani. Nemcsak a gyermeket akarta meggyógyítani, hanem az üdvösség áldásában óhajtotta részesíteni a tisztet és házanépét. Világosságot szándékozott gyújtani Kapernaumban, amely hamarosan munkaterülete lesz. De a nemesembernek előbb fel kell ismernie szükségletét, mielőtt Krisztus kegyelmére vágyakozhatna. Ez az udvari tiszt sokakat jelképezett népéből. Jézus iránt önző okokból érdeklődtek. Remélték, hogy valami különös hasznuk származhat ereje által, s hitük ezen időleges javak megszerzésére irányult; viszont mit sem tudtak lelki betegségükről, nem látták, hogy isteni kegyelemre van szükségük...

A Megváltó nem zárkozhat el a Hozzá ragaszkodó lélektől, segítenie kell rajta nagy szükségében. 'Menj el – mondta neki – a te fiad él' (Jn 4:50). A nemesember olyan békével és örömmel távozott a Megváltó jelenlétéből, amelyet azelőtt nem ismert. Nemcsak abban hitt, hogy fia meggyógyul, hanem mélységesen bízott Krisztusban, Megmentőjében is.” – JÉ 156-157.

„Mindnyájan szeretnénk imánkra határozott választ kapni, mégpedig azonnal, és könnyen elcsüggedünk, ha a válasz késik, vagy nem úgy kapjuk azt, ahogy vártuk. De Isten túl bölcs és túl jó ahhoz, mintsem hogy mindig akkor és úgy válaszoljon imáinkra, ahogyan mi szeretnénk. Isten többet és jobbat tesz értünk, mint amit kérünk... Azok a tapasztalatok, amelyek próbára teszik hitünket, áldást rejtenek részünkre.” – NOL 159.

a. Hogyan gyógyította meg Jézus a nemesember fiát? Jn 4:51-53. Mire emlékeztessen ez bennünket? Ef 3:20-21.

„Ugyanaz a perc volt, amelyben az apa hittel ragadta meg az ígéretet: 'A te fiad él' (Jn 4:53). Ekkor érintette az isteni szeretet a haldokló gyermeket.” – JÉ 157.

„Ugyanabban az órában a haldokló gyermek mellett állók a kapernaumi otthonban hirtelen és rejtélyes változást észleltek. A halál árnyéka eltűnt a szenvedő arcáról. A lázrözsák helyét a visszatérő egészség pírja foglalta el. A fénytelen szemekben az értelem csillogása jelent meg, visszatért az erő a gyöngye, lefogyott tagokba. A betegségnek semmilyen jele sem maradt a gyermekben. Égő teste nyugodttá vált, és mély álomba merült. A nap legmelegebb időszakában hagyta el a láz. A család tagjai elcsodálkoztak, és szívük megtelt örömmel.” – JÉ 157.

b. Hogyan reagál Jézus arra, ha valaki segítségért könyörög? Mt 11:28-30.

„A Megváltó nem zárkozhat el a Hozzá ragaszkodó lélektől, segítenie kell rajta nagy szükségében.” – JÉ 157.

„Vajon úgy érzed, hogy bűnös voltod miatt nem remélheted, hogy Isten megáld? Ne felejtsd el, hogy Krisztus azért jött a földre, hogy a bűnösöket megmentse! Semmi sem szól mellettünk Isten előtt. Egyetlen mentségünk, amelyet most és mindig felhozhatunk: teljes tehetetlenségünk, ami megváltói hatalmát szükségessé teszi. Minden magabizásunkat feladva a Golgota keresztjére tekinthetünk, és elmondhatjuk: 'Adni semmit nem tudok, Keresztfádra borulok.'” – NOL 38-39.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Márc. 7. Péntek

1. Miért nem fogadják el a prófétákat saját hazájukban általában?
2. A nemesember mely szavai árulkodtak hitetlenségéről?
3. Hogyan reagált Krisztus az emberek hitetlenségére?
4. Kik mutattak nagyobb hitet Jézus iránt – a zsidók vagy a pogányok?
5. Mit ígér Jézus mindenkinek, aki elfogadja a meghívását?

JÉZUS ÉS A BETHESDAI BÉNA

„Jézus pedig felele nékik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” (Jn 5:17)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 1. kötet, 560-567. \(Gyógyintézet-részlet; Egészség és vallás\)](#)

„Krisztus munkája, a beteg meggyógyítása tökéletes összhangban volt a törvénnyel, megtisztelte a szombatot.” – JÉ 165.

1. A GYÓGYÍTÓ VÍZ

Márc. 9. Vasárnap

a. Milyen célból ment a sok beteg Jeruzsálembe? [Jn 5:2-3.](#)

b. Mit hittek az emberek a Bethesda tóról? [Jn 5:4.](#)

„Ennek a tónak a vize időnként megmozdult. Az általános hit szerint ez természetfeletti erő műve volt, s aki először lépett a felzavart vízbe, az meggyógyult, bármilyen betegségben szenvedett is. Nyomorultak százai látogatták ezt a helyet. A tömeg olyan nagy volt amikor a víz felzavarodott, hogy rohanás közben letaposták az előttük levő férfiakat, nőket és gyermekeket, a náluk gyengébbeket. Sokan a tó közelébe sem juthattak. Többen odaértek, és a parton haltak meg. Menedékhelyeket készítettek a tó körül, hogy a betegeket megvédjék a nap hevétől és az éj hűvösétől. Némelyek az éjszakát ezeken a tornácokon töltötték, s onnan másztak a tóhoz nap mint nap, a gyógyulás hiú reményében.” – JÉ 159.

c. Hogyan kezdődött párbeszéd Jézus és az egyik ember között a tónál? [Jn 5:5-7.](#)

a. Mire utasította Jézus a bénát, ami emberileg lehetetlen feladat volt? Mi lett az eredménye? Jn 5:8-9.er.

„Jézus nem kérte ezt a szenvedőt, hogy higgyen benne. Egyszerűen így szólt: 'Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj!' (Jn 5:8) Ám a férfi hite bekapaszkodik ebbe a mondatba. Minden idegét és izmát átjárja az új élet, bénult tagjai egészségesen kezdenek működni. Kérdés nélkül aláveti akaratát Krisztus parancsának, és összes izmai engedelmeskednek akaratának. Felzökken, és újra tud mozogni.

Jézus nem biztosította isteni segítségről. A férfi egy percre kételkedhetett volna, de akkor elveszíti egyetlen gyógyulási lehetőségét. Ám hitt Krisztus szavának, aszerint cselekedett, és visszanyerte erejét.” – JÉ 160.

b. Milyen lelki állapotba kerülnek a Krisztustól elszakadt emberek? Ésa 1:5-6; Rm 7:24

„A bűn elválasztott az isteni élettől. Lelkünk megbénult. Nem vagyunk képesek szent életet élni, ugyanúgy, mint a magatehetetlen férfi sem tudott járni. Sokan ismerik fel gyámoltalanságukat, sóvárognak a lelki élet után, amely összhangba hozza őket Istennel, és hiába küzdenek, hogy elnyerjék.” – JÉ 160.

c. Mi az egyetlen orvosság egy ilyen állapotra? Apcs 9:34.

„A Megváltó a vérén megváltottak fölé hajol, és kifejezhetetlen szelídséggel, szánalommal így szól: 'Akarsz-é meggyógyulni?' (Jn 5:6) Megparancsolja, hogy kelj fel egészségesen, békében. Ne várj, amíg érzed, hogy meggyógyultál! Higgy szavának és teljesül! Állj akaratoddal Krisztus oldalára! Szolgálj neki, cselekedj szava szerint, és erőt fogsz kapni! Bármilyen bűnös szokásba, uralkodó szenvedélybe merül is bele az ember hosszú időn át, amely parancsol testnek és léleknek, Krisztus meg tud és meg is kíván szabadítani attól. Életet ad lelkeknek, melyek 'holtak a ti vétkeitek miatt' (Ef 2:1). Megszabadítja a gyengeség, szerencsétlenség és a bűn láncai által megkötözött foglyot.” – JÉ 160-161.

a. Hogyan segít Krisztus a győzelemhez? Ef 2:1–6.

„Az ember természettől fogva hajlamos követni Sátán sugallatait és csak akkor tud sikeresen ellenállni a rettenetes ellenfélnek, ha Krisztus, a hatalmas hódító lakik benne, irányítja kívánságait, és erőt ad neki... Sátán jobban tudja, mint Isten népe, hogy minden erejük Krisztusban rejlik, s nagy lehet Sátán fölött a hatalmuk. Az igazság leggyöngébb hívője, mikor alázatosan segítséget kér a hatalmas hódítótól, szilárdan Krisztusra támaszkodva sikeresen visszaveri Sátánt és összes seregét.” – 1B 341.

„Krisztustól kell tanulnunk. Tudnunk kell, mi Ő azok számára, akiket megváltott. Fel kell ismernünk, hogy a Benne vetett hit által kiváltságunk, hogy részesei lehetünk az isteni természetnek, és így elkerülhetjük a világban a vágy általi romlottságot. Így megtisztulunk minden bűntől, minden jellemhibától. Nem kell megtartanunk egyetlen bűnös hajlamot sem...

Ahogy az isteni természetből részesedünk, úgy törődnek a jellemből a rosszra való öröklött és szerzett hajlamok. A mennyei Tanítóról való folytonos ismeretszerzéssel naponta részesedünk az Ő természetéből, és együttműködünk Istennel a Sátán kísértéseivel szembeni küzdelemben. Isten munkálkodik és az ember is, hogy az ember egy legyen Krisztussal, ahogy Krisztus egy Istennel. Így majd együtt ülhetünk Krisztussal a mennyei helyeken. Az emberi tudat békében és bizonyosságban nyugszik Jézusban.” – RH April 24, 1900.

b. Milyen a Krisztus erejéből származó béke? Rm 8:3-6.

„Minden gyermek atyja élete szerint él. Ha Isten gyermekei vagyunk, a Lelke által élők, akkor Isten élete szerint élünk... 'Hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben' (2Kor 4:11). Ez az élet ugyanazt a jellemet fejleszti ki, s ugyanolyan cselekedetekben nyilvánkozik meg bennünk, mint Jézusban. Ezáltal leszünk összhangban minden törvényével, mert 'az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket' (Zsol 19:8). Szeretete által 'a törvénynek igazsága beteljesül bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem lélek szerint' (Rm 8:4).” – GH 80.

a. Miért lettek ingerültek a farizeusok miközben figyelmen kívül hagyták a bénának adott áldást? Jn 5:9.ur.-10.

„Amint útjára sietett [a meggyógyított béna], határozottan, szabadon lépdelve Istent dicsérté, és örvendezett újonnan kapott erejének, közben találkozott néhány farizeussal, s azonnal elmondta nekik gyógyulását. Meglepődött, milyen hűvösen hallgatták történetét.

Borús arccal szakították félbe, és kérdőre vonták, miért hordja az ágyát szombatnapon. Szigorúan emlékeztették, hogy törvénytelen dolog terhet cipelni az Úr napján. A férfi örömeiben elfelejtette, hogy szombat van, mégsem érzett bűnbánatot, amiért engedelmeskedett Annak a parancsának, Akinek ilyen isteni ereje van. Bátran válaszolt: 'Aki meggyógyított engem, az mondá nekem: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj' (Jn 5:11). Kérdezték, ki tette ezt, de nem tudta megmondani. Ezek a vének jól tudták, hogy csak Egyvalaki képes véghez vinni ezt a csodát, de közvetlen bizonyítékot akartak Jézus személyére nézve. El akarták ítélni, mint szombatrontót. Ítéletük szerint nemcsak áthágta a törvényt a beteg szombati meggyógyításával, hanem szentségtörést is követett el azzal, hogy megparancsolta neki, vigye el nyoszolyáját.” – JÉ 161.

b. Mivé tették a zsidók a szombat napot? Mt 23:4.

„A zsidók annyira kiforgatták a törvényt, hogy igává, kötelékké tették. Értelmetlen kívánalmaik közmondásosakká váltak más népek körében. Különösen a szombatot kerítették be mindenféle értelmetlen korlátozással. Így ez nem volt számukra sem öröm, sem tiszteletreméltó, az Úrnak szentelt idő. Zsidó nem gyújthatott tüzet, sőt még méceszt sem szombaton. Következésképp az emberek a pogányokra voltak utalva sok olyan dologban, amelyeket maguk nem tehettek meg törvényeik szerint. Nem vették észre, hogy ha ezek a cselekedetek bűnösök, akkor éppoly bűnösök azok, akik másokat bíznak meg végrehajtásukkal, mintha maguk tették volna meg. Azt hitték, hogy az üdvösség csak a zsidókra korlátozódik, és az összes többiek amúgy is reménytelen állapota már nem lehet rosszabb. De Isten nem adott olyan parancsolatokat, amelyeknek ne engedelmeskedhetne mindenki. Törvényei nem szentesítenek ésszerűtlen vagy önző megszorításokat.” – JÉ 161-162.

a. Hogyan viszonyult Jézus Isten törvényéhez és a szombathoz? Ésa 42:21.

„Jézus 'a törvényt nagyra teszi és dicsőségessé' (Ésa 42:21). Nem kisebbíteni akarta annak magasztosságát, hanem dicsőíteni... Azért jött, hogy felszabadítsa a szombatot azok alól a megterhelő követelmények alól, amelyek áldás helyett átokká tették.” – JÉ 163.

b. Mit szabad és mit nem szabad tenni szombaton? 2Móz 20:8-11.

„A tónál a szerencsétlenek közül a legnyomorultabbat választotta, akin megmutatta gyógyító hatalmát, s megparancsolta az embernek, hogy hordozza nyoszolyáját a városon keresztül, így mutassa meg mindenkinek a rajta véghez vitt nagy művet. Felmerül a kérdés, törvényes volt-e ezt tenni szombatnapon, megnyitja ez az utat Jézus számára az Úr napjára vonatkozó zsidó korlátozások megtagadása felé, és afelé, hogy érvénytelennek nyilvánítsa hagyományait.

Jézus azt állította, hogy a nyomorultak megszabadításának munkája összhangban van a szombat-parancsolattal. Összhangban van Isten angyalainak munkájával, akik örökké fel- és alászállanak a menny és a föld között, hogy segítsenek a szenvedő emberiségen...

Az embernek is van elvégezni való munkája ezen a napon. Az életszükségleteket ki kell elégíteni, a beteget kezelni kell, a szűkölködőt el kell látni. Nem fogják büntetlenek tartani, aki megtagadja, hogy könnyítsen a szenvedőn szombatnapon. Isten szent pihenőnapja az emberért rendeltetett, az irgalmaság cselekedetei tökéletes összhangban vannak ezzel a szándékkal. Isten nem kívánja, hogy teremtményei akár csak egy órát is szenvedjenek olyan fájdalom miatt, amit szombaton vagy bármely más napon enyhíteni lehet.” – JÉ 163-164.

1. Milyen hiedelem volt elterjedt a Bethesdai tóról?
2. Mi volt az a különleges dolog, ami Krisztus figyelmét felkeltette?
3. Hogyan gyógyítható lelki bénultságunk?
4. Miért volt dühítő a zsidók számára a csodálatos gyógyulás?
5. Milyen cselekedetek vannak összhangban a szombat parancsolattal?

ISTEN FIÁNAK HATÁSKÖRE

„Mert a miként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában: És hatalmat ada néki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia.” (Jn 5:26-27)

Javasolt olvasmány: [Gondolatok a Hegyibeszédről, 127-157. \(Bírálat helyett mutass jó példát!\)](#)

„Az én hatalmam – mondta [Jézus] – a munkavégzés, amivel vádoltok engem az, hogy Isten Fia vagyok, egy vagyok Vele természetemben, akaratomban, célomban. Minden munkájában, a teremtésben és a gondviselésben együttműködött Istennel.” – JÉ 166.

1. ISTENNEL EGYENLŐ

Márc. 16. Vasárnap

a. A béna szombati gyógyításán kívül, milyen okból gyűlölték még a zsidók Jézust? [Jn 5:17-18.](#)

„Jézus állítása szerint jogai Istenével egyenlők...

Az egész zsidó nemzet Atyjának nevezte Istent; akkor nem bősültek volna fel annyira, ha Krisztus Istennel ugyanilyen viszonyban állónak mutatkozik be. A zsidók felismerték, hogy Jézus a legmagasabb értelemben jelentette ki ezt az igényét, ezért istenkáromlással vádolták Őt.” – JÉ 165.

b. Hogyan igazolta Krisztus Isten parancsolatainak tekintélyét az emberi hagyományok felett? [Mt 15:1-9, 13.](#)

„Krisztus ellenfeleinek nem voltak olyan érveik, amelyek felérhetnének az Ő általa hirdetett igazsággal. Csak szokásaikra és hagyományaikra tudtak hivatkozni, ezek pedig Jézus érveivel összehasonlítva – melyeket Isten szavából és a természet szüntelen körforgásából szűrt le – gyengének, üresnek tűntek.” – JÉ 165.

a. Hogyan magyarázta Jézus az Atyával való kapcsolatát? Jn 5:19-20.**b. Milyen jogkörrel és hatalommal rendelkezik az Atya, amire vonatkozóan Krisztus kijelentette, hogy ő is rendelkezik? Jn 5:21-23.**

„A papok és írástudók bírakká nyilvánították magukat, hogy Krisztus munkáját elítéljék, Ő viszont az előbbieket bírójának jelentette ki magát, valamint az egész föld bírójának. A világ Krisztusnak adatott, s Rajta keresztül jó minden áldás Istentől az elbukott emberiséghez. Ő Üdvözítő testté-létele előtt is, után is. Amióta bűn létezik, azóta van Megváltó is. Ő ad világosságot és életet mindenkinek, s a kapott világosság szerint fog megítélni. És Ő aki a világosságot adta, Ő, aki a legszelídebb kéréssel kísér minden embert, s keresi, hogyan nyerje meg a bűntől a szentségnek, Ő egyben a védelmező és bíró is.” – JÉ 168.

c. Miként változunk meg, ha felismerjük, hogy Krisztus a bíránk. Rm 2:1-3; Mt 7:1.

„Aki másokat elgáncsol és megszól, sokkal bűnösebb, mint az, akit hibáztat, mert elkövetett bűnéhez még büszkesége és gáncoskodása is járul.

A tökéletes jellem egyedüli mintaképe: Krisztus. Aki tehát önmagát állítja mintaképül az emberek elé, az Krisztus helyére lép. Az Atya az ítélezést Fiára bízta (Jn 5:22), tehát az, aki mások indokait és eljárását bírálja, jogtalanul bitorolja Isten Fiának kiváltságát. Akik bírák és kritikusok akarnak lenni, az antikrisztus mellé állnak, 'aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek, vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten tempломába, Isten gyanánt mutogatva magát' (2Thess 2:4).” – GH 129.

„A szívekben olvasni nem tudunk, s mivel önmagunk is hibákkal vagyunk telve, nem vagyunk feljogosítva mások bírálgatására. A halandó emberek csak a látszat után ítélnék, Isten azonban ismeri cselekedeteink titkos indítékait. Ő gyengéd és részvételtjes; egyedül hivatott arra, hogy döntsön felettünk.” – GH 128.

a. Milyen biztosítékot kap mindenki, aki Krisztushoz ragaszkodó hívő? Jn 5:24.

„Isten Igéjének minden parancsában és minden ígérésében Isten ereje, élete rejlik, amely által a parancsok teljesíthetők, és az ígérek megvalósulhatnak. Aki hitben befogadja az Igét, az Isten életét és jellemét kapja meg.” – KP 20.

„A megigazítás munkája a gonosszal szennyezett bűnösért végzett jelentős munka. Krisztus igaznak jelenti ki azt, aki az igazságot szólja. Az Úr a hívőnek tulajdonítja Krisztus igazságosságát és igaznak jelenti ki a világegyetem előtt. Jézusra, a bűnös képviselőjére, helyettesére és kezésére helyezi bűneit. Krisztusra helyezi minden hívő lélek bűnét. 'Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk öbenne' (2Kor 5:21)...

Noha mint bűnösök a törvény ítélete alatt vagyunk, engedelmissége által Krisztus eleget tett a törvénynek és saját igazságának érdemeit a bűnbánó léleknek tulajdonítja. Azért, hogy Krisztus igazságában részesüljön, a bűnösnek meg kell ismernie azt a bűnbánatot, mely gyökeres változást eredményez az elmében, a lélekben és a cselekedetekben. Az átalakulás munkájának a szívben kell elkezdődnie, és az egyén életének minden területén meg kell nyilvánulnia hatalmának. Az ember önmaga képtelen ilyen bűnbánatra jutni. Ezt egyedül Krisztus által tapasztalhatja meg, aki 'fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek' (Ef 4:8).” – 1Sz 360.

b. Milyen isteni előjogokat tárt fel Krisztus, amelyeknek Ő birtokában van? Jn 5:25–29.

„Mivel mindenestől megízlelte az emberi szenvedést és kísértéseket, megérti az emberi gyengeségeket és bűnöket, mert érdekünkben győzelmesen ellenállt Sátán kísértéseinek, s igazságosan, szelíden bánik a lelkekkel, akiknek megmentéséért tulajdon vére folyt – emiatt az Emberfia hivatott az ítélet végrehajtására.” – JÉ 168.

„Krisztusnak hatalma van arra, hogy minden teremtménynek életet adjon.” – 1Sz 236.

a. Hogyan mutatta meg Jézus a zsidók hitetlenségének okát? [Jn 5:37-38](#).

„Ahelyett, hogy mentegezőzött volna a néki felrótt cselekedetek miatt, vagy megmagyarázta volna, miért tette, Jézus a vezetőkhöz fordult, és a vádlottból vádló lett. Megfeddte őket szívük keménységéért, és az Írásokban való járatlanságukért. Kijelentette, hogy éppúgy visszautasították Isten szavát, mint ahogy elutasították Isten küldöttét is.” – JÉ 169.

b. Miért nem értették meg a zsidók a Szentírást? [Jn 5:39-40](#).

„Az Ótestamentumi Írások minden lapjáról – a történelemből, törvényekből, jóvendölésekből egyaránt – Isten Fiának dicsősége sugárzik. Mivel isteni intézmény volt, a judaizmus egész rendszere egy összeszerkesztett evangéliumi próféciaát alkotott. Krisztusról 'a próféták mind bizonyoságot tesznek' (Apc 10:43). Az Ádámnak adott ígérettől a pátriárkákon és a törvényes gazdasági rendszeren át a dicsőséges égi fény mind felismerhetőbbé tette az Üdvözítő lábnymait. Látók szemlélték Bethlehem csillagát, az eljövendő Silót, az eljövendő dolgok titokzatos menetben vonultak el előttük. Minden áldozat Krisztus áldozatára mutatott. A tömjénfelhőben mindig az Ő igazságossága szállt fel. Minden jubileumi trombita az Ő nevét zengte. A Szentek Szentjének félelmetes titokzatosságában az Ő dicsősége lakozott.

A zsidóknak birtokukban volt a Szentírás, s feltételezték, hogy a szavak pusztá, felszínes ismerete alapján örök életre jogosultak. Azonban Jézus így szólt: 'Az ő igéje sincs maradandóan bennetek' (Jn 5:38). Miután szavakkal elutasították Krisztust, személyesen is elvetették. 'Nem akartok hozzám jöni – mondta Jézus – hogy életetek legyen' (Jn 5:40).

A zsidó vezetők tanulmányozták a Messiás királyságára vonatkozó prófétai tanításokat, de ezt nem az igazság megismerése iránti őszinte vágyból tették, hanem azért, hogy bizonyítékot találjanak nagyravágyó reményeik fenntartására. Amikor Krisztus varakozásaikkal ellentétes módon jött el, nem fogadták be Őt, és saját igazolásukra csalónak próbálták beállítani. Amikor már rátették lábukat erre az ösvényre, Sátánnak könnyű volt Krisztussal szembeni ellenállásukban megerősíteni őket. Ugyanazokat a szavakat, melyeket Istenség bizonyítékának foghattak volna föl, ellene magyarázták. Így Isten igazságát hazugsággá változtatták.” – JÉ 169-170.

a. Mi készítette a zsidókat arra, hogy elutasítsák Jézust, és hamis tanítókat keressenek? Jn 5:41-44.

„Jézus így szólt: 'Én nem embertől nyerem a bizonyágtételt' (Jn 5:34). Nem a Magas Tanács befolyására vagy szentesítésére vágyott. Jóváhagyásuk nem jelentett volna megtiszteltetést számára. A menny ruházta fel méltósággal és hatalommal. Ha kívánja, az Atya újra tanúsította volna Istenségét. Őmiattuk, a nemzet érdekében, amelynek vezetői voltak, várta azt, hogy a zsidó főemberek felismerjék jellemét, s elfogadják az általa hozott áldásokat.

'Én az én Atyám nevében jöttem, és nem, fogadtatok be engem; ha más jöve a maga nevében, azt befogadnátok' (Jn 5:43). Jézus isteni hatalommal jött el, az Ő képmását hordozta, betöltötte igéjét, az Ő dicsőségét kereste - mégsem fogadták el Izrael vezetői. Ám amikor mások jönnek, Krisztus jellemével ruházzák fel magukat, s közben saját akaratukból cselekszenek és a saját dicsőségüket keresik – őket elfogadják. És miért? Azért, mert aki a saját dicsőségét keresi, az másokban is felkelti a hatalom vágyát. Az ilyen felhívásra valóban reagáltak a zsidók. Elfogadták a hamis tanítót, mert szentesítette becsben tartott véleményüket és hagyományaikát, így hízelgett büszkeségüknek. Krisztus tanítása viszont nem egyezett meg az ő elgondolásaikkal. Ő lelki természetű volt, önfeláldozást követelt, ezért nem fogadták el. Nem ismerték Istent, s mikor Krisztus által szólt, hangja idegennek tűnt.

Nem ismétlődik-e meg ugyanez napjainkban? Nincs-e sok ember, még vallási vezető is, aki megkeményíti szívét a Szentlélekkel szemben, s így lehetetlenné teszi Isten hangjának felismerését? Nem utasítják-e el Isten igéjét, hogy ragaszkodhassanak saját hagyományaikhoz?" – JÉ 170-171.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Márc. 21. Péntek

1. Milyen hatalma és jogköre volt Krisztusnak?
2. Milyen kapcsolat volt mindig is Jézus és az Atya között?
3. Milyen éltető ereje van Krisztusnak?
4. Mutasd be a János 5:39-et!
5. Mi lett a következménye annak, hogy a zsidó nemzet elutasította Jézust, mint Messiást!

JÉZUS ENNI AD A SOKASÁGNAK

„Jézus pedig monda nékik: Nem szükség elmenniök; adjatok nékik ti enniök.” (Mt14:16)

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 6. kötet, 341-348. (Legyünk vendégszeretők)*

„Gyakran habozunk, nem vagyunk hajlandóak mindent odaadni, amink van, mert félünk áldozni és feláldoztatni másokért. Jézus azonban megparancsolta nekünk: 'Adjatok nékik ti enni' (Lk 9:13). Parancsa ígéret: mögötte ugyanaz az erő áll, mint amely megvendégelte a sokaságot a tengerparton.” – JÉ 307.

1. ÉHEZŐ EMBEREK

Márc. 23. Vasárnap

a. A tanítványokon kívül kik kísérték még Jézust, amikor átment a Galileai-tengeren húsvét előtt? Jn 6:1-2.

„Krisztus egy lakatlan helyre vonult vissza tanítványaival, azonban a békés nyugalomnak eme ritka időszaka hamarosan félbeszakadt. A tanítványok azt hitték, ott senki sem fogja őket zavarni, de amint a sokaság szem elől tévesztette az isteni Tanító nyomát, kérdezősködni kezdtek: 'Hol van Ő?' Néhányan megfigyelték, milyen irányban távoztak Krisztus és tanítványai. Sokan követték őket a szárazföldön, míg mások hajón, a vízen át igyekeztek. Közelgett a húsvét, és a közélről-távolról Jeruzsálem felé zarándokló csapatok gyülekeztek, hogy lássák Jézust. Egyre többen csatlakoztak, míg végül ötezer férfi gyűlt össze, nem számítva az asszonyokat és gyermekeket. Mielőtt Krisztus partot ért volna, a sokaság már várt rá. Azonban Ő észrevétlenül kikötött, és egy kis időt tanítványaival elkülönülten töltött el.” – JÉ 303.

b. Milyen volt az összegyűlt tömeg lelki állapota? Mk 6:34.

a. Mi volt a tömegnek a Jézus által észlelt szüksége? Hogyan használta fel ezt a lehetőséget, hogy próbára tegye tanítványa, Filep hitét? [Jn 6:3-6](#).

„A domboldalról letekintett a nyüzsgő tömegre, és szíve könyörületre indult. Bár megzavarták, megfosztották nyugalmától, mégsem neheztelt. Nézte az egyre gyűlő tömeget, és a figyelmét sóvárgó szemeket. 'Megszáná őket, mert olyanok valának, mint a pásztor nélkül való juhok' (Mk 6:34). Visszatért tehát elvonultságából, és egy alkalmas helyet keresett, ahol szolgálhat nékik. A papoktól, vezetőktől nem kaptak segítséget, Krisztusból viszont az élet gyógyító vize áradt, ahogyan tanította a sokaságot az üdvösség útjára...

Olyannak tűnt ez a nap, mintha leszállt volna a menny a földre, s ők teljesen elfeledkeztek arról, hogy mióta nem ettek.

Végül esteledni kezdett. A nap lenyugvófényben volt nyugaton, az emberek mégis epekedve álltak. Jézus egész nap evés, pihenés nélkül munkálkodott. Sápadt volt az éhségtől és a fáradtságtól, s a tanítványok kérték, hagyja abba a kimerítő munkát. Jézus azonban nem tudott visszavonulni a szorongató sokaságtól...

Sokan messziről jöttek, és reggel óta semmit sem ettek. A környező városokban és falvakban még vásárolhatnak élelmet. Ám Jézus így szólt: 'Adjatok nékik ti enni!' (Lk 9:13), majd Filephez fordulva megkérdezte: 'Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek?' (Jn 6:5). Ezzel próbára akarta tenni a tanítvány hitét.

Aki a békeesség és boldogság útjára tanította a népet, éppúgy gondoskodott mindennapi, mint lelki szükségleteikről. A nép elfáradt, kimerült. Anyák voltak jelen kisbabával karjukon; kisgyermek kapaszzkodtak szoknyájukba. Sokan órák óta álltak.” – JÉ 303-304.

b. Mit válaszolt Filep? [Jn 6:7](#).

„Filep elnézett a tengernyi fej fölött, és arra gondolt, lehetetlenség annynyi élelmet szerezni, hogy ilyen tömeg szükségleteit kielégítsék. Azt felelte, kétszáz dénár árú kenyeret alig lehetne szétosztani közöttük úgy, hogy mindenkinek jusson egy kicsi.” – JÉ 304.

a. Miről számolt be András Jézusnak? Mire utasította az Úr a tanítványokat? Jn 6:8-10.

„Jézus megkérdezte, mennyi étel van a társaságnál. 'Van itt egy gyermek – mondta András – akinek van öt árpakenyere és két hala; de mi az eny nyinek?' (Jn 6:9) Jézus megparancsolta, hogy hozzák ezeket elébe. Azután szólt a tanítványoknak, hogy ültessék le az embereket a fűre ötvenes, száz as csoportokban, őrizték meg a rendet, hogy mindenki lássa, amit cselekedni szándékozik.” – JÉ 304.

b. Milyen lépéseket tett Krisztus az étel szaporítása során? Milyen tanulságokat vonhatunk le ebből? Mt 14:19; Mk 6:37-41; Jn 6:11.

„Jézus nem akarta az embereket fényűzés utáni vágyuk kielégítésével magához vonzani. Az elfáradt és éhes tömeg számára a hosszú, érdekes nap után az egyszerű táplálék egyrészt Jézus hatalmát bizonyította, másrészt azt, hogy mindennapi szükségleteikről is szeretettel gondoskodik. A Megváltó nem ígért követőinek evilági fényűzést; az is lehet, hogy szegénység lesz a sorsuk. De szavát adta, hogy szükségleteiket kielégíti, és földi javaknál többet ígért – saját jelenlétét, amely állandó vigaszt jelent.” – NOL 28.

„Ezzel a csodával az Atya ajándékozta meg Krisztust, és Ő továbbította azt a tanítványoknak, a tanítványok a népnek, az emberek pedig egymásnak. Hasonlóképpen mindazok, akik Krisztussal egyesülnek, megkapják tőle az élet kenyerét, és ők továbbadják másoknak. Tanítványai az eszközök, akik közvetítenek Krisztus és az emberek között.” – NOL 29.

c. Melyik lecke jusson eszünkbe milyen legyen a valódi szolgálat? Ésa 61:6.

„A tanítványok odavitték Jézushoz mindazt, amijük volt. Jézus nem hívta őket enni, hanem azt mondta nekik, hogy szolgáljanak a népnek. Az élelem megszorodott Jézus kezében; és a tanítványok keze sohasem maradt üres, amikor Krisztus felé nyújtották. A kicsi készlet elég volt mindannyiuk számára. Amikor a sokaságot kielégítették, a tanítványok is ettek Jézussal a mennyből küldött drága ételből.” – NOL 29.

a. Milyen tanítást kapunk Jézustól abból, amit a sokaság vendéglátása után mondott? Jn 6:12-13.

„Amikor az emberek összeszedték a több kosárnyi maradékot, otthoni barátaikra gondoltak. Azt akarták, hogy osztozzanak a Krisztus által megáldott kenyérben. A kosarak tartalmát szétosztották a vágyakozó tömeg között, akik mindenhová elvitték azt a környékbe. Így azok, akik megvendégeltettek, átadták az égből származó kenyeret, hogy megeléگیtsék a lelki éhséget.” – JÉ 306.

„Jézus ezt mondta tanítványainak: 'Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen!' (Jn 6:12). Ez nem csupán azt jelentette, hogy az ételt a kosarakba kell gyűjteni. A tanulság kettős volt. Semmit sem szabad eltékozolni. A mulandó értékeket se hagyjuk elveszni! Ne mellőzzünk semmit, ami emberek javára szolgálhat! Szedjük össze mindazt, ami a föld éhezőinek nyomorán enyhíthet! Ugyanígy meg kell becsülnünk a mennyei kenyeret, hogy kielégíthessük vele a lélek szükségleteit. Élnünk kell Isten minden Igéjével. Semmi se vesszen el abból, amit Isten mondott! Egy olyan szót se hagyjunk figyelmen kívül, ami üdvösségünket érinti! Egy szó se esék a földre felhasználatlanul!” – NOL 28-29.

b. Még akkor is, ha kellemetlen vagy lehetetlennek tűnik, milyen keresztény tulajdonságot szükséges ápolnunk? Ésa 58:6-8; 1Pt 4:9.

„Minden válságban hagyatkozzunk Őreá, akinek tárházai kimeríthetetlenek...”

Sokszor elszorul a szívünk a szegények, a tudatlanok, a szenvedők nyomorának láttán. És megkérdezzük: Mit ér a mi csekélyke erőnk és szűkös készletünk e roppant szükséglettel szemben? Nem kellene megvárnunk valakit, aki tehetségesebb, hogy ő irányítsa a munkát; vagy valamilyen szervezetet, hogy az vállalkozzék rá? Krisztus ezt mondja: "Adjatok nekik ti enni!" Használjátok eszközeiteket, időtöket, képességeiteket! Vigyétek árpakenyereteket Jézushoz!

Ha készletetek nem is elég ezek táplálására, de elég lehet egy valaki részére. Krisztus kezében sok embert táplálhat. A tanítványokhoz hasonlóan add nekik, amid van, és Krisztus megsaporítja azt! Ő megjutalmazza a becsületes, egyszerű bizalmat. Ami csak szűkös készletnek tűnt, gazdag lakomának bizonyul.” – NOL 29-30.

a. Isten mely csodálatos tulajdonságáról nem szabad soha elfelejtenünk? Zsol 37:25-26; Fili 4:19.

„Isten áldása nyomán lesz a kicsi mennyiség elegendő. Isten keze meg tudja százszorozni a keveset. Készleteiből asztalt terít a kietlenben. Keze érintésével meg tudja szaporítani a szűkös élelmet, hogy elég legyen mindenki számára. Az Ő hatalma szaporította meg a kenyeret és a gabonát a prófétáifjak kezében...

Amikor Jézus megparancsolta a tanítványoknak, hogy adjanak enni a tömegnek, ezt válaszolták: 'Nincs nálunk több, mint öt kenyér és két hal, hacsak el nem megyünk, és nem veszünk eledelt ennek az egész sokaságnak' (Lk 9:13). Mi ez ilyen sok embernek?

Ez a lecke Isten gyermekeinek szól minden korban. Amikor feladattal bíz meg, senki se vizsgálgassa, hogy ésszerű-e a parancs, vagy mit eredményezhet engedelmes fáradozása. A kezében levő készlet talán sokkal kevesebbnek tűnik, mint amennyire szükség van, de az Úr kezében a szükségesnél is többnek bizonyul majd...

Világosabban kellene látnunk, hogyan viszonyul Isten azokhoz, akiket Fia odaajándékozásával vásárolt meg; jobban kellene hinnünk Isten földi ügye előre haladásában. Erre a látásra és erre a hitre van nagy szüksége az egyháznak ma. Ne vesztegessük az időt a látható tartalékok szűk volta miatti sajnálkozással! Lehet, hogy a külső látszat keveset ígér, de a tetterő és az Istenbe vetett bizalom feltárja a tartalékokat. A hálaadással és áldáskéréssel hozzá vitt ajándékot megsokszorozza, amint megszaportotta a prófétáifjaknak és az elcsigázott tömegeknek adott táplálékot." – PK 153.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Márc. 28. Péntek

1. Írd le az emberek magatartását, Krisztus szaváért!
2. Hogyan biztosította az Úr a fizikai szükségleteiket?
3. Milyen tanulságot vonhatunk le abból, ahogyan Krisztus a sokasággal bánt?
4. Mit juttasson eszünkbe, ha ezt halljuk: „Adjatok nekik enni”?
5. Mikor volt az Úr különösen gondoskodó veled szemben?

1. Tanulmány javasolt olvasmánya

PÁTRIÁRKÁK ÉS PRÓFÉTÁK, 18-25, (A teremtés)

1 Mózes 1 és 2.

„Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregök. „Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott” (Zsolt 33:6,9). „Ő fundálta a földet az ő oszlopain, nem mozdul az meg soha örökké” (Zsolt 104:5).

A föld rendkívül szép volt úgy, ahogy Alkotója kezéből kikerült. Felszínét hegyek, dombok és síkságok tették változatossá; elragadó folyók és gyönyörű tavak tarkították. De azok nem meredek, zord dombok és hegyek voltak, tele félelmetes lejtőkkel és ijesztő szakadékokkal, mint a mostaniak. A föld sziklás vázának éles, érdes peremeit betemette a termékeny talaj, amely mindenütt gazdag növényzettel zöldellt. Nem voltak visszataszító mocsarak és sivár pusztaságok. Mindenütt bájos cserjék és pompás virágok köszöntötték az embert. A magaslatokat fák koronázták, fenségesebbek, mint a mostaniak. A levegő tiszta és egészséges volt, mentes káros kigőzölgéstől. A táj szépsége túlszárnyalta a legpompásabb palota díszes parkját. Az angyalsereg gyönyörködve nézte ezt a képet, és örvendezett Isten csodálatos művének.

Miután Isten létrehozta az állatoktól nyüzsgő és növényektől bővülő földet, művének koronájaként megteremtette az embert, akinek a gyönyörű földet berendezte. Úrrá tette minden felett, amit szemével át tudott fogni; mert „monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék [...] mind az egész földön [...] Teremté tehát Isten az embert az ő képére, [...] férfiúvá és asszonnyá teremté őket” (1Móz 1:26-27). Itt világosan feltárul az emberiség eredete. Az isteni feljegyzés olyan világos, hogy téves következtetéseknek nincs alapja. Isten az embert a saját képmására teremtette. Ebben nincs semmi titokzatos. Alaptalan az a feltevés, hogy az ember lassú, fokozatos fejlődéssel alakult ki az alsóbbrendű állat- vagy növényvilágból. Ez a tanítás a Teremtő csodálatos munkáját az ember szűk, földi fogalmaihoz alacsonyítja le. Az ember olyan eltökélten tagadja Istent mint a világegyetem korlátlan urát, hogy lefokozza saját magát, és megfosztja eredetének méltóságától. Aki a magasba helyezte a csillagvilágokat, és nagy hozzáértéssel színezte ki a mező virágait, aki betöltötte a földet és az eget hatalmának csodáival, amikor dicsőséges művének bekoronázása következett - hogy a gyönyörű föld uraként valakit a középpontba helyezzen -, olyan lényt teremtett, aki méltó a neki életet adó kézhez. Az emberiség családfája, ahogy azt az ihletett Ige megadja, nem valami fejlődő csírákig,

puhatestű állatokig és néglábúakig követi nyomon eredetét, hanem a hatalmas Teremtőig. Ádám a földből formálva is „Isten fia” volt.

Isten az embert - mint képviselőjét - az alacsonyabb rendű lények fölé helyezte. E lények nem tudják megérteni, sem elismerni Isten korlátlan uralmát, de Isten úgy alkotta őket, hogy képesek legyenek szeretni és szolgálni az embert. A zsoldáros így beszél: „Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél: [...] a mezőnek vadait is; Az ég madarait és [...] mindent, ami a tenger ösvényein jár” (Zsolt 8:7-9).

Az embernek Istent kellett tükröznie - mind külsejében, mind jellemében. Egyedül Krisztus az Atya „valóságának képmása” (Zsid 1:3); de az embert Isten a maga hasonlatosságára formálta. Természete összhangban volt Isten akaratával. Értelme fel tudott fogni mennyei dolgokat. Érzései tiszták voltak; vágyait és érzelmeit értelme uralta. Az ember szent volt, Isten képmását boldogan, akarata iránti tökéletes engedelmséggel viselte.

Ahogy az ember Teremtője kezéből kikerült, termete fenséges volt, alakja tökéletesen arányos. Arcszíne viruló egészségről tanúskodott, és az élet fényétől és örömétől ragyogott. Ádám sokkal magasabb volt, mint a föld mostani lakói. Éva termete valamivel kisebb volt, de alakja nemes és nagyon szép. A büntelen pár nem viselt mesterséges öltözeteket; fény és dicsőség takarta be őket, mint az angyalokat. Ameddig engedelmeskedtek Istennek, ez a palást burkolta be őket.

Miután Isten megteremtette Ádámot, minden élő teremtményt elé hozott, hogy nevet adjon nekik. Ádám látta, hogy mindegyikük kapott társat, de „hozzá illő segítő társat nem talált”. Isten összes földi teremtménye között nem volt egy sem olyan, mint az ember. És Isten így szólt: „Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek néki segítő társat, hozzá illőt” (1Móz 2:18). Isten nem magányos életre teremtette az embert, hanem társas lénynek. Társ nélkül az Éden szépsége és örömteli foglalatosságai nem nyújtottak volna tökéletes boldogságot. Megértés és társ utáni vágyát még az angyalokkal való közösség sem elégíthette volna ki. Egy lény sem volt vele egyforma természetű, akit szerethetett és aki szerethette.

Isten maga adott társat Ádámnak. ő szerzett neki „segítő társat” - neki megfelelő segítő, hozzá szabott társat, aki egy lehetett vele szeretetben és megértésben. Isten Évát egy bordából teremtette, amelyet Ádám oldalából vett ki, jelezve, hogy nem uralhatja fejként Ádámot, nem taposhatja lábbal őt mint alsóbbrendűt, hanem mellette kell állnia mint vele egyenlő, akit Ádám szeret és véd. Az ember része, második énje volt, csont a csontjából és hús a húsból, tanúsítva azt a szoros egységet és szerető ragaszkodást, amelynek e kapcsolatban meg kell lennie. „Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és ápolgatja” (Ef 5:29). „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté” (1Móz 2:24).

Isten adta össze az első házaspárt. Ennek az intézménynek a szerzője tehát a világegyetem Teremtője. „Tisztességes [...] a házasság” (Zsid 13:4). Ez volt Is-

ten egyik első ajándéka az embernek, és ez egyike annak a két intézménynek, amelyet Ádám a bukás után magával vitt az Éden kapuin túlra. Amikor az ember felismeri és követi a mennyei elveket ebben a kapcsolatban, a házasság áldás; őrzi az emberiség tisztaságát és boldogságát, kielégíti az ember társas igényét, nemesíti fizikai, értelmi és erkölcsi természetét.

„És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyezteté az embert, akit formált vala” (1Móz 2:8). Minden, amit Isten teremtett, tökéletesen szép volt, és úgy tűnt, hogy semmi sem hiányzik a szent pár boldogságához; de Isten még további jelét adta szeretetének. Egy kertet készített elsősorban otthonukként. Ebben a kertben volt mindenféle fa, közülük sok megrakottan illatos, ízletes gyümölcsrel. Voltak ott szőlőtövek, nagyon kellemesek a szemnek, a legváltozatosabb színű, csábító gyümölcsöktől roskadozó ágaikkal. Ádámnak és Évának kellett a szőlővesszőkből lugast alakítani, így készítve maguknak lakást a gyümölcsrel borított élő lombozatból. Voltak ott pazar színekben tündöklő illatos virágok is. A kert közepén állt az élet fája, amely pompásabb volt az összes többi fánál. Gyümölcse arany és ezüst almának tűnt, és állandósítani tudta az életet.

A teremtés most teljes volt. „Elvégezteték az ég és a föld, és azoknak minden serege” (1Móz 2:1). „És látá Isten, hogy minden amit teremtett vala, ímé igen jó” (1Móz 1:31). Éden virágzott a földön. Ádám és Éva szabadon oda mehetett az élet fájához. A bűn szennye és a halál árnyéka nem csúfította el a gyönyörű teremtettséget. „Együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoznak” (Jób 38:7).

A hatalmas Jahve lefektette a föld alapjait; az egész világot szépségbe öltöztette, és az ember számára hasznos dolgokkal töltötte meg; megteremtette a szárazföld és a tenger csodáit. A teremtés hatalmas munkája hat nap alatt befejeződött. És Isten „[...] megszűnék a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten” (1Móz 2:2-3). Isten elégedetten nézte keze munkáját. Minden tökéletes volt, méltó isteni szerzőjéhez. És Isten megpihent, nem mintha elfáradt volna, hanem mint aki nagyon meg van elégedve bölcsessége és jósága gyümölcsével, dicsősége megmutatkozásával.

Isten, miután megpihent a hetedik napon, megszentelte azt a napot, illetve elkülönítette az ember számára nyugalomnapként. A Teremtő példáját követve az embernek is meg kell pihennie ezen a szent napon, hogy amint az égre és a földre néz, elgondolkozzék Isten csodálatos teremtési munkájáról; és amint látja Isten bölcsességének és jóságának bizonyítékait, szíve megteljen Alkotója iránti szeretettel és hódolattal.

Isten azzal, hogy megáldotta a hetedik napot, emléket állított az Édenben teremtési művének. A szombatot rábízta Ádámra, az egész emberi család atyjára és képviselőjére. Megünneplésével a föld minden lakója kifejezheti hálás

elismerését azért, hogy Isten a Teremtője, jogos és legfőbb Ura. Tehát a szombat beiktatása teljesen emlékeztető jellegű az egész emberiség számára. Nincs benne semmi homályos, és nem korlátozódik egyetlen népre.

Isten látta, hogy az embernek még a Paradicsomban is szüksége van a szombatra; arra, hogy a hét egyik napján félretegye saját érdekeit és foglalatosságát, mélyebben elgondolkozzék Isten művein, elmélkedjék hatalmáról és jóságáról. Szüksége volt a szombatra, hogy az élenkben emlékeztesse Istenre, és hogy hálát ébresszen, mert jóságos Teremtőjétől kapta mindazt, aminek örül és amit birtokol.

Isten azt akarja, hogy a szombat a Teremtő alkotásainak szemlélésére készítse az embert. A természet az ember érzékeihez szól, és azt hirdeti, hogy van egy élő Isten, a Teremtő, minden dolog legfőbb Ura. „Az eget beszélik Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést” (Zsolt 19:2-3). Az a szépség, amelybe a föld öltözik, Isten szeretetének egyik jele. Ezt a szeretetet figyelhetjük meg az örök hegyekben, a fenséges fáknak, a bontakozó rügyekben és a pompás virágokban. Mind Istenről beszélnek. A szombat, amely állandóan Alkotójukra mutat, arra szólítja az embert, hogy nyissa ki a természet könyvét és fedezze fel benne a Teremtő bölcsességét, hatalmát és szeretetét.

Ősszüleink számára, bár Isten ártatlannak és szentnek teremtette őket, nem volt kizárva a vétkezés lehetősége. Isten szabad erkölcsi lényekké alkotta őket, akik értékelni tudják jellemét - bölcsességét és jóságát -, kívánalmainak méltányosságát, és szabadságukban áll, hogy engedelmeskedjenek vagy megtagadják az engedelmisséget. Társaloghattak Istennel és a szent angyalokkal. De örök biztonságuk megszerzése előtt ki kellett állniuk hűségük próbáját. Az ember létének kezdetén Isten korlátot szabott az ember vágyainak, annak a végzetes szenvedélynek, amelyen Sátán bukása alapult. A tudás fája, amely a kert közepén az élet fája közelében állt, volt ősszüleink engedelmisségének, hitének és szeretetének próbája. Míg az összes többi fáról szabadon ehetek, annak az egy fának a gyümölcsét halálbüntetés terhe mellett tilos volt megkóstolniuk. Ki voltak téve Sátán kísértéseinek; de ha kiállják a próbát, Isten végül kivonja őket a kísértő hatalma alól, hogy örökre élvezhessék Isten kegyét.

Isten törvény alá helyezte az embert létének nélkülözhetetlen feltételeként. Isten kormányzatának alattvalója volt, és egy kormányzat sem állhat fenn törvény nélkül. Isten úgy is teremthette volna az embert, hogy képtelen áthágni törvényét; visszatarthatta volna Ádám kezét a tiltott gyümölcs érintésétől; de akkor az ember nem lett volna szabad erkölcsi lény, hanem csak akarat nélküli báb. A döntés lehetősége nélkül engedelmissége nem lett volna önkéntes, hanem kikényszerített. Jelleme nem fejlődhetett volna. Ez a mód ellentétben állt Istennel azzal a tervével, amely alapján más világok lakóival bánik. Ez méltatlan lett volna az emberhez mint értelmes lényhez, és alátámasztotta volna Sátánnak azt a vádját, hogy Isten zsarnokként uralkodik.

Isten az embert igaznak teremtette. Nemes jellemvonásokkal ruházta fel a bűnre való hajlam nélkül. Megáldotta kiváló értelmi képességekkel, és elé tárta a hűség és engedelmesség lehető legsúlyosabb indokait. Tökéletes és állandó engedelmesség volt az örök boldogság feltétele. Csak ezzel a feltétellel járulhattak az élet fájához.

Ősszüleink otthonának példaképpül kellett szolgálnia gyermekeiknek a föld benépesítésekor. Az az otthon, amelyet Isten keze tett széppé, nem volt fényűző hely. A büszke ember pompás és drága építményekben talál gyönyörűséget és saját keze munkájával kérkedik; Isten azonban egy kertbe helyezte Ádámot. Ez a kert volt a lakása. A kék ég volt a boltozata; a pompás virágokkal, élő zöld szőnyeggel díszített föld a padlózata, és a gyönyörű fák levéldíszes ágai voltak mennyezetet az ágy fölél. Falain a legpompásabb díszek függtek - a legnagyobb művész keze munkái. A szent párt körülvevő dolgok örökérvényű tanulsággal szolgálnak - arra tanítanak, hogy az igazi boldogság nem a pompában és fényűzésben található, hanem az Istennel való közösségben, amely teremtett munkáin keresztül ápolható. Ha az ember kevesebb figyelmet szentelne a mesterséges dolgoknak, és egyszerűbben élne, sokkal jobban megfelelné teremtése mennyei céljának. A büszkeséget és becsvágyat soha nem lehet kielégíteni, de az igazán bölcsök bensőséges és felemelő örömet találnak azokban az örömforrásokban, amelyeket Isten elérhetővé tett mindenki számára.

Isten az Éden lakóira bízta a kert gondozását; az emberre bízta, „hogy művelje és őrizze azt” (1Móz 2:15). Elfoglaltságuk nem volt fárasztó, hanem kellemes és felüdítő. Isten a munkát áldásul adta az embernek, hogy elfoglalja értelmét, erősítse testét és fejlessze képességeit. Ádám a szellemi és fizikai tevékenységben szent létének egyik legnagyobb örömét találta. Amikor engedetlensége következményeként el kellett hagynia gyönyörű otthonát, és mindennapi kenyerének megszerzésére kénytelen volt a kemény talajjal küzdeni, az a munka, bár nagyon különbözött a kertben végzett kellemes foglalatosságtól, a kísértés elleni védelem és az öröm egyik forrása volt. Tévednek azok, akik a munkát átoknak tartják, jóllehet az fárasztó és fájdalmas. Sok gazdag lenézi a munkásokat, de ez teljesen ellentétben áll azzal, ami Isten szándéka volt az ember megteremtésekor. Hogyan is hasonlítható még a leggazdagabbak vagyona is a nemes Ádám örökségéhez? De Ádám nem tétlenségre volt teremtve. Teremtőnk, aki tudja, mi szolgálja az ember boldogságát, munkát adott Ádámnak. Csak a dolgozó férfiak és nők találják meg az élet örömét. Az angyalok szorgalmas munkások; Isten szolgálói, akik az emberek fiainak szolgálnak. A Teremtőnél nincs helye a tespedtségnek és a tunyaságnak.

Amíg Ádám és társa hű volt Istenhez, ők voltak az egész föld urai. Korlátlan uralmat kaptak minden élő dolog felett. A bárány és az oroszlán békésen játszadozott közelükben, vagy együtt feküdtek lábuknál. A vidám madarak körülöttük röpködtek, és nem féltek. Boldogan zengtek dicséretet Teremtőjüknek. Ádám és Éva is velük együtt adott hálát az Atyának és a Fiúnak.

Ádám és Éva nemcsak Isten atyai gondoskodását élvező gyermekek voltak, hanem tanulók is a végtelen bölcs Isten iskolájában. Élvezték az angyalok látogatásait, és beszélgethettek Alkotójukkal Őt eltakaró fátyol nélkül. Tele voltak az élet fájától áradó erővel; értelmi képességeik csak kevéssel maradtak el az angyalokéi mögött. A látható világegyetem titkai - „a tökéletes tudásnak csudái” (Jób 37:15) - az eligazítás és öröm kimeríthetetlen forrását kínálták nekik. A természet törvényeit és műveit, amelyek hatezer éven át témát adtak az embernek a kutatásra, feltárta előttük a mindenség végtelen Tervezője és Fenntartója. Tanulmányozták a leveleket, a virágokat és a fákat, életük titkairól faggatva őket. Ádám jól ismert minden élő teremtményt a vízben játszadózó hatalmas leviatántól a napsugárban lebegő porszemnyi bogárig. Mindegyiknek ő adott nevet; ismerte természetüket és szokásaikat. Isten dicsőségét az egekben, a rendben keringő megszámlálhatatlan világot, azt, hogy „miként lebegnek a felhők”, a fény és a hang, a nappal és az éjszaka titkai - öszüleink mind tanulmányozhatták. Az erdő minden levele, a hegyek minden köve, minden fénylő csillag, a föld, a levegő és az égbolt Isten nevét hordta magán. A teremtés rendje és harmóniája végtelen bölcsességről és hatalomról beszélt. Mindig feledzhettek valamilyen szépséget, amely még jobban elmélyítette szívükben a szeretet, és hálájuk újabb kifejezésére indította őket.

Ameddig híven követték Isten törvényét, egyre jobban tudtak ismeretet szerezni, örülni és szeretni. Tudásuk állandóan új kincsekkel gazdagodott, a boldogság új forrásait fedezték fel, és egyre tisztább fogalmakat kaptak Isten felmérhetetlen, kiapadhatatlan szeretetéről.

PÁTRIÁRKÁK ÉS PRÓFÉTÁK, 81-86. (Hétnapos hét)

A szombathoz hasonlóan a hét is a teremtéskor keletkezett; a bibliai történelem pedig megőrizte azt és átörökítette nekünk. Az első hét, amelyet Isten mért ki, az egymást követő hetek mércéje az idők végéig. Minden más héthez hasonlóan ez a hét is hét valóságos nappól állt. Isten hat napot fordított a teremtés munkájára, a hetedik napon pedig megpihent, azután megáldotta ezt a napot és az ember pihenőnapjaként elkülönítette.

A Sinai hegyen adott törvényben Isten újra meghatározta a hetet, és elmondta azokat a tényeket, amelyeken alapszik. Miután megparancsolta, hogy „megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt”, és megszabta, mit kell a hat nap alatt tenni és mit nem a hetedikén, saját példáját idézve kijelentette, miért kell így viszonyulni a héthez: „Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt” (2Móz 20:8-11). Az indokot akkor látjuk szépségnek és súlyosnak, ha megértjük, hogy a teremtés napjai valóságos napok voltak. Minden hét hat napját az ember a munkára

kapta, mert Isten az első hétnek ugyanezt a szakaszát a teremtés munkájára használta. A hetedik napon az embernek tartózkodnia kell a munkától a Teremtő pihenésének emlékére.

Az a feltevés, hogy az első hét eseményei több ezer évet vettek igénybe, közvetlenül támadja a negyedik parancsolat alapját, mert úgy tünteti fel a Teremtőt, mint aki megparancsolja, hogy hatalmas, bizonytalan időszakok emlékére tartsa magát az ember egy valóságos napokból álló héthez. Isten nem így bánik teremtményeivel. Az említett feltevés határozatlanná és homályossá teszi azt, amit Isten világossá tett. Ez a legalattomosabb és ezért a legveszélyesebb formájú hitetlenség, amelynek valódi jellege annyira álcázott, hogy a Bibliában hívő sok ember vallja és tanítja azt.

„Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregök”. „Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott” (Zsolt 33:6.9). A Biblia nem ismeri el, hogy a föld lassan, hosszú korszakok alatt alakult ki a káoszból. A teremtés minden egymást követő napjáról a szent feljegyzés kijelenti, hogy az estéből és reggelből állt, akárcsak minden utánuk következő nap. Minden nap végén beszámol a Teremtő munkájának eredményéről. Az első hét krónikája végén ez a kijelentés szerepel: „Ez az égnek és a földnek eredete, amikor teremtettek” (1Móz 2:4). De itt szó sincs arról, hogy a teremtés napjai különböztek a valóságos napoktól. Isten minden nap egy-egy új részletét alkotta meg művének.

A geológusok állítása szerint maga a föld a benne talált dolgokkal bizonyítja, hogy sokkal idősebb mint ahogy a mózesi krónika tanítja. Emberi és állati csontokat, hadieszközöket, a ma, illetve több ezer éve élő fáknál sokkal nagyobb, megkövesedett fákat fedeztek fel. Ebből azt következtetik, hogy a föld a teremtés krónikájában megjelölt időnél sokkal régebben benépesedett a mai emberknél sokkal magasabbakkal. Ennek az okfejtésnek a nyomán a teremtés napjai roppant hosszú, határtalan időszakoknak tartja sok olyan ember, aki hitet tesz a Biblia mellett.

De a Bibliát félretéve a geológia semmit sem tud bizonyítani. Akik érveléseiket olyan bizalommal építik a geológia felfedezéseire, azoknak fogalmuk sincs az özönvíz előtti emberek, állatok és fák méreteiről, vagy az özönvízkor történt hatalmas változásokról. A földben talált maradványok olyan állapotokról tanúskodnak, amelyek sok tekintetben különböznek a jelenlegiektől, de hogy ezek az állapotok mikor léteztek, azt csak az ihletett beszámolóból tudhatjuk meg. Az özönvíz történetében az ihletett Ige megvilágítja azt, amit a geológia önmaga soha nem képes kideríteni. A Noé korában élő és a jelenlegiekénél sokkal nagyobb emberek, állatok és fák a földbe temetődtek, és így maradtak fenn bizonyítva a későbbi nemzedékeknek, hogy az özönvíz kori embert víz pusztította el. Isten azt akarta, hogy ezeknek a dolgoknak a feltárása hitet ébresszen az ihletett történelem iránt. De az emberek a maguk hiábavaló okoskodásukkal ugyanabba a tévedésbe és hibába esnek, mint az özönvíz előtt élők. Azokat a dolgokat, amelyeket Isten áldásul adott, helytelen alkalmazásukkal átokká változtatják.

Sátán egyik eszköze, hogy elfogadtatja az emberekkel a hitetlenek meséit, s ezzel homályba burkolhatja Isten törvényét, amely önmagában világos, és Isten kormányzata elleni lázadásra bujtathat embereket. Támadása különösen a negyedik parancsolat ellen irányul, mert az érthetően rámutat az élő Istenre, az ég és föld Alkotójára.

Állandóan akadnak olyanok, akik természetes okokkal magyarázzák a teremtés művét. Még vallásos keresztények is elfogadják a Szentírás világos tényeivel szembeni emberi okfejtést. Sokan ellenzik a próféciák tanulmányozását, különösen a Dániel és a Jelenések könyvét, mondván, azok oly homályosak, hogy nem tudjuk megérteni. De pontosan ezek az emberek készséggel elfogadják a geológusok mózesi feljegyzéssel ellentétes feltevéseit. De ha az isteni kinyilatkoztatást oly nehéz megérteni, következetlen dolog elfogadni pusztá feltevéseket azzal kapcsolatban, amit Isten nem nyilatkoztatott ki!

„A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mind örökké” (5Móz 29:29). Hogy Isten miként valósította meg a teremtés művét, azt ő soha nem nyilatkoztatja ki az embereknek; az emberi tudomány nem tudja kikutatni a Magasságos titkait. Teremtői hatalma éppoly megfoghatatlan, mint létezése.

Isten megengedte, hogy a tudományok és művészetek fényözőne áradjon a világra. De amikor magukat tudósnak valló emberek pusztán az ember szemszögéből foglalkoznak ezekkel a témákkal, elkerülhetetlenül téves következtetésekre jutnak. Ártatlanul el lehet gondolkozni olyan dolgokon, amiket Isten ígéje kinyilatkoztatott, ha elméleteink nem mondanak ellent a Szentírásban található tényeknek. De akik Isten szavától elfordulva a tudomány elveivel akarják magyarázni a teremtés munkáit, azok térkép és iránytű nélkül sodródnak az ismeretlen óceánon. A legnagyobb koponyák, ha kutatásukat nem Isten Igéje vezeti, összezavarodnak, amikor megkísérlik kinyomozni a tudomány és a kinyilatkoztatás közötti összefüggést. A bibliai történelmet megbízhatatlannak tartják, mert a Teremtő és művei felfogóképességüket meghaladják, s a természet törvényeivel képtelenek megmagyarázni őket. Akik kételkednek az ó- és újtestamentumi feljegyzések megbízhatóságában, azok egy lépéssel tovább mennek: kételkednek Isten létezésében; azután elveszítve horgonyukat, a hitetlenség szikláján zátonyra futnak.

Ezek az emberek elvesztették egyszerű hitüket. Rendíthetetlenül kell hinnünk Isten szent Igéjének mennyei tekintélyében. A Bibliát ne vizsgáljuk az emberi tudomány elképzelései szerint. Az emberi tudás megbízhatatlan vezető. A kételkedők, akik a Bibliát gáncsoskodás céljából olvassák, és mivel nem értik igazán a tudományt, illetve a kinyilatkoztatást, a kettő között ellentmondásokat vélnek felfedezni. Pedig ha megértjük őket, tökéletes összhangot látunk közöttük. Mózes a Szentlélek vezetésével írt, és a helyes geológiai elmélet soha nem akar érvényt szerezni olyan felfedezéseknek, amelyek nem egyeztethetők össze Mózes kijelentéseivel. Minden igazság, legyen az akár a természetben, akár a

kinyilatkoztatásban, minden megnyilatkozásában következetes önmagával.

Isten Igéje sok olyan kérdést ébreszt, amelyeket a legbölcsebb tudósok sem tudnak megválaszolni. Fel kell figyelnünk ezekre a témákra, hogy meglássuk, milyen sok minden van még a mindennapi élet megszokott dolgai között is, amelyeket a véges elme minden híres bölcsességével együtt sem képes soha teljesen megérteni.

A tudósok mégis azt gondolják, hogy fel tudják fogni Isten bölcsességét, azt, amit Isten cselekedett vagy tud cselekedni. Jórészt eluralkodott az az elképzelés, hogy Istent saját törvényei korlátozzák. Az ember vagy tagadja, vagy nem veszi tudomásul Isten létezését, vagy azt gondolja, meg tud magyarázni mindent, még azt is, hogy miként munkálkodik a Szentlélek az ember szíven; és többé nem tisztelik nevét, sem nem félik hatalmát. Nem hisznek a természetfölöttiben, és nem értik Isten törvényét, sem azt, hogy végtelen hatalma folytán általuk viszi véghez akaratát. A „természet törvényei” - ahogy általában nevezik - azok a törvények, amelyeket az emberek megismerhetnek a fizikai világot irányító törvényekből. De milyen korlátozott a tudásuk, és milyen óriási az a terület, amelyben a Teremtő saját törvényeivel összhangban és a véges lények felfogóképességét végtelen messze meghaladóan tud cselekedni!

Sokan azt tanítják, hogy az anyagnak éltető ereje van - hogy az anyag bizonyos tulajdonságokkal rendelkezik, és a benne rejlő energia által cselekedni tud - és a természet olyan változatlan törvényekkel összhangban működik, amelyekbe még Isten sem tud beavatkozni. Ez azonban hamis tudomány, és Isten Igéje nem igazolja. A természet a Teremtőjének szolgálja. Isten nem helyezi törvényeit hatályon kívül, sem nem dolgozik velük ellentétben, hanem állandóan eszközeiként használja őket. A természet egy intelligenciáról, egy személy jelenlétéről, egy természet törvényein belül és keresztül működő cselekvő energiáról tanúskodik. Az Atya és a Fiú állandóan munkálkodik a természetben. Krisztus ezt mondja: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom” (Jn 5:17).

Ezt énekelték a lévíták a Nehémiás által feljegyzett dicsőnekükben: „Te vagy egyedül az Úr! Te teremtetted az eget, az egeknek egeit és minden seregöket, a földet és mindent, ami rajta van [...] és te adsz életet mindnyájoknak” (Neh 9:6). Ami ezt a világot illeti, Isten teremtési munkája befejeződött. Mert „[...] munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte” (Zsid 4:3). De hatalma még most is jelen van a teremtés műveinek fenntartásában. Nem úgy van az, hogy az egyszer mozgásba lendített gépezet a benne rejlő energia folytán végzi munkáját; hogy a pulzus ver, és egyik lélegzet követi a másikat. Hanem minden lélegzetvétel, minden szívdobbanás arról tanúskodik, hogy valakinek, akiben „élünk, mozgunk és vagyunk” (ApCsel 17:28) mindenre kiterjed a gondoskodása. Nem a benne rejlő erő folytán termi meg ajándékait a Föld, és kering a Nap körül. Isten keze vezérli a bolygókat, és tartja pályájukon, hogy szabályszerűen járják égi útjukat. Ő „[...] kihozza seregöket szám szerint, mindnyáját nevének szólítja; nagy hatalma

és erőssége miatt egyetlen híjok sincsen” (Ésa 40:26). Isten hatalma folytán virul a növényzet, kihajtanak a levelek és virítanak a virágok. Ő „[...] füvet sarjaszt a hegyeken” (Zsolt 147:8), és termékkennyé teszi a völgyeket. „Az erdő vadjai [...] Istentől követelik táplálékukat”, és minden élő teremtmény, a legparányibb bogártól egészen az emberig naponta az ő gondviselésétől függ. A zsoltáros csodálatos kijelentése szerint: „rád vár minden élő [...] megadod nekik, és ők összegyűjtik, kitárod kezed, s eltelnék javakkal” (Zsolt 104:27-28 új kat. ford.). Az ő szava vezérli az elemeket; ő borítja be felhőkkel az eget, és készít esőt a földnek. „Olyan havat ad, mint a gyapjú, és szórja a deret, mint a port” (Zsolt 147:16). „Szavára víz-zúgás támad az égben, és felhők emelkednek fel a föld há-táiról; villámlásokat készít az esőnek, és kihozza a szelet az ő rejtkehelyéből” (Jer 10:13).

Mindennek Isten a forrása. Minden igaz tudomány összhangban van Isten művével; minden igaz nevelés az ő kormányzata iránti engedelmességhez vezet. A tudomány új csodákat tár elénk; magasba szárnyal, és új mélységeket kutat fel, de semmi olyat nem hoz elő, ami ellentétben áll Isten kinyilatkoztatásával. A tudatlanság megpróbálhat a tudományra hivatkozva hamis nézeteket támogatni Istenről, de a természet könyve és az írott Ige fényt áraszt egymásra. Mindez arra indítja az embert, hogy imádja a Teremtőt, és tudatosan bízson Igéjében.

A véges elme képtelen igazán felfogni a végtelen Isten létezését, hatalmát, bölcsességét és műveit. Ezt mondja a szent író: „Az Isten mélységét elérheted-é, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-é? Magasabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágnál; hogy ismerheted meg? Hosszabb annak mértéke a földnél, és szélesebb a tengernél” (Jób 11:7-9). A föld legnagyobb koponyái sem tudják felfogni Istent. Az ember örökké kutathat, örökké tanulhat, és még hátra van a végtelenség.

A teremtés művei azonban Isten hatalmáról és nagyságáról tanúskodnak. „Az egek beszélnek Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat” (Zsolt 19:2). A tudomány segíti Isten megértésében azokat, akik az írott Igét választják tanácsadójuknak. „Ami nem látható belőle: örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható” (Róm 1:20 új prot. ford.).

[<<< vissza az 1. tanulmányhoz](#)

2. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUS ÉLETE, 102-111. (MEGTALÁLTUK A MESSIÁST)

János 1:19-51.

Keresztelő János most Béthabarában, a Jordánon túl prédikált. Nem messze volt innen az a hely, ahol Isten megállította a folyó sodrát, amíg Izrael áthaladt. Közel volt a jerikói erőd, amelyet a mennyei seregek romboltak le. Ebben az időben a nép felelevenítette az itt történt események emlékét, és ez fokozott érdeklődést adott Keresztelő János üzenetének. Vajon Ő, Aki olyan csodálatosan munkálkodott az elmúlt korokban, kinyilvánítja-e erejét Izrael szabadulásáért is? Ilyen gondolatok kavargtak nap mint nap a Jordán partjaihoz gyülekező emberek szívében.

János prédikálása éppolyan mélyen megragadta a népet, mint amennyire magára vonta a vallási hatóságok figyelmét. A felkeléstől való félelem miatt a rómaiak minden népi megmozdulásra gyanakvással tekintettek, és minden, ami lázadásra utalt félelmet keltett a zsidó uralkodókban. János nem ismerte el a Magas Tanács tekintélyét, és nem kérte, hogy támogassák munkáját. Egyformán dorgálta az uralkodókat és a népet, a farizeusokat és a szadduceusokat. Az emberek mégis buzgón követték. A munkája iránti érdeklődés folyton-folyvást nőtt. Bár nem alkalmazkodott hozzájuk, a Magas Tanács Jánost a maga hatáskörébe tartozónak tekintette, mint nyilvános tanítót.

Ez a testület a papság közül választott tagokból, valamint a nemzet fő vezetőiből és tanítóiból állt. Rendszerint a főpap volt az elnök. A tagoknak javakörabelinek, de nem öregnek és tanult embereknek kellett lenniük, akik nemcsak a zsidó vallásban és történelemben járatosak, hanem általános műveltségük is magas szintű. Nem lehettek testi fogyatékosak. Házasoknak és apáknak kellett lenniük, mivel ők másoknál emberségesebbek és megfontoltabbak. Gyűléseiket a templom egyik külső helyiségében tartották. A zsidó függetlenség idején a Magas Tanács volt a nemzet legfőbb bírósága, amely nemcsak egyházi, hanem világi hatalommal is rendelkezett. Bár most alá volt rendelve a római kormányzónak, de még mindig erős befolyása volt mind a polgári, mind a vallási ügyekben.

A Magas Tanács nem halogathatta János munkájának kivizsgálását. Voltak, akik hivatkoztak Zakariásnak a templomban adott kinyilatkoztatására, és emlékeztek arra a jövendölésre, amelyben Jánost a Messiás előfutárának nevezte. Az elmúlt harminc év változó és nyugtalan időszakában ezekről a próféciaírókról szinte megfeledkeztek. Most azonban Keresztelő János prédikációi felébresztették a nép érdeklődését.

Régen volt Izraelnek prófétája, régen volt szemtanúja olyan reformációnak, amilyen most bontakozott ki. A bűnbánat követelménye újnak és meglepőnek tűnt. Sok vezető nem ment el János kéréseit és vádjait meghallgatni, még ke-

vésbé tárták volna föl saját életük titkait. Mindamellet János nyíltan a Messiásról prédikált. Az emberek tudták, hogy a Dániel próféciájában leírt hetven hét, amelynek végén a Messiás megjelenik, majdnem lejárt. Mindenki arra vágyott, hogy részese legyen a nemzeti dicsőség akkorra várt korszakának. A népi lelkesedés hamarosan arra kényszerítette a Magas Tanácsot, hogy szentesítse vagy vesse el János munkáját. A nép feletti hatalmuk máris hanyatlott. Nehéz kérdéssé vált, hogyan tartsák fenn helyzetüket. Abban a reményben, hogy döntést hozhatnak, elküldtek a Jordánhoz egy papokból és lévitákból álló küldöttséget, hogy tárgyaljanak az új tanítóval.

Amikor a küldöttek megérkeztek, sokan gyűltek össze, hogy János szavait meghallgassák. A hatalom légkörével akarták a népet befolyásolni, a prófétát pedig engedékenységre bírni - így jöttek a gőgös rabbik. A tömeg tisztelettel, szinte félve mozdult meg, és engedett nekik utat. A nagy emberek díszes köntösükben, a rang és hatalom büszkeségével álltak meg a pusztá prófétája előtt.

„Kicsoda vagy te?” - kérdezték.

János ismerte gondolataikat, és így felelt: „Nem én vagyok a Krisztus”.

„Micsoda tehát? Illyés vagy-e te?”

„Nem vagyok. „

„A próféta vagy-e te?”

„Nem.”

„Ki vagy? Hogy megfelelhessünk azoknak, akik minket elküldöttek. Mit mondasz magad felől?”

„Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak útját, amint megmondotta Ésaías próféta” (Jn 1:10:23).

Az ige, amelyre János hivatkozott, Ésaías gyönyörű próféciája: „Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek! Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttatott. [...] Egy szó kiált: A pusztában készítsétek az Úrnak útát, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek! Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé és a bércek rónává. És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt” (Ésa 40:1-5).

A régi időkben, ha egy király országának gyéribben lakott vidékein utazott, embereket küldtek a királyi fogat elé, hogy kiegyenesítsék a meredek részeket, feltöltsék a mélyedéseket, és a király akadálytalanul, biztonságban utazhasson. Ezt a szokást használta föl a próféta az evangélium munkájának illusztrálására: „Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon” (Ésa 40:4). Amikor Isten Lelke érinti a szívet csodálatos serkentő erejével, megalázza az emberi büszkeséget. A világi örömek, rang és hatalom értéktelennek tűnnek. „Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak” (2Kor 10:5). Akkor az alázatosságot és az önfeláldozó szeretetet, amit az emberek oly kevésbé értékelnek, egyedüli értéké emelik. Ez az evangé-

lium munkája, amely János üzenetének egy része volt.

A rabbik folytatták a kérdezősködést: „Miért keresztelsz tehát, ha te nem vagy a Krisztus, sem Illyés, sem a próféta?” (Jn 1:25) „A próféta” - ez Mózesre vonatkozott. A zsidók készek voltak azt hinni, hogy Mózes feltámad a halálból és a mennybe vitetik. Nem tudták, hogy ez már megtörtént. Amikor Keresztelő János megkezdte szolgálatát, sokan azt gondolták, hogy ő lehet Mózes, aki feltámadt a halálból, mivel jól ismerte a próféciaikat és Izrael történetét.

Azt is hitték, hogy a Messiás adventje előtt Illés személyesen meg fog jelenni. Ezt a várákozást János cáfolta, de szavainak mélyebb értelme volt. Jézus később Jánossal kapcsolatosan azt mondta: „És, ha be akarjátok venni, Illyés ő, aki eljövendő vala” (Mt 11:14). János Illés lelkével és erejével jött, hogy elvégezze azt a munkát, amit annak idején Illés. Ha a zsidók elfogadják őt, elvégezhetette volna feladatát. De nem fogadták el üzenetét. Számukra ő nem Illés volt. Nem teljesítette azt a küldetést, amelynek elvégzéséért eljött.

A Jordánánál gyülekezők közül sokan jelen voltak Jézus keresztségénél, de az égi jelet csak kevesen látták. Keresztelő János szolgálatának ezt megelőző hónapjaiban sokan nem törődtek a bűnbánatra való felhívással. Megkeményítették szívüket, értelmük elhomályosult. Amikor Jézus keresztségekor a menny bizonyágot tett a Megváltóról, észre sem vették. Azok a szemek, amelyek sohasem fordultak hittel felé, aki láthatatlan, nem vették észre Isten dicsőségének megnyilatkozását; azok a fülek, amelyek sohasem figyeltek az Ő hangjára, nem hallották a bizonyágtevő igéket. Így van ez most is. Krisztus és a szolgáló angyalok jelenléte sokszor megnyilvánul emberi összejöveteleken, sokan mégsem tudnak róla. Semmi szokatlant nem vesznek észre. Egyeseknek feltárul a Megváltó jelenléte. Béke és öröm járja át szívüket. Vigaszban, bátorításban, áldásban részesülnek.

A jeruzsálemi küldöttek kérdőre vonták Jánost: „Miért keresztelsz hát?” (Jn 1:25) - és várták válaszát. János tekintete hirtelen végigsiklott a sokaságon, szemében láng gyúlt, arca sugárzott, egész lényét mély érzelmek kavarták fel. Kinyújtotta karját és így kiáltott: „Én vízzel keresztetek; de köztetek van, akit ti nem ismertek. Ő az, aki utánam jó, akinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam” (Jn 1:26-27).

Az üzenet, amelyet a Magas Tanácshoz kellett vinniük, pontos volt és félreérthetetlen. János szavait senki másra nem lehetett alkalmazni, csak a régen megígért Messiásra. A Messiás köztük volt! A papok és a vezetők meglepetten néztek körül, remélték, hogy felfedezhetik, akiről János beszélt. Őt azonban nem lehetett észrevenni a tömegben.

Amikor János Jézusra mutatott, mint Isten Bárányára, a Messiás munkája új megvilágításba került. A próféta gondolatai Ésaiai szavaira terelődtek: „Mint bárány, mely mészárszékre vitetik” (Ésa 53:7). A rákövetkező hetekben János újult érdeklődéssel tanulmányozta az áldozati szolgálattal kapcsolatos próféciaikat és tanításokat. Nem tudta világosan megkülönböztetni Krisztus munkájának két

szakaszát - a szenvedő áldozatot és a győztes királyt -, de tudta, hogy eljövetele mélyebb jelentőséggel bír, mint amit a papok vagy a nép felfoghatnak. Amikor megpillantotta Jézust a tömegben, - amint visszatért a pusztából -, bizalommal nézett rá, azt hitte, hogy jelt ad a népnek, kinyilvánítja igazi lényét. Szinte türelmetlenül várta, hogy hallhassa a Megváltót, amint bejelenti küldetését, de nem hangzott el szó, nem adatott jel. Jézus nem válaszolt Keresztelő János reá vonatkozó bejelentésére, hanem elvegyült János tanítványai között, nem adott külső bizonyítékot különleges munkájáról, és semmit sem tett, hogy észrevetesse magát.

Másnap János látta Jézust közeledni, Isten dicsőségének fénye nyugodott meg rajta, a próféta kinyújtotta karját és kijelentette: „Ímé az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit! Ez az, akiről én ezt mondtam: Énutánam jó egy férfiú, aki előttem lett. [...] És én nem ismertem őt; de hogy megjelentessék Izraelnek, azért jöttem én, aki vízzel keresztelek. [...] Láttam a Lelket leszállani az égből, mint egy galambot; és megnyugovék őrajta. És én nem ismertem őt; de aki elküldte engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nékem: Akire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, aki keresztel Szentlélekkel. És én láttam, és bizonyoságot tettem, hogy ez az Isten Fia” (Jn 1: 29-34).

Ez-é a Krisztus? A nép félelemmel vegyes csodálkozással tekintett arra, akit az imént Isten Fiának neveztek. Mélyen megrendültek János szavain. Isten nevében szólt hozzájuk. Nap mint nap erősödött meggyőződésük, hogy ő a menny küldötte. De ki az, aki nagyobb Keresztelő Jánosnál? Ruházatában, viselkedésében semmi sem utalt rangra. Látszólag egyszerű ember, hozzájuk hasonlóan a szegények egyszerű öltözetét hordja.

Voltak a tömegben olyanok, akik Krisztus keresztségekor látták az isteni dicsfényt, hallották az Úr szózatát. De azóta a Megváltó külseje nagyon megváltozott. Keresztségekor arcát átváltoztatta a mennyei fény - most sápadt volt, elgyötört, lesóványodott, csak János, a próféta ismerte fel.

Ám amint a nép rátekintett, olyan arcot látott, amelyen az isteni irgalom és a tudatos erő ötvöződött. Minden pillantása és arckifejezése alázatot és kimondhatatlan szeretetet tükrözött. Látszott, hogy egy magasabb szellemiség léggömb veszi körül. Magatartása szelíd és szerény volt, olyan erővel töltötte el az embereket, amely ugyan rejtett volt, mégsem lehetett teljesen eltitkolni. Ő-e az, akit Izrael oly régóta vár?

Jézus szegénységben és alázatosságban jött el, hogy Ő lehessen példaképünk és Üdvözítőnk is. Ha királyi pompában jelenik meg, hogyan tanulhatnánk tőle alázatot? Hogyan tárhatott volna fel olyan igazságokat, mint a Hegyibeszédben? Hová lett volna az alacsony sorsúak reménysége, ha Jézus királyként lakozik az emberek között?

A sokaság szemében mégis lehetetlennek tűnt, hogy az, akit János kiválasztott, összekapcsolható legyen fennkölt várakozásaikkal. Ezért sokan csalódtak, összezavarodtak.

Nem hangzottak el azok a szavak, amelyeket a papok és a rabbik annyira vágytak hallani: hogy Jézus most fogja helyreállítani Izrael országát. Ők ilyen királyra vártak, figyeltek. Ilyen királyt készségesen fogadtak volna. Olyat viszont, aki arra vágyik, hogy a szívükben alapítsa meg az igazság és a béke országát, nem fogadtak el.

Másnap, amikor két tanítványa a közelben állt, János újra meglátta Jézust a nép között. A próféta arcát megint beragyogta a Láthatatlan dicsősége, és így kiáltott: „Ímé az Isten ama Báránya!” (Jn 1:36). E szavak izgalomba hozták a tanítványok szívét. Nem teljesen értették. Mit jelent a név, amelyet János adott neki: „Isten Báránya”? János ezt nem magyarázta meg.

Othagyták Jánost, és elindultak, hogy megkeressék Jézust. Egyik András volt, Simon testvére, a másik pedig János, az evangélista. Ők voltak Jézus első tanítványai. Ellenállhatatlan indítás készítette őket, hogy kövessék Jézust, alig várták, hogy beszélhessenek vele, mégis félve és csendben töprengtek: Ez a Messiás?

Jézus tudta, hogy követik Őt a tanítványok. Ők voltak szolgálatának első zsengei, és az isteni Tanító szíve megtelt örömmel, amikor ezek az emberek elfogadták kegyelmét. Mégis csak annyit kérdezett, ahogy megfordult: „Mit kerestek?” (Jn 1:39)

Rájuk bízta, hogy visszafordulnak-e, vagy elmondják vágyukat. A tanítványok előtt egyetlen cél lebegett. Egyetlen személy jelenléte kötötte le gondolataikat. Felkiáltottak: „Mester, hol lakol?” (Jn 1:39) Egy rövid beszélgetés útközben nem nyújthatta azt, amire vágytak. Egyedül akartak lenni Jézussal, lábához ülni, és hallgatni szavait.

„Monda nékik: Jöjjetek és lássátok meg. Elmenének és megláták, hol lakik; és nála maradának azon a napon” (Jn 1:40).

Ha János és András magáévá teszi a papok és vezetők hitetlen lelkületét, nem kerültek volna Jézus lábához tanítványokként. Bírálóként jöttek volna hozzá, hogy szavait megítéeljék. Sokan így elzárkóznak a legértékesebb lehetőségek elől. Nem így az első tanítványok. Elfogadták a Szentlélek hívását, amelyről Keresztelő János prédikált. Most felismerték a mennyei Tanító hangját. Számukra Jézus szavai üdeséget, igazságot és szépséget árasztottak. Isteni világosság sugározta be az Ószövetségi Írások tanításait. Az igazság sokoldalú tételei új fényben ragyogtak.

A töredelem, a hit és a szeretet teszi képessé a lelket, hogy elfogadja a mennyei bölcsességet. A szeretet által munkálkodó hit az ismeretek kulcsa, és mindenki, aki szeret, „ismeri az Istent” (1Jn 4:7).

János apostol őszintén, mélyen szerető, heves, de elmélkedő ember volt. Egyre inkább felismerte Krisztus dicsőségét - nem azt a világi pompát és hatalmat, amiben reménykedni tanították, hanem „az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1:14). Elmerülten szemlélte ezt a csodálatos dolgot.

András vágyakozott, hogy megossa a szívét betöltő örömet. Testvére, Simon

keresésére indult, és így kiáltott: „Megtaláltuk a Messiást” (Jn 1:42). Simont nem kellett kétszer hívni. Ő is hallotta Keresztelő János prédikálását, sietett tehát az Üdvözítőhöz. Krisztus tekintete megnyugodott rajta, olvasott jellemében, élettörténetében. Lobbanékony természetét, szerető, együttérző szívét, becsvágyát, önbizalmát, bukásának történetét, bűnbánatát, munkásságát, mártírhalálát - a Megváltó mindezt látta, és így szólt: „Te Simon vagy, a Jóna fia, te Kéfnak fogsz hivatni, ami megmagyarázva: Kószikla” (Jn 1:43).

„A következő napon Galileába akart menni Jézus és találkozott Fileppel és monda neki: Kövess engem” (Jn 1:44). Filep engedelmeskedett a parancsnak, és azonnal Krisztus munkása lett.

Filep hívta Nátánaelt, aki a tömegben volt, amikor Keresztelő János Jézusra, Isten Bárányára mutatott. Nátánael Jézusra tekintett, és csalódást érzett. Lehetőséges, hogy ez az ember, aki a nehéz munka és szegénység jegyeit viseli magán, a Messiás? Nátánael mégsem tudta visszautasítani Jézust, mivel János üzenete meggyőződést ültetett szívébe.

Amikor Filep hívta, Nátánael visszavonultan elmélkedett egy csendes ligetben János kijelentéseiről és a Messiásra vonatkozó próféciaírókról. Azért imádkozott, hogy ha a János által kijelentett személy a szabadító, felismerhesse ezt, és a Szentlélek nyugodjék meg rajta, és biztosítsa, hogy Isten meglátogatta népét, és felemelte értük az „üdvösség szarvát” (Lk 1:69). Filep tudta, hogy barátja kutatja a próféciaikat, és míg Nátánael imádkozott a fügefa alatt, rátalált rejtekhelyére. Gyakran imádkoztak együtt ezen a lomboktól borított, magányos helyen.

Az üzenet: „Megtaláltuk, aki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták” (Vö. Jn 1:46); Nátánael számára közvetlen válasz volt ez imáira. Filep hite azonban még ingatag volt. Kétkedve tette hozzá: „. . . a názáreti Jézust, Józsefnek fiát” (Jn 1: 46). Az előítélet ismét feltámadt Nátánael szívében. Felkiáltott: „Názáretből származhat-e valami jó?” (Jn 1:47)

Filep nem szállt vitába. Így szólt: „Jer és lásd meg! Látá Jézus Nátánaelt ōhozá menni és monda ōfelőle: Ímé egy igazán izraelita, akiben hamisság nincsen” (Jn 1:47-48). Nátánael meglepetten kiáltott fel: „Honnan ismersz engem? Felele Jézus és monda néki: Mielőtt hívott téged Filep, láttalak téged, amint a fügefa alatt voltál” (Jn 1:49).

Ez elég volt. Az isteni Lélek, aki bizonyosságot tett Nátánaelnek, amint magányosan imádkozott a fügefa alatt, most Jézus szavaival szólt hozzá. Bár kétségek közt, valamelyest engedve az előítéleteknek, de az igazság utáni őszinte vággyal jött Nátánael Krisztushoz, és most vágya betelt. Hite fölülmúlta azét, aki Krisztushoz hozta. Ezt mondta: „Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izrael Királya!” (Jn 1: 50)

Ha Nátánael a rabbik vezetésében bízott volna, nem találta volna meg Jézust. Amit maga látott és tapasztalt, az tette tanítvánná. Így van ez ma is, az előítélet sokakat tart vissza a helyes úttól. Milyen más eredményre jutnának a „jöjj és lásd meg” elv alapján!

Amíg valaki az emberi tekintély vezetésében bíz, nem juthat el a megmentő igazság ismeretére. Nátánaelhez hasonlóan a magunk számára kell tanulmányoznunk Isten igéjét, és imádkoznunk a Szentlélek világosságáért. Ő, aki látta Nátánaelt a fügefa alatt, minket is látni fog az imádság titkos helyén. A világosság országának angyalai közel vannak azokhoz, akik alázatosan keresik az isteni vezetést.

Krisztus egyházának megalapítása János, András, Simon, Filep és Nátánael elhívásával kezdődött. János két tanítványát irányította Krisztushoz. Egyikük, András, megtalálta testvérét, és a Megváltóhoz hívta. Ezután történt Filep elhívása, aki viszont elment Nátánaelt megkeresni. Szolgáljanak ezek a példák arra, hogy megtanuljunk a személyes erőfeszítések jelentőségét, hogy közvetlenül forduljunk rokonainkhoz, barátainkhoz, szomszédainkhoz. Vannak, akik egy életen át vallják, hogy ismerik Krisztust, de személyesen sohasem tettek erőfeszítést, hogy csak egyetlen lelket is hozzanak a Megváltóhoz. A munkát teljesen a prédikátorra hagyják, aki hivatása terén képzett lehet, mégsem végezheti el azt, amit Isten egyházának tagjaira bízott.

Sokan rászorulnak a szerető keresztény szívek szolgálatára. Sokan tönkrementek, akiket meg lehetett volna menteni, ha szomszédaik - egyszerű férfiak és nők - személyesen munkálkodtak volna értük. Sokan személyes elhívásra várnak. Magában a családban, szomszédságban, a városban, ahol élünk, van misszionáriusi munkánk, amelyet Krisztusért végezhetünk. Ha keresztények vagyunk, ez a munka örömünkre fog szolgálni. Nem mondható el valakiről, hogy megtért, míg fel nem ébred benne a vágy, hogy másoknak is elmondja: milyen hű barátira talált Jézusban. A megmentő és megszentelő igazságot nem zárhatja szívébe.

Mindazok, akik Istennek szentelték magukat, a világosság közvetítőivé válnak. Isten eszközeivé lesznek, kegyelmének gazdagságát átadják másoknak is. Ő megígérte: „Adok reájuk és az én magaslatom környékére áldást, és bocsátom az esőt idejében; áldott esők lesznek” (Ez 34:26).

Fülöp azt mondta Nátánaelnek: „Jer és lásd meg!” (Jn 1:47) Nem kérte, hogy fogadja el mások meggyőződését, hanem arra buzdította, nézze meg ő maga Krisztust. Ma, amikor Jézus a mennyben van, tanítványai képviselik Őt az emberek között. A lélekmentés egyik leghatékonyabb módja, ha mindennapi életünkkel példázuk jellemét. Másokra gyakorolt befolyásunk nem annyira attól függ, amit mondunk, inkább attól, amik vagyunk. Az emberek harcolhatnak vagy dacolhatnak érveinkkel, ellenállhatnak felhívásainknak, de az önzetlen szeretetet sugárzó élet olyan érv, amelynek nem tudnak ellentmondani. A Krisztus szelíd-ségével jellemezhető következetes élet hatalom a világon.

Krisztus tanítása a meggyőződés és tapasztalat szoros kapcsolatára épült. Akik tőle tanulnak, az isteni rendelés szerinti tanítókká válnak. Ha olyan ember szólja Isten igéjét, aki megszentelődött általa, akkor az Igének életadó ereje van, amely vonzóvá teszi a hallgatók számára, és meggyőzi őket élő valóságáról. Ha valaki szeretetből fogadta el az igazságot, ez megmutatkozik meggyőző modorá-

ban, hanghordozásában. Azt hozza az emberek tudomására, amit maga látott, hallott, átvett az élet Igéjéből, hogy mások is közösségben legyenek vele Krisztus ismerete által. Az Ő bizonyossága - amely az oltárról vett eleven szénnel érintett ajkáról származik - igazság a fogékony szív számára, és a jellem megszenteléséért munkálkodik.

Aki pedig vágyik másoknak világosságot nyújtani, az maga is áldásban részesül. „Aki más felüdit, maga is üdül” (Féld 11:25). Isten a mi segítségünk nélkül is elérhette volna célját, a bűnösök megmentését, de azért, hogy mi Krisztuséhoz hasonló jellemet fejleszthessünk ki, osztoznunk kell munkájában. Azért, hogy beléphessünk örömébe, hogy áldozata árán üdvözült lelkeket láthassunk, részt kell vennünk a megmentésükért folyó munkában.

Nátánael első hitvallása, amely teljes, komoly és őszinte volt, kedves zeneként hallatszott Jézus fülében. „Felele Jézus és monda néki: Hogy azt mondám neked: láttalak a fügefa alatt, hiszel? Nagyobbakat látsz majd ezeknél” (Jn 1:51). Az Üdvözítő örömmel tekintett a reá váró munkára: hogy a szegényeknek az örömhírt prédikálja, a töredelmes szíveket meggyógyítsa és Sátán rabjainak szabadulást hirdessen. Azokra a becses áldásokra gondolt, amelyeket az embernek hozott, és így folytatta: „Bizony, bizony mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az ember Fiára” (Jn 1:52).

Krisztus tulajdonképpen itt azt mondja: a Jordán partján megnyílt a menny, és a Szentlélek galambként reám szállott. Az a jelenet csupán jele volt annak, hogy én Isten Fia vagyok. Ha hisztek bennem, hitetek megelevenedik. Meglátjátok, hogy az ég megnyílik, és soha többé be nem zárul. Én nyitottam meg nektek. Isten angyalai felszállnak, felviszik az Atyához a szűkölködők, nyomorultak imáit, majd leszállnak az ember gyermekeihez, és áldást, reményt, bátorítást, segítséget és életet hoznak.

Isten angyalai szüntelenül kapcsolatot tartanak a menny és a föld között. Krisztus, csodáit a betegekért és szenvedőkért Isten erejével, az angyalok szolgálata révén vitte véghez. Minden isteni áldás Krisztuson keresztül, mennyei követeknek szolgálata által árad ránk. Azzal, hogy Üdvözítőnk emberi természetet öltött magára, egyesítette a saját és Ádám bukott fiainak és leányainak érdekét, és képviseli őket a mennyei trón előtt. Ezáltal Krisztus közbenjáróvá vált Isten és ember között - közöttünk és mennyei Atyánk között.

[<<< vissza a 2. tanulmányhoz](#)

3. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUS ÉLETE, A mennyegzői ünnepségen, 112-120.

János 2:1-11.

Jézus nem Jeruzsálemben, a Magas Tanács előtt kezdte szolgálatát valamilyen nagy tettel. Egy kis galileai faluban, családi összejövetel keretében mutatta meg hatalmát, hogy hozzájáruljon a menyegzői ünnepség örömeihez. Így fejezte ki rokonszenvét az ember iránt, és vágyát, hogy boldogságát szolgálja. A megkísértés pusztájában maga is ivott a keserűség poharából. Azért jött, hogy áldásával megszentelje az emberi kapcsolatokat.

A Jordántól Jézus visszatért Galileába. Nem messze Názárettől, egy kis városban, Kánában menyegző készült. A házasulandók József és Mária rokonai voltak. Jézus tudott a családi összejövetelről. Elment Kánába, és tanítványaival együtt meghívták a menyegzőre.

Újra találkozott anyjával, akitől egy idő óta távol volt. Mária hallotta, mi történt a Jordánnál a keresztségkor. A hírek eljutottak Názáretbe, és felfrissítették emlékezetében azokat a jeleneteket, amelyeket oly sok éve szívében rejtegetett. Akárcsak egész Izraelt, Máriát is mélyen felkavarta Keresztelő János küldetése. Jól emlékezett a születésekor elhangzott jövendölésre. Most, hogy János kapcsolatba került Jézussal, a remény újra fellángolt benne. Ám eljutottak hozzá a Jézus titokzatos pusztai távozásáról szóló hírek is, és balsejtelmek gyötörték.

Attól a naptól fogva, amikor názáreti otthonában meghallotta az angyal bejelentését, Mária minden bizonyítékot megőrzött szívében Jézus Messiás voltáról. Nyájas, önzetlen élete arról tanúskodott, hogy Ő nem lehet más, mint Isten küldötte. Mégis érték csalódások, kétségek, és várva várta azt az időt, amikor Jézus dicsősége megmutatkozik. A halál elválasztotta Józseftől, akivel megosztotta Jézus születésének titkát. Most senkije sem volt, akinek bizalmasan feltárhatta volna reményeit és félelmeit. Az elmúlt két hónap nagyon szomorúan telt. El kellett válnia Jézustól, akinek együttérzése vigaszt jelentett számára. Eltűnődött Simeon szavain: „Sőt a te lelkedet is általhatja az éles tör” (Lk 2:35). Arra a háromnapi gyötrelmekre gondolt, amikor Jézust örökre elveszetteknek hitte, és most aggodó szívvel várta visszatértét.

A menyegzői ünnepségen találkozott vele - szelíd, szolgálatkész fiával. Csak hogy Ő már nem az volt, aki azelőtt. Tekintete megváltozott. Pusztai küzdelmének nyomait viselte, arcán a méltóság és hatalom új kifejezése bizonyította égi küldetését. Egy csoport ifjú volt vele, szemük tisztelettel követte Őt, és Mesternek nevezték. E társak elbeszélték Máriának mindazt, amit a keresztségen és másutt láttak, hallottak. Végül kijelentették: „Aki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk” (Jn 1:46).

Ahogy a vendégek gyülekeztek, sokuk érdeklődését észrevehetően egy bizo-

nyos téma kötötte le. Fojtott izgalom járta át az embereket. Kis csoportok beszélgettek csendben, de lázas hangon, és kíváncsi pillantásokat vetettek Mária Fiára. Amint Mária meghallgatta a tanítványok Jézusról szóló tanúságtételét, szíve megtelt örömmel, mert bizonyos volt benne, hogy régóta táplált reményei nem hiábavalóak. Mindamellett az emberinél magasabb szintre emelkedhetett volna, ha szent örömébe nem vegyül hajszálnyi természetes anyai büszkeség is. Láta, hogy minden tekintet Jézusra irányul, és szerette volna, ha fia bebizonyítja az egybegyűlteknél: Ő valóban Isten Megdicsőítettje. Remélte, hogy Jézusnak alkalma nyílik csodát tenni a vendégek előtt.

Az akkori szokás szerint a menyegzői ünnepség több napig tartott. Ünneplés közben hamarosan kiderült, hogy a bor nem elegendő. Ez a felismerés rendkívüli zavart és nyugtalanságot eredményezett. A menyegzőn a bor hiánya gondatlanságnak számított, s a vendégszeretetet kérdőjelezte meg. Az ifjú pár rokonaként Mária segédkezett az ünnepség lebonyolításában, s látva a kényes helyzetet, így szólt Jézushoz: „Nincs boruk” (Jn 2: 3). E szavak azt sugallták, hogy Jézus megsegíthetné őket. Ő azonban így felelt „Mi közöm nékem tehozzád, ó asszony? Nem jött még el az én óráim” (Jn 2:4).

Ez az első hallásra elutasítónak tűnő válasz nem volt rideg, udvariatlan megnyilatkozás. Az a kifejezés, ahogyan a Megváltó megszólította anyját, megfelelt az akkori keleti szokásnak. Ezt a megszólítást olyan személyekre alkalmazták, akik iránt tiszteletet akartak kifejezni. Krisztus minden megnyilatkozása összhangban volt a törvény előírásával: „Tiszteld atyádat és anyádat” (2Móz 20:12). A kereszten, ahol utoljára fejezte ki anyja iránti gyöngédségét, Jézus ugyanígy szólította meg Máriát, és legszeretettebb tanítványa gondjaira bízta. A menyegzőn csakúgy, mint a kereszten, a hanghordozásában, tekintetében és modorában rejlt szeretet magyarázza szavait.

Amikor serdülő korában a templomban járt, és életének titka feltárult előtte, Krisztus így szólt Máriához: „Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatossá lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai?” (Lk 2:49) E szavak adják meg egész életének és szolgálatának alaphangját. Mindent alávetett művének, a megváltás nagy munkájának, és azért jött e világra, hogy elvégezze e munkát. Most elismételte Jézus a tanítást. Fennállt a veszély, hogy Mária Jézussal való rokonsága alapján különleges igényeket támaszt vele szemben, és bizonyos mértékig jogot formál arra, hogy küldetésében irányítsa. Harminc éven át engedelmes, szerető fia volt, és szeretete mit sem változott, de most Jézusnak Atyja művéhez kellett fognia. Mint a Magasságos Fiát és a világ Megváltóját, semmilyen földi kötelék nem tarthatta vissza küldetésétől, sőt életmódját sem befolyásolhatta. Szabadnak kellett lennie, hogy Atyja akaratát cselekedhesse. Ez a lecke nekünk is szól. Isten követelményei felette állnak még az emberi kapcsolatok kötelékeinek is. Semmilyen földi vonzás nem térítheti le lábunkat arról az ösvényről, amelyen Isten parancsolja, hogy járjunk.

Az elbukott emberiség megváltásának egyetlen reménye Krisztusban van.

Mária csak Isten Báránya által lelhetett üdvösséget. Önmagában nem volt érdeme. Kapcsolata Jézussal - lelki szempontból - egyáltalán nem különbözik bármely más embernek a Megváltóhoz való viszonyától. Ezt jelzik az Üdvözítő szavai. Világos különbséget tesz anyjához fűződő viszonyában mint Emberfia és mint Isten Fia. A köztük fennálló rokoni kötelék semmiképpen sem teszi Máriát egyenlővé vele.

E szavak: „Nem jött még el az én órám” (Jn 2:4) arra mutatnak, hogy Krisztus földi életének minden tette az öröktől fogva létező terv megvalósítása volt. Mielőtt a földre jött, a tervet, és minden részletét tökéletesen elrendezte. Mégis, az emberek közt jártában lépésről-lépésre Atyja akarata igazgatta. Nem habozott, hogy cselekedjen-e a megjelölt időben. Ugyanilyen engedelmesen várt, amíg az idő eljött.

Amikor azt mondta Máriának, hogy nem jött még el az Ő órája, Jézus anyja ki nem mondott gondolatára felelt - a várakozásra, amit a többiekkel együtt melengetett. Remélte, hogy fia kijelenti magát, mint Messiás, és elfoglalja Izrael trónját. De az idő még nem jött el. Jézus nem királyként, hanem mint „fájdalmak férfja és betegség ismerője” (Ésa 53:3) fogadta el az emberi sorsot.

Bár Máriának nem volt helyes elképzelése Krisztus küldetéséről, feltétlenül bízott Benne. Erre a hitre válaszolt Jézus. Mária bizalmát akarta jutalmazni, és tanítványai hitét megerősíteni első csodájával. A tanítványoknak még a hitetlenség számos nagy kísértésével kellett szembenézniük. A jövendölések félreérthetetlenül megvilágították számukra, hogy Jézus a Messiás. Azt várták, hogy a vallási vezetők még az övékénél is nagyobb bizalommal fogadják Őt. Elbeszítették az embereknek Jézus csodálatos tetteit, és küldetésébe vetett bizalmukat, de meglepte őket és keserű csalódást váltott ki bennük a papok és a rabbik Jézussal szemben tanúsított hitetlensége, mélyen gyökerező előítélete, ellenségeskedése. A Megváltó korai csodái erősítették a tanítványokat, hogy szembezálljanak az ellenkezéssel.

Máriát egyáltalán nem zavarták meg Jézus szavai. Így szólt a felszolgálókhöz: „Valamit mond néktek, megtegyétek” (Jn 2: 5). Így megtette, amit tehetett, hogy Krisztus munkájának utat készítse.

Az ajtó mellett hat nagy köveder állott. Jézus megparancsolta a szolgáltnak, hogy töltsék meg őket vízzel. Ez meg is történt. Azután, amikor szükség lett a borra, így szólt: „Mentsetek és vigyetek a násznagynak” (Jn 2:8). A megtöltött edényekből víz helyett íme bor folyt. Sem az ünnepség násznagya, sem a vendégek nem tudták, hogy híján lett volna a bor. Csak amikor a násznagy megkóstolta, amit a szolgálk kihoztak, akkor vette észre, hogy jobb bármelyik bornál, amit azelőtt ivott, és nem olyan, mint az ünnepség elején felszolgált ital. Odafordult a vőlegényhez, és így szólt: „Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor beteltek, akkor az alábbvalót, te a jó bort ekkorra tartottad” (Jn 2:10).

Ahogy az emberek először a legjobb bort kínálják föl, azután pedig a rosszabbat, úgy adja a világ is ajándékait. Amit felajánl, az tetszhet a szemnek, elbű-

völheti az érzékeket, de nem ad megelégedést. A bor keserűvé, az öröm bánattá válik. Ami dallal, jókedvvel kezdődött, az kimerültséggel, keserűséggel végződik. Jézus ajándékai viszont mindig frissek és újak. Sohasem szűnik meg az az elégedettség és öröm, amit az Ő ünnepe szerez a léleknek. Minden újabb ajándék fokozza elfogadójának azt a képességét, hogy értékelje és élvezze az Úr áldásait. Ő csak adja és adja a kegyelmet. Sohasem foszt meg bennünket ettől. Ha benne lakozunk, akkor az, hogy ma gazdag ajándékot kapunk, biztosít a holnapi még gazdagabb ajándékról is. Jézus Nátánaelnek mondott szavai kifejezik azt a törvényt, amely alapján Isten hitbéli gyermekeivel bánik. Szeretetének minden újabb megnyilatkozásával ezt mondja a befogadó szívnek: „Hiszel? Nagyobbakat látsz majd ezeknél” (Jn 1:51).

Krisztus menyegzői ajándéka jelképes volt. A víz az Ő halálában való keresztségét ábrázolta, a bor pedig vérenek kiomlását a világ bűneiért. Emberi kezek hozták a vizet a megtöltendő vedrekbe, de egyedül Krisztus szava tudott életadó erőt adni belé. Így van ez a Megváltó halálára mutató szertartásokkal is. Csakis úgy táplálhatják hatékonyan az emberi lelket, ha hit által Krisztus ereje munkálkodik bennük.

Krisztus szavával elegendően gondoskodott az ünnepekről. Ugyanilyen bőségesen gondoskodik kegyelme az ember bűneinek eltörléséről, a lélek megújításáról és erejének fenntartásáról.

Az első ünnepeken, amelyen tanítványaival részt vett, Jézus átadta nekik a megváltásukért végzett munkát jelképező poharat. Az utolsó vacsorán ismét átnyújtotta a szent szertartás keretében, amelynek az Ő halálára kell emlékeztetnie, „amíg eljövend” (IKor 11:26). Amikor a tanítványok elszakadtak Uruk-tól, szomorúságukat Jézus az újbóli együttlét ígéretével enyhítette, és így szólt „Mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének ebből a terméséből mind ama napig, amikor újan iszom azt veletek az én Atyámnak országában” (Mt 26:29).

A bor, amelyet Krisztus az ünnepeken nyújtott, és tanítványainak adott mint saját vérenek jelképét, tiszta szőlőlé volt. Erre hivatkozik Ésaías próféta, amikor „a fürtben” levő újborról szól, és ezt mondja: „Ne veszed el, mert áldás van benne” (Ésa 65 : 8).

Krisztus volt az, aki az Ószövetségben intette Izraelt: „A bor csúfoló, a részegítő ital háborgó, és valaki abba beletéved, nem bölcs” (Péld 20:1). Ő maga senkinek sem adott ilyen italt. Sátán az élvezetekre csábítja az embereket, ami elhomályosítja az értelmet, megbénítja a lelki érzékenységet. Krisztus viszont arra tanít minket, hogy tartsuk féken alacsonyabb rendű ösztöneinket. Az Ő egész élete az önmegtágadást példázza. Azért, hogy az étvágy hatalmát megtörje, elszenvetde érettünk a legkomolyabb próbát, amit ember csak kiállhat. Krisztus volt az, aki utasította Keresztelő Jánost, hogy ne igyék sem bort, sem részegítő italokat. Ő volt az, aki ugyanilyen önmegtartóztatásra kötelezte Man-noah feleségét. És Ő mondott átkot arra, aki felebarátjának részegítő italt ad. Krisztus nem mondott ellent saját tanításának. Az erjedetlen must, amivel a me-

nyegzői vendégeket megajándékozta, jó hatású és üdítő ital volt. Hatásaként az ízlés összhangba került az egészséges étvágygal.

Amint a menyegzői vendégek felismerték a bor minőségét, érdeklődni kezdtek, és a szolgálk beszámolóiból tudomást szereztek a csodáról. A társaság egy darabig annyira elámult, hogy nem is gondoltak a csodatevőre. Amikor végül keresni kezdték, akkor jöttek rá: olyan csendben vonult vissza, hogy még tanítványai sem vették észre.

Az emberek figyelme most a tanítványokra terelődött. Most nyílt először lehetőségük arra, hogy Jézusba vetett hitüket megismertessék. Elmondták, amit a Jordánnál láttak és hallottak, és sok szívben reménység gyúlt, hogy Isten szabadítót küldött népének. A csoda híre bejárta az egész vidéket, s Jeruzsálembe is eljutott. A papok és a vének újult érdeklődéssel kutatták a Krisztus eljövételére mutató jövendöléseket. Az emberekben mohó vágy ébredt, hogy megismerjék ennek az új tanítónak a küldetését, aki olyan szokatlan módon jelent meg a nép között.

Krisztus szolgálata éles ellentétben állott a zsidó vének szolgálatával. A hagyományok és formaságok tiszteletben tartása teljesen megfosztotta őket a valódi gondolkodási és cselekvési szabadságtól. Szüntelenül rettegtek a tisztátalanságtól. Nemcsak a pogányoktól, hanem saját népük többségétől is távol tartották magukat, hogy elkerüljék a „tiszttalannal” történő érintkezést. Nem keresték javukat, barátságukat sem igyekeztek megnyerni. Mivel állandóan ezek a dolgok foglalkoztatták őket, gondolatviláguk beszűkült, életük egyetlen pont körül forgott. Példájuk az önzést és a türelmetlenséget táplálta a nép minden rétegében.

Jézus azzal kezdte reformáló munkáját, hogy együttérzéssel közeledett az emberiség felé. Miközben a legmesszebbmenőkig tiszteletet tanúsított Isten törvénye iránt, megfeddte a farizeusok tettetett kegyességét, és megpróbálta a népet megszabadítani az értelmetlen szabályok kötelékéből. Le akarta rombolni a társadalom különböző osztályait elválasztó falakat, hogy egymáshoz közelíttesse az embereket, mint egyetlen család gyermekeit. Megjelenése a menyegzői ünnepen lépés volt ebbe az irányba.

Isten jelölte ki Keresztelő János lakhelyéül a pusztát, hogy ott menedéket találjon a papok és a rabbik befolyása elől, és fel tudjon készülni különleges küldetésére. De elszigetelt, szigorú életét a nép nem tekintette példaképnek. János maga sem utasította hallgatóit, hogy hagyjanak fel korábbi tevékenységükkel. Azt parancsolta, hogy Isten iránti hűségükkel tegyenek tanúbizonyságot bűnbánatukról ott, ahol Ő elhívta őket.

Jézus minden formájában megfeddte az önző vágyak kielégítését, de természeténél fogva társaságkedvelő volt. Bármilyen rendű-rangú ember vendégszeretetét elfogadta. Ellátogatott gazdagokhoz és szegényekhez, műveltekhez és tanulatlanokhoz, és arra vágyott, hogy gondolataikat a mindennapi élet problémáiról a lelki, örök dolgok magasságába emelje. Sohasem engedett meg kicsa-

pongást, viselkedésére nem vetett árnyékot világias könnyelműség. Kedvét lelte azonban az ártatlan, örömteli jelenetekben, és részvételével megszentelte a társasági együttlétet. A zsidó esküvő mély benyomást keltő alkalom volt, amelynek öröme nem volt visszatetsző az Emberfiának. Azzal, hogy jelen volt ezen a menyegzőn, Jézus tiszteletét fejezte ki a házasság, mint isteni intézmény iránt.

Mind az Ó-, mind az Újszövetség felhasználja a házassági kapcsolatot a Krisztus és népe között fennálló gyöngéd és szent egység szemléltetésére. Jézus gondolataiban az esküvői szertartás öröme előremutatott arra a boldog napra, amikor menyasszonyát hazaviszi atyja házába, és a megváltottak a Megváltóval együtt ülnek le a Barány menyegzői vacsorájához. Így szól: „Amint örül a vőlegény a menyasszonynak, akként fog néked Istened örülni. [...] Nem neveznek többé elhagyatottnak, [...] hanem így hívnak: én gyönyörűségem; [...] mert az Úr gyönyörködik benned” (Ésa 62: 5.4). „Örül terajtd örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked” (Sof 3:17). Amikor János apostol menyeyei dolgok látomását kapta, így írt: „És hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Alleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható. Örülünk és örvendezünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Barány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. [...] Boldogok azok, akik a Barány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak” (Jel 19:6.7.9).

Jézus minden lélekben olyasvalakit látott, akit hívni kell az Ő országába. Az emberek szívéig hatolt, mert úgy járt közöttük, mint aki a javukat keresi. Megkereste őket a nyílt utcán, magánházakban, bárkákon, a zsinagógában, tópartokon és a menyegzői ünnepségen. Találkozott velük napi foglalatosságuk közben, érdeklődést tanúsított világi ügyeik iránt. Elvitte érdeklődését a háztartásokba, a családok saját otthonukban kerültek isteni jelenlétének hatása alá. Erős, személyes együttérzése segítette a szívek megnyerésében. Gyakran visszavonult a hegyekbe magányosan imádkozni. Ezáltal készült fel nyilvános munkájára az emberek között. Az így eltöltött idő után indult el, hogy gyógyítsa a betegeket, tanítsa a tudatlanokat, széttörje Sátán foglyainak láncait.

Jézus személyes kapcsolat és érintkezés útján képezte tanítványait. Olykor köztük ült a hegyoldalban, olykor a tengerparton, vagy együtt ment velük az úton. Így fedte fel Isten országának titkait. Nem prédikált nekik, ahogyan ma teszik. Ahol csak megnyílt szívek fogadták az isteni üzenetet, Ő feltárta az üdvösség útjának igazságát. Nem parancsolta tanítványainak, hogy ezt vagy azt tegyék, hanem így szólt: „Kövess engem!” (Jn 1:44) Magával vitte őket utazásaira, városokba és falvakba, hogy lássák, miként tanítja az embereket. Érdekeiket összekapcsolta a sajátjával, és a tanítványok együtt munkálkodtak vele.

Krisztus példáját - hogy összekapcsolta a saját és az emberiség érdekeit - követniük kell mindazoknak, akik igéjét hirdetik és elfogadták kegyelmének evangéliumát. Nem szükséges lemondanunk a társasági kapcsolatokról. Nem kell másoktól elkülönülnünk. Úgy közelíthetünk meg bármilyen rendű embert, ha

ott keressük fel, ahol van. Az emberek ritkán keresnek fel bennünket önszántukból. Az isteni igazság nemcsak szószékről érintheti az emberi szíveket. Van egy másik munkaterület is, lehet, hogy szerényebb, de ugyanolyan ígéretes. Ez az alacsony sorsúak otthona, a gazdagok palotája, a vendégszeretők asztala és az ártatlan társas örömet nyújtó összejövetelek helye.

Krisztus tanítványaiként ne keveredjünk a világgal pusztá élvezetszeretetből, ne csatlakozunk oktalanságaikhoz! Az ilyen kapcsolatok csak ártalmunkra lehetnek. Sose szentesítsük a bűnt szavainkkal vagy tetteinkkel, hallgatásunkkal vagy jelenlétünkkel. Bárhová megyünk, vigyük magunkkal Jézust, és hozzuk mások tudomására, hogy mennyire értékeljük Megváltónkat. Aki mégis kőfalak mögé zárva próbálja megőrizni vallását, az értékes alkalmakat veszít el, hogy jót cselekedhessék. A kereszténység társadalmi kapcsolatok révén kerül érintkezésbe a világgal. Mindenki, aki már részesült az isteni világosságban, árássa azt azoknak ösvényére, akik nem ismerik az élet Világosságát.

Mindannyiunknak Jézus tanúivá kell lennünk. A Krisztus kegyelme által megszentelt társadalmi erőnkét fejlesztenünk kell, hogy lelkeket nyerjünk meg a Megváltónak. Hadd lássa a világ, hogy nem foglalnak le önzően saját érdekeink, hanem arra vágyunk, hogy másokkal is megoszthassuk áldásainkat és kiváltságainkat. Lássák, hogy vallásunk nem tesz közömbössé vagy szórszálhasogatóvá. Mindazok, akik vallják, hogy megtalálták Krisztust, szolgáljanak úgy, ahogyan Ő tette az emberek javáért.

Ne legyen rólunk a világnak olyan benyomása, hogy a keresztények bús, örömtelen emberek. Ha tekintetünket Jézusra szegezzük, meg fogjuk látni a könyörületes Üdvözítőt, akinek arcáról fény árad ránk. Ahol az Ő Lelke uralkodik, ott béke lakozik. Ott öröm is lesz, mert nyugodt, szent bizalom él Istenben.

Krisztus örvend, ha követői megmutatják, hogy bár emberek, de az isteni természet részesei. Nem szobrok, hanem élő férfiak és nők. Az isteni kegyelem harmatától felfrissült szívük megnyílik, és kitérül az igazság Napja előtt. A rájuk áradó világosságot visszatükrözik másokra a krisztusi szeretettől fénylő tetteikben.

ÜZENET AZ IFJÚSÁGNAK, A barátkozás célja

Barátkozunk, hogy menthessünk! Mindazok, akik Krisztus szavát hirdetik és kegyelmi üzenetének részesei, kövessék Krisztus példáját, aki összekapcsolódott az emberiséggel. Nem szabad felhagynunk a társas érintkezéssel, nem szabad elkülönülnünk másoktól. Hogy a társadalom minden rétegét elérhessük, ott kell megkeresnünk őket, ahol vannak. Ritkán fognak minket felkeresni saját elhatározásukból. Az emberek szívét az isteni igazság nem csak a szószékről érintheti. Van a munkának még egy terepe, amely bár alázatosabb, de épp annyi reménységgel kecsegtet: a szegények otthonában, a gazdagok palotáiban található, a

vendégszerető asztalnál és az ártatlan társas örömök közben.

Mint Krisztus tanítványai, ne az élvezet szeretete miatt érintkezzünk a világgal, sem dőreségeikben ne vegyünk részt. Az ilyen együttlétek csak rosszul végződhetnek. Sohasem szentesíthetjük a bűnt szavunkkal vagy jelenlétünkkel. Bárhová is megyünk, vigyük magunkkal és mutassuk be másoknak is Megváltónkat. Azok, akik vallásukat úgy akarják megtartani, hogy kőfalak mögé rejtik, a jó cselekedetek sok értékes alkalmát veszítik el. A kereszténység a társas viszonyok útján érintkezik a világgal. Minden egyes ember, aki az isteni világosságban részesült, világítsa meg azok útját, akik nem ismerik az élet Világosságát.

Mindnyájan legyünk Jézus tanúi! A társas érintkezésből eredő befolyást, amelyet Krisztus kegyelme szentel meg, arra kell felhasználnunk, hogy általa lelkeket nyerjünk meg a Megváltónak. Hadd lássa a világ, hogy nem merülünk el önzően saját érdekeinkben, hanem azt kívánjuk, hogy mások is osztozzanak áldásainkban és kiváltságainkban. Hadd lássák, hogy vallásunk nem tesz minket követelőzővé és részvétlenné. Mindazok, akik azt vallják, hogy megismerték Krisztust, szolgálják úgy az emberek érdekeit, amint Krisztus tette.

Soha ne keltsük a világ előtt azt a téves benyomást, hogy a keresztények búskomor, örömtelen emberek! Ha szemünket Jézusra függesztjük, könnyöretes Megváltót lássunk benne, és arcáról világosság árad ránk. Ahol az Ő Lelke uralkodik, ott béke és öröm lakozik, mert nyugalmat ad és megszentel a bizodalom Istenben.

Krisztus örömet talál követőiben, ha megmutatják, hogy bár ők is emberek, mégis az isteni természet részesei. Élő férfiak és nők, akiknek a szíve, amelyet az isteni kegyelem harmata frissített fel, kitárul az igazság Napja előtt. A világosság, amely őket éri, másokra is visszatükröződik cselekedeteikben, amelyekből Krisztus szeretete sugárzik.

A társas érintkezés befolyásolja sorsunkat.

Isten szava erősen hangsúlyozza a társak hatását a felnőttekre is. S mennyivel nagyobb erővel hat ez a gyermekek és ifjak fejlődő jellemére! Mindennapi társaságuk, választott életelveik, gyakorolt szokásaik döntik el sorsukat, mostani életüket és jövőbelit is.

ÜZENET AZ IFJÚSÁGNAK, Keresztény barátság és udvariasság

Isten népe túl kevésbé műveli a keresztényi szellemű társas érintkezést. Iskoláink ne feledkezzenek el a nevelésnek erről a területéről!

Meg kell tanítani a fiatalokat arra, hogy nem függetlenek a társadalomtól, hanem mindegyikük egy-egy szál fonal az emberiség szövetében. A leghatásosabban alkalmazható ez a tanítás az iskolában, a kollégiumban. Itt naponta adódnak alkalmak a tanulók számára, hogy jellemüket és társas kapcsolataikat fejlesszék. Saját elhatározásaiktól függ, felhasználják-e idejüket és lehetőségeiket úgy, hogy olyan jellemet fejlesszenek, amely boldoggá és hasznossá teszi

őket. Azok, akik önmagukba zárkóznak, akik nem szívélyesek, nem készségesek a barátkozás által mások áldására lenni, sok áldástól fosztják meg magukat, mert a kölcsönös érintkezésben a lélek finomodik és csiszolódik. A társas érintkezés hozza létre a barátságokat, s ezzel a szívek összhangja és a szeretet olyan légköre teremthető meg, amely tetszik a mennynek.

Krisztus követőinek arra kell felhasználniuk befolyásukat, hogy a világot megjobbítsák. Különösen azok, akik megízlelték Krisztus szeretetét, növeljék befolyásukat, mert így lelkeket nyerhetnek meg az Üdvözítőnek. Nem szabad Krisztust elrejtetniük szívükben és kapzsin ott őrizni, hogy csak az övéké legyen ez az édes és szent kincs. Nem szabad az Ő szeretetét csak olyanokkal szemben gyakorolniuk, akikhez vonzódnak. A fiatalokat meg kell tanítani, hogy az a krisztusi magaviselet, ha jóságosan érdeklődnek és közlékenyek a szükségét szenvedők iránt, még akkor is, ha azok nem tartoznak a társaságukhoz. Jézus mindenkor, mindenütt szerető érdeklődést nyilvánított az emberi család iránt, és örömteli kegyesség fényét sugározta maga körül. A fiatalok tanulják meg, hogy kövessék Krisztus nyomdokait, mutassanak keresztény részvétet, érdeklődést és szeretetet ifjú társaik iránt, és törekedjenek arra, hogy megnyerjék őket Jézusnak. Úgy éljen Krisztus a szívükben, mint az élő víz forrása az örök életre, mindazokat felfrissítve, akikkel együtt vannak.

A szükség idején másokért végzett szeretetteljes, készséges szolgálat az, amely becses Isten előtt. Így még az iskolások is Isten élő misszionáriusai lehetnek, ha hűségesek Megváltójukhoz. Mindez azonban időbe kerül, de az ekként eltöltött idő hasznos, mert így tanulják meg, hogyan kell képviselni a kereszténységet a világban.

Krisztus nem vonakodott másokkal barátságosan érintkezni. Akár farizeus, akár vámszedő hívta Őt otthonába, elfogadta a meghívást. Minden szó, amelyet az ilyen alkalmakkor kiejtett, hallgatói számára az igaz élet üzenete volt. Az étkezés alkalmával sok értékes dologra tanította őket, szükségleteikhez mérten. Így mutatta meg tanítványainak, hogyan viselkedjenek a vallásos és a nem vallásos emberek társaságában.

ÜZENET AZ IFJÚSÁGNAK, Vezérelvek

A szív Jézus tulajdona. Megváltónk végtelen nagy árat fizetett a lélekért, és mint Szószólónk, közbenjár az Atyánál. „Ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik Őáltala járulnak Istenhez.” A legértékesebb ajándék, amit Istennek adhatunk, egy ifjú szív. Mindaz, ami vagy, minden képességed, amivel bírsz, Istentől árad rád mint szent megbízatás, kincs, hogy Neki azt készséges, szentséges áldozatként visszaadd. Nem adhatsz semmit Istennek, amit nem Ő adott volna előbb neked. Ezért, ha szívünket Istennek adjuk, akkor olyan ajándékot adunk neki, amit Ő megvásárolt, a saját tulajdona.

Sátán magának igényli az ifjúság idejét, ragaszkodását és erejét, és nagy a

száma azoknak, akik minden képességükkel és tehetségükkel neki szolgálnak. A világ a szívet kívánja, de ez a szív azé, aki azt megváltotta. Ha a világnak adjuk szívünket, gonddal, szomorúsággal és csalódottsággal fog megtelni, tisztátalan és romlott lesz. A legcsúnyább rablás lenne a világnak adni szíved ragaszkodását és szolgálatát, hiszen Isten tulajdona. Nem származhat hasznod abból, ha szívedet élvhajhászásra adod.

Az életszentség, igazság ellensége mindenféle gyönyört készített a fiatalok számára az élet minden helyzetében. Nemcsak a túlszűfolt városokban állnak ezek rendelkezésre, hanem mindenütt, ahol az ember él. Sátán az ifjúságot saját serege számára akarja megszerezni. Az ősellenség jól ismeri az ember gondolkodásmódját, és ördögi bölcsességét arra használja fel, hogy a fiatalok számára élvezeteket és szokásokat eszeljen ki, amelyek elvonják szeretetüket Jézustól.

A tékozló fiú.

A tékozló fiú példázata a fiatalok tanítására szolgál. Ebben a bűnös kívánságokkal teli életben örökségét zajos tivornyákon fecsérli el. Barátai nincsenek és idegen az országban. Rongyokba öltözve, éhesen áhítozik a disznók mosléka után. Utolsó reménysege: bűnbocsánatért esedezve és alázatosan visszatérni atyja házába. Ott szívesen látják, megbocsátanak neki, és visszafogadják. Sok ifjú tesz úgy, ahogyan ő élte gondtalan, világi örömeiket kedvelő, tékozló életét. Elhagyják az élő vizek forrását, az igazi gyönyörúségek kútját, s repedezett kutakat ásnak maguknak, amelyek nem tartják meg a vizet.

Isten kegyelmes hívása.

Isten hívása minden fiatalhoz elérkezik: „Adjad, fiam, a te szívedet nékem! Én tisztán tartom azt, igaz boldogsággal töltöm be.” Isten boldogítani szeretné az ifjúságot, ezért kívánja, hogy szívüket Őrá bízzák, hogy őrizete alatt minden tehetségük életerős, egészséges maradjon. Ők Isten ajándékának letéteményesei. Isten ad erőt minden képességüknek. A tiszta örömeik nem aljasítják le Isten egyetlen ajándékát sem. Saját testünk és Isten ellen vétkezünk, ha olyan élvezeteket keresünk, amelyek elvonják ragaszkodásunkat Istentől. A fiatalok legyenek tisztában azzal, hogy e világban próbaidőre bocsáttattak, hogy megláttassék, jellemük képessé teszi-e őket, hogy együtt élhessenek az angyalokkal.

Ha barátaitok unszolnak, hogy lépjete a bűn és a balgaság útjára, s azok, akik körülöttetek vannak, megkísértenek, hogy felejtsetek el Istent, rontsátok meg Isten által rátok bízott képességeiteket, és alacsonyítsátok le mindazt, ami bennetek nemes – álljatok ellent nekik! Emlékezzetek, hogy ti az Úr tulajdona vagytok, és Isten Fiának szenvedése és halása árán váltattatok meg.

Az Úr Jézus igényt tart szolgálatotokra. Szeret benneteket. Ha kételkedtek szeretetében, nézzetek a Golgota keresztféjére. A fény, amely a keresztről sugárzik, mutatja kimondhatatlan szeretetét. „Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem.” Gondos tanulmányozás útján ismerkedjünk

meg Isten parancsolataival, és aztán mutassuk meg, hogy engedelmes gyermekei vagyunk.

Körülövezve Isten kegyelmével.

Minden pillanatban körülvesz benneteket Isten kegyelme. Hasznos volna, ha meggondolnátok, hogyan és honnan részesültök áldásban mindennap. Hadd ébresszenek Isten értékes áldásai hálát bennetek! Nem tudjátok megszámolni Isten áldásait és az Ő szeretetteljes jótéteményeit, mert oly számosak azok, mint az eső frissítő cseppjei. A kegyelem felhői lebegnek felettetek, készen arra, hogy bármikor rátok áradjon a felüdítő zápor. Ha az üdvösség értékes ajándékát megbecsülitek, mindennapos felfrissülésben lesz részetek, és Jézus védelme és szeretete sugárzik rátok. A béke útján biztonságban lesztek.

Tekintsetek Isten dicsőséges műveire a természetben, és áradjon hála szívetekből az Adományozó felé! Hasznos tanulmányokat folytathattok a természetben. Ne legyetek hálátlanok és könnyelműek, lássátok meg a természetben Isten törvényeinek gyönyörű összhangját, és érezzetek tiszteletet és áhítatot Teremtőtök, a menny és a föld legfőbb Uralkodója iránt. Lássátok meg a hit szemével, miként hajlik föltek Ő szeretettel, részvétellel, s így szól: „Adjad, fiam, a te szívedet nékem!” Térjete meg Jézushoz, és akkor hálás szívvel mondhatjátok: „Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él.” Jézusba vetett hiteteknek, terveiteknek, szándékaitoknak erőt fog adni, jellemeteknek pedig szilárdságot.

Ebben az életben minden boldogságotok, békétek, örömötök és sikertetek Istenben bízó, őszinte hitetektől függ. Ez a hit Isten parancsai iránti engedelmes-ségre ösztönöz. Isten-ismeretek és Istenbe vetett hitetek a legerősebb fék, amely minden gonosz cselekedettől távol tart titeket, és minden jónak elindítója bennetek.

Higgyetek Jézusban, aki megbocsátja bűneiteket, és azt kívánja, hogy boldogok legyetek azokban a hajlékokban, amelyeket Ő előkészít számotokra. Kívánja, hogy az Ő színe előtt éljete, örök életetek legyen és elnyerjete a dicsőség koronáját.

ÜZENET AZ IFJÚSÁGNAK, A társaság hatása

Elkerülhetetlen, hogy a fiataloknak társaik legyenek, és egymásra gyakorolt befolyásuk szükségképpen érezhető lesz. Titokzatos láncok kapcsolják össze a lelkeket, s az egyik szív megnyílik a másiknak. Megértik egymás gondolatait, érzelmeit és lelkületét. Ez a kapcsolat áldás vagy átok lehet. Az ifjak segíthetik és erősíthetik társaikat, az egymás közötti kapcsolat jóra befolyásolhatja magaviseletüket, hajlamaikat és tudásukat, vagy ha megengedik maguknak, hogy hűtlenek és gondatlanok legyenek, erkölcsrontó hatást gyakorolhatnak egymásra.

Minden fiatal komolyan gondolja meg, milyen barátokat választ! Iskoláinkban mindig két csoport lesz: akik Istennek akarnak tetszeni és tanítóiknak enge-

delmeskedni, és akiket a törvénytelenység szelleme tölt be. Az ifjak, akik a világot követik és gonoszt cselekszenek, a lelkek ellenségének oldalán gyakorolják befolyásukat. Rossz útra térítik azokat, akikben nem él a tántoríthatatlan hűség alapelve.

Igaz az a mondás, hogy „madarat tolláról, embert barátjáról ismerik meg”. Az ifjúság nincs tisztában azzal, milyen érzékenyen érinti jellemüket és hírnevüket barátjuk megválasztása. Általában annak a társaságát keressük, akinek ízlése, szokásai és életmódja hasonló a miénkhez. Az, aki a bölccsel és jóságossal szemben előnyben részesíti a hanyagot, a bűnöst, megmutatja, hogy saját jelleme is hiányos. Lehet, hogy kezdetben szokásai és ízlése különböznek azokétól, akiknek a társaságát keresi, de a gyakori érintkezés folyamán megváltoznak gondolatai, feláldozza helyes elveit, és észrevétlenül, de elkerülhetetlenül társai szintjére süllyed. Miként a folyó mindig magával ragad abból a talajból, amelyen keresztül folyik, ekként az ifjúság elveit és szokásait is feltétlenül átszínezi annak a társaságnak a jelleme, amelyben forog.

Az erő mértéke.

A jellem ereje két dologból tevődik össze: akaraterőből és az önmagunk ellenőrzésének, önfegyelmzésének erejéből. Sok ifjú összetéveszti a féktelen, erős szenvedélyt a jellem erejével. Az igazság az, hogy akit szenvedélyei uralnak, gyenge. Az ember igazi nagysága és nemessége abban mérhető fel, hogy érzelmeit mennyire uralja, s nem abban, hogy érzelmei mennyire uralják őt. A legerősebb férfi az, aki érzékeny minden túlkapásra, de szenvedélyeit fékezi s megbocsát ellenségeinek.

Isten értelmi, szellemi és erkölcsi erőt adott nekünk, de mindenki igen nagy mértékben építője a saját jellemének. Az építmény mindennap közelebb jut a teljességhez, a befejezéshez. Isten szava int minket, hogy vigyázzunk arra, miképpen építünk. Legyen gondunk arra, hogy épületünket az örök Szirtre alapozzuk. Eljön az idő, amikor ki fog tűnni, milyen is a mi munkánk tulajdonképpen. Most van itt az ideje, hogy mindenki ápolja képességeit, amelyeket Istentől kapott. Jellemét alakítsa úgy, hogy hasznavehető legyen ezen a világon és az elkövetkezendő, magasabb rendű életben.

Erőt és állhatatosságot ad a jellemnek a hit Jézus Krisztusban mint személyes Megváltónkban. Azok, akik őszintén hisznek Krisztusban, józanok lesznek, emlékezve arra, hogy Isten látja őket, az igaz Bíró leméri erkölcsi értéküket, és a mennyei lények figyelik, milyen jellemet alakítanak ki.

A fiatalok súlyos hibákat követnek el, aminek oka, hogy nem tanulnak azok példájából, akiknek több élettapasztalatuk van. A tanulók nem engedhetik meg maguknak, hogy nevetéssel vagy viccelődéssel üssék el a szüleiktől és tanítóiktól kapott utasításokat és óvó rendszabályokat. Minden leckét szeretettel kellene fogadniuk, számolva ugyanakkor azzal, hogy olyan elmélyült tanításra van szükségük, amelyet emberi lény nem is adhat. Ha Krisztus lakik a szívben hit

által, Ő a lélek megtisztító és megelevenítő ereje lesz. A szívben hordott igazság soha nem veszítheti el az életünkre gyakorolt megjobbító, megigazító hatását.

Azok a fiatalok, kik otthonuktól távol tanulnak, s nincsenek többé szüleik felügyelete alatt, gondoljanak arra, hogy égi Atyjuk látja őket. Ő szereti a fiatalokat, ismeri szükségleteiket és megérti kísértéseiket. Meglátja a bennük rejlő nagy lehetőségeket, és szívesen segíti őket abban, hogy a legmagasabbra jussanak. Ha tudatában vannak, hogy Istenre van szükségük, és Őhöz fordulnak segítségért, akkor ezt meg fogja tenni értük.

Fiatalok, szüleitek imái éjjel-nappal Istenhez szállnak a ti érdeketekben. Napnap után követ benneteket az ő szerető érdeklődésük. Hallgassatok intésükre és könyörgésükre, s határozzátok el, hogy minden igyekezetetekkel felülemelkedtek a benneteket körülvevő gonoszságon. Fogalmatok sincs, hogy az ellenség milyen ravaszággal igyekszik megrontani benneteket!

Amikor a könnyelműség és élvhajászat első lépéseit megteszitek, lehet, hogy nem láttok igazi veszélyt, és azt hiszitek, ha majd változtatni akartok útjaitokon, ez könnyen fog sikerülni. De ez nagy tévedés. Sokan letértek már ez erény útjáról a rossz társaság választásával, s engedetlenségük által olyan mélységbe zuhantak, amelyet azelőtt lehetetlennek tartottak volna.

Az a fiatal, ki enged a kísértésnek, csökkenti saját jó befolyását. Aki helytelen cselekedeteivel Sátán eszköze lesz, annak számolnia kell Isten előtt azért a szerepért, amelyet a mások útjába helyezett botránykövek felállításában játszott. Miért kapcsolódjanak össze a fiatalok a nagy csalóval, a lelkek ellenségével? Miért váljanak mások megkísértésének eszközévé? Miért ne törekedjenek inkább arra, hogy társaikat és tanítóikat segítsék és bátorítsák? Kiváltságuk, hogy tanáraiknak segítsenek viselni a terheket, ugyanakkor elviselni a Sátán okozta súlyos és csüggesztő bajokat. Megteremthetik a segítőkészség és vidámság légkörét. Minden tanuló boldog lehet abban a tudatban, hogy Krisztus oldalán áll, tiszteli a rendet, a szorgalmat és az engedelmisséget. Képességeiből, befolyásából egy jótányit sem kölcsönöz Sátánnak, aki ellensége a jónak és felemelőnek.

Az a fiatal, aki lelkiismeretesen gondolkodik az igazságról, és kötelességeiről helyes fogalma van, sokat tehet, hogy Krisztushoz vonja társait. Azok az ifjak, akik a Megváltó igáját hordozzák, nem lesznek engedetlenek, nem fogják céljuknak tekinteni önző kívánságaikat. Lélekben egyek Krisztussal, s egyek lesznek cselekedetekben is. Iskoláink idősebb tanulói gondoljanak arra, hogy hatalmukban áll, rajtuk múlik fiatalabb társaik szokásainak és tevékenységének formálása. Igyekezzenek felhasználni minden alkalmat. Határozzák el, hogy befolyásuk által nem akarják az ellenség kezére juttatni és elárulni társaikat.

Jézus megsegíti mindazokat, akik Őbenne bíznak. Követik az ösvényt, amelyen a Megváltó vezeti őket, feláldozzák testi vágyaikat Őérte. Krisztusra építeték reménységüket, ezért a földi viharok nem képesek lesodorni őket a biztos alapról.

Megbízhatóság és hűség.

Fiatalok, tőletek függ, hogy eldöntsétek, megbízhatóak és hűségeselek akartok-e lenni, készen és elszánva, hogy minden körülmények között állást foglaltok az igazságért. Akartok-e helyes szokásokat felvenni? Akkor keressétek azok társaságát, akiknek az erkölcsük egészséges, és jóra irányulnak törekvéseik. A kegyelem értékes órái azért adattak, hogy jellemetekből minden hibát eltüntesetek, nemcsak az eljövendő élet elnyeréséért, hanem azért is, hogy itt, ebben az életben hasznos életet élhessetek. A jóság, a szilárd jellem többet ér, mint az arany. Aki ilyen tőkével rendelkezik, azt nem érinthetik sem rémhírek, sem balsikerek. Azon a napon, amikor minden földi tulajdon elvesz, jellembeli tőkéje gazdag kamatot hoz. Feddhetetlenség, szilárdság és kitartás, ezek azok az erények, amelyeket mindenkinek ápolnia kell. Ellenállhatatlan erővel ruházzák fel az embert, képessé teszik arra, hogy jót tegyen, ellenálljon a rossznak, és a nehézségeket is erős lélekkel viselje.

Az igazság szeretete és felelősségünk tudata, hogy Istent dicsőítsük, a leghatalmasabb ösztönzés az értelem fejlesztésére. Ilyen célok mellett a tanuló nem foglalkozhat értéktelen dolgokkal. Mindig megőrzi komolyságát, s úgy tanul, hogy tudja: Isten figyelemmel kíséri, s az egész menny részt vesz az ő nevelésének munkájában. Nemes lelkű, kedves, előzékeny és eredményes lesz. Szíve és értelme Isten akaratával összhangba kerül.

ÜZENET AZ IFJÚSÁGNAK, Befolyásunk és felelősségünk

Krisztusból árad az örökké növekvő, végtelen szeretet, amely Őt Istenhez és az egész emberi családhoz köti. Krisztus által Isten az embert olyan befolyással ruházta fel, hogy lehetetlenné válik számára az öncélú, önmagáért való élet. A mindenség részeként embertársainkkal személyes összeköttetésben állunk, s kölcsönös kötelességek terhelnek. Egyetlen ember sem élhet embertársaitól függetlenül. Lelkiállapotunk hatással van a többiekére is. Isten szándéka, hogy ki-ki érezze: mások jóléte függ tőle, és iparkodjon hozzájárulni boldogságukhoz.

Mindenkit a belőle áradó sajátos légkör vesz körül, amely telítve lehet a hit, bátorság, reménység életadó erejével és a szeretet jó illatával. Viszont fagyossá teheti az elégedetlenség és önzés, vagy elmérgezheti ápolt bűnök halálos ragálya. A bennünket körülvevő lelki légkör kihat minden egyes emberre, akivel érintkezünk, akár tudatában van ennek, akár nem.

Felelősségünk.

Ez olyan felelősség, amely alól nincs felmentés. Hatása van szavainknak, ruházatunknak, magaviseletünknek, sőt arckifejezésünknek is. Ezek a befolyások, ösztönzések olyan tényezők a jóra vagy a rosszra, hogy szinte felmérhetetlenek. Ez a magvetés meghozza jó vagy rossz gyümölcsét. Ha példánk által másokat helyes elvek kialakításához segítünk, erőt nyújtunk nekik a jóra. Ők viszont ezt a jó példát mutatják másoknak, és így tovább. Öntudatlan befolyásunk által ezek

részesülhetnek áldásban.

Ha a tóba kavicsot dobunk, hullám képződik, amely újabb és újabb hullámköröket képez. A kör egyre nagyobbodik, mígnem eléri a partot. Ugyanígy megállíthatatlan a befolyásunk is. A mi tudtunk nélkül és ellenőrizhetetlenül, áldásként vagy átokként hat másokra.

A jellem: hatalom. Az igaz, önzetlen, Isten szerinti élet csendes tanúbizonysága csaknem ellenállhatatlan befolyással bír. Ha életünkben Krisztus jellemét nyilvánítjuk ki, akkor munkatársai vagyunk a lelkek megmentésében. Csak akkor dolgozhatunk együtt Krisztussal, ha életünkben az Ő jelleme nyilvánul meg.

Befolyásunk minél szélesebb körű, annál több jót cselekedhetünk. Ha Isten hivatalos szolgálói követik Krisztus példáját, mindennapi életüket a törvény elvei szerint alakítva, s ha minden tevékenységük arról tanúskodik, hogy szeretik Istent mindenekfelett, s felebarátaikat mint önmagukat, akkor a gyülekezetnek a világot megmozgató hatalma lesz.

[<<< vissza a 3. tanulmányhoz](#)

4. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK 5. KÖTET, 358-365. (Hogyan viselkedjünk Isten házában?)

Az alázatos, hívő embernek Isten földi háza a menny kapuja. A dicsőítő énekek, az imádság, Krisztus képviselőinek szavai – mind Isten kijelölt eszközei arra, hogy felkészítsék népét a mennyei templom fenségesebb istentiszteletére, ahová semmi szentségtelen nem léphet be.

Az a szentség, amelyet régen a földi szenthelynek tulajdonítottak, megtaníthatja a keresztényeket arra, hogyan tiszteljék a helyet, ahol Isten találkozik népével. Nagy változás történt az istentiszteleti viselkedésben és szokásokban – de a rossz irányba. A becses és szent dolgok, amelyek Istennel összekötnek, gyors ütemben veszítik el a szívünkre és gondolkodásunkra tett hatásukat. A közönséges dolgok színvonalára süllyednek, s eltűnik a tisztelet, amellyel Isten adta meg a szolgálat rendjét, felmagasztalva azt minden földi dolog fölé.

A család szenthelye az otthon, az egyéné pedig a belső szoba vagy más nyugodt hely, ahol a legbensőségesebb módon tisztelheti Istent – a gyülekezet szenthelye azonban az imaház. Rendnek kell igazgatnia az istentisztelet helyét, idejét, lefolyását. Ne legyünk hanyagok és közömbösek semmivel kapcsolatban, ami szent, ami Isten tiszteletéhez tartozik. Ahhoz, hogy az ember a legmegfelelőbb módon dicsőíthesse Istent, gondolkodásának olyannak kell lennie, hogy

éles különbséget tehessen szent és közönséges között. Akiknek nemes terveik, gondolataik és törekvéseik vannak, megerősítenek magukban minden gondolatot, amely Istenhez kapcsolódik. Boldogok, akiknek van szenthelyük, akár kicsiny, akár nagy, akár a hegyek barlangjában, akár a pusztában, akár pedig egyszerű faházban. Ha az a hely a legmegfelelőbb, legjobb, amit fel tudunk ajánlani az Úrnak, akkor jelenlétével szenteli meg, és szent lesz az a seregek Urának szemében.

Amikor az istentiszteletre gyülekezők belépnek az imaházba, tegyék azt illendően, csendben elfoglalva helyüket. Ha kályha van a teremben, ne gyülekezzünk köré, tiszteletlen, hanyag módon. Nem megengedett dolog itt a közönséges beszéd, suttogás, nevetgélés. Isten házában, akár a szolgálat előtt, akár utána, jellemezze buzgó, tevékeny áhítatosság a résztvevőket.

Ha néhány percig várunk kell, amíg az összejövetel elkezdődik, tegyük az áhítat igaz lelkiületével: várjuk csendes elmélkedéssel az istentisztelet kezdetét. Az Úrhoz emelt szívvel, imában kérjük, hogy javunkra váljék a szolgálat, és hogy másokat is meggyőzzön, megtérítsen. Ne feledjük, hogy mennyei hírnökök vannak jelen. Nyugtalanságunk miatt és mert elhalasztjuk az elmélkedés és az ima alkalmait, sok édes, Istennel való közösséget elveszítünk. Lelkiállapotunk gyakori önvizsgálatot igényel, és azt, hogy értelmünket és szívünket Istenhez emeljük. Ha az imaházba lépve igazi tisztelettel adózunk az Úrnak, ha nem feledkezünk meg arról, hogy az Ő jelenlétében vagyunk, akkor a csend ékesen szól majd hozzánk. A suttogás, nevetgélés és beszélgetés, amely ártatlan lehet valamely közönséges helyen, ne találjon menedéket abban a házban, ahol Istent imádják. Készítsük elő gondolatainkat Isten szavának hallására, hogy az igének kellő súlya és megfelelő hatása legyen a szívünkre.

Az igehirdető ünnepélyes arckifejezéssel lépjen a terembe. A szószékhez érve boruljon le csöndes imára, és buzgón kérje Isten segítségét. Ha ezt teszi, mély benyomást tesz a gyülekezetre. Ünnepélyes tisztelet ébred az emberekben: az igehirdető Istennel beszél. Istennek ajánlja magát, mielőtt a gyülekezet elé merne lépni. Komolyság száll így mindenkire, Isten angyalai pedig nagyon közel jönnek. Aki féli Istent, hajtja le fejét az igehirdető csendes imája alatt, és egyesüljön vele buzgó könnyörgésben, hogy Isten tisztelje meg az összejövettelt jelenlétével, és kísérje erő az igazság emberi ajkáról szóló hirdetését. Amikor az összejövetel közös imával elkezdődik, mindenki hajtson térdet a szent Isten jelenlétében, és minden szív csendes áhítattal emelkedjék Őhozzá. Isten meghallja a hívek imáját, és az igeszolgálat gyümölcsöző lesz. A résztvevők élettelen magatartása az egyik nyomós oka annak, hogy miért nem áldásosabb a szolgálat. Az ének, amely világos mondanivalójával sok szívből árad, Isten egyik eszköze a lélekmentés munkájában. Vezessük az egész szolgálatot ünnepélyesen és komolyan, mintha Mesterünk láthatóan is jelen volna.

Az igehirdetés közben a testvérek ne feledjék, hogy Isten szavát hallják szolgájának szájából. Hallgassák figyelmesen! Egyetlen pillanatra se aludjatok el,

mert azokat a szavakat szalasztjátok el, amelyekre a legnagyobb szükségetek van – a szavakat, amelyeket ha megfogadnátok, megőriznék lépteiteket az eltévedéstől. Sátán és angyalai arra törekzenek, hogy elzsongítsák érzékeiteket, nehogy meghalljátok az intést, figyelmeztetést és feddést; vagy ha meg is halljátok, ne verjen gyökeret szívetekben és ne újítsa meg életeteket. Néha egy kisgyermek vonja magára a figyelmet, hogy az értékes mag ne hulljon jó földre s ne teremjen gyümölcsöt. Néha fiatal férfiak és nők oly kevésbé tisztelik Isten házát és az áhítatot, hogy a szentbeszéd alatt állandóan társalognak egymással. Ha látnák a viselkedésüket jegyző angyalokat, szégyellnék és szigorúan megrónák magukat. Isten figyelmes hallgatókat kíván. Sátán akkor vetette a konkolyt, amikor az emberek aludtak.

Ha az áldás elhangzott, maradjunk csendben, mintha attól félnénk, hogy elveszítjük Krisztus jelenlétét. Mindenki tolongás és hangos szó nélkül távozzék, annak tudatában, hogy Isten jelenlétében vagyunk, s tekintete rajtunk nyugszik. Viselkedjünk úgy, mintha láthatóan is köztünk lenne. Ne álljon meg senki az ülőhelyek közötti átjárókban társalogni, elállva mások elől az utat. A gyülekezet területére tekintsünk tisztelettel. Ne tegyük azt régi barátok találkozóhelyévé, ne beszéljük meg a hétköznapi gondolatainkat, és ne intézzük ott világi ügyeinket. Hagyjuk ezeket a gyülekezeten kívülre. Néhol nemtörődöm, hangos nevetéssel, járkálással hoznak szégyent Istenre és angyalaira.

Szülők, segítsetek gyermekeiteknek Jézust beleszólni az élményeikbe, tanítsátok meg őket Isten házában legmélyebb tiszteletére! Értessétek meg velük, hogy amikor az Úr házába lépnek, ilyen gondolatokkal lágyítsák meg és fegyelmezzék szívüket: „Isten jelenlétébe lépünk. Gondolataink és indítékaink is legyenek tiszták. Ne legyünk büszkéik, irigyek, féltékenyek, gonoszul gyanúsítók, gyűlölködők vagy álnok szívűek, mert a szent Isten jelenlétébe érkezünk. Ez az a hely, ahol Isten találkozik népével. Itt áldja meg őket. A magasságos és szent, aki az örökkévalóságban lakik, Ő vizsgálja most szívemet, Ő olvas titkos gondolataimban, és látja tetteimet.”

Testvéreim, nem akartok-e elgondolkozni ezeken a dolgokon? Figyeljétek meg, hogyan viselkedtek Isten házában, és milyen erőfeszítésekkel igyekeztek tanítani és példát mutatni gyermekeiteknek, hogy ápolják az Isten háza iránti tiszteletet. Lelkészeiteket tartjátok felelősnek gyermekeitek üdvösségéért, de saját felelősségeketek nem érzitek. Pedig szülők vagytok és tanítók, s mint Ábrahámnak, meg kell parancsolnotok házatok népének magatok után, hogy tartsák meg az Úr rendeléseit (1. Móz. 18:19). Rossz példátokkal és laza felfogásokkal elrontjátok fiaitokat és leányaitokat. Az otthoni nevelés hiánya ellenére elvárjátok a prédikátortól, hogy ellensúlyozza a ti mindennapos tetteiteket és csodát tegyen gyermekeitek erkölcsi oktatásával. Ha a lelkész mindent megtesz a gyülekezetért, hűséges, gyengéd intésekkel, türelmes fegyelmezőssel és odaadó imával, hogy lelkeket szabadítson meg, de mégsem sikeres, akkor a szülők gyakran őt hibáztatják, amiért gyermekeik megtéretlenül maradnak, pedig ez talán

az ő hanyagságuk következménye. A felelősség a szülők vállán nyugszik. Vállalják-e a munkát, amelyet Isten rájuk bízott, elvégzik-e azt hűségesen? Előrehaladnak-e, mindig magasabbra, alázatosan, türelmesen és kitartóan, hogy magas lelki szintre jussanak és gyermekeiket is magukkal emeljék? Nem csoda, hogy gyengék a gyülekezeteink és nem virágzik a szívekben odaadó, buzgó istenfélelem. Ellenünk dolgoznak szokásaink és viselkedésünk, amelyek szégyent hoznak Istenre, és a közönséges dolgok szintjére süllyesztik azt, ami szent és mennyei. Próbára tevő, megszentelő igazságnak vagyunk birtokában, de ha szokásaink és viselkedésünk nem állnak összhangban az igazsággal, akkor nagy világosság ellen vétkezünk, ezért a bűnünk is nagy. Isten igazságszolgáltatásának napján könnyebb lesz a pogányok sorsa, mint a miénk.

Sokkal jobban tükrözhetnénk az igazság világosságát, mint tesszük. Isten sok gyümölcsöt vár tőlünk, komolyabb buzgalmat, és hűséget. Több odaadó, szeretetteljes igyekezetet kíván a gyülekezet tagjaitól embertársaikért, mindazokért, akik távol vannak Krisztustól. A szülők ébredjenek rá a kötelességteljesítés fontosságára! Akiket Krisztus nevééről neveznek, öltsek fel teljes fegyverzetüket, és intsenek, kérleljenek, igyekezzenek lelkeket menteni a bűnből. Sokkal többet kell tennünk, mint most, hogy a lelkeket kiragadhassuk a tűzből.

Isten házának tisztelete csaknem teljesen kiveszett közülünk. Nem különítjük el a szentet és a közönségest. Mi az oka annak, hogy családjainkból hiányzik az odaadó áhítat? Nem azért van-e így, mert a porban húzzuk magunk után a vallás lobogóját? Isten tökéletes, pontos rendet parancsolt ősi népének. Az Úr jelleme változott volna meg? Talán Ő nem a nagy és hatalmas Isten többé, aki a mennyek országából kormányoz? Nem volna-e jó, ha gyakran olvasnánk azokat a parancsolatokat, amelyeket Isten adott a hébereknek, hogy mi, akikre dicsőséges igazság ragyog, követhessük Isten háza iránti tiszteletüket? Bőségesen van okunk arra, hogy buzgó és odaadó lelkületet ápoljunk Isten imáadásában. Több okunk van, mint az ószövetség népének, hogy figyelmesek és odaadók legyünk istentiszteletünkben. Ám Sátán azon munkálkodik, hogy elpusztítsa a keresztyén istentisztelet szentségébe vetett hitünket.

Válasszunk Isten számára olyan helyiséget, ahol nem foglalkozunk világi ügyekkel. Ha például a gyermekek olyan helyen gyűlnek istentiszteletre, amelyet hét közben tanteremnek vagy raktárnak használnak, akkor emberfeletti erőfeszítést kellene tenniük ahhoz, hogy áhítatukba ne keveredjenek a tanulással vagy egyéb hétköznapi eseményekkel kapcsolatos gondolatok. Az ifjúság nevelése magasztalja azt, ami szent, és segítse a zavartalan istentiszteletet az Úr házában. Sokából hiányzik az örökkévaló dolgok szentsége iránti érzék, pedig a mennyei király gyermekeinek vallják magukat. Az Isten házában tanúsított viselkedés terén csaknem mindenki oktatásra szorul. A szülő ne csak tanítsák, de parancsolják is meg gyermekeiknek, hogy komolyan és tisztelettel lépjenek Isten házába.

Fejlesztetni kell, finomítani és megszentelni az Urat tisztelők erkölcsi érzékét. Nem vettünk tudomást az istentisztelet fontosságáról, aminek következménye-

ként rendetlenség és tiszteletlenség uralkodik. Gyalázatot hoztunk Istenre. Ha a lelkészeknek és a gyülekezeti tagoknak, az apáknak és anyáknak hibás az istentiszteletről alkotott felfogásuk, mit várhatunk a tapasztalatlan gyermekektől? Túl gyakran csoportokban látjuk őket, szüleiktől távol, akiknek pedig ügyelniük kellene rájuk. Tudniuk kell, hogy Isten látja őket, ennek ellenére könnyelműek és komolytalanok, suttognak és nevetgélnek, tiszteletlenek és figyelmetlenek. Szomorúan elhanyagolt terület ez. Ritkán tanítjuk a gyermekeket arra, hogy a lelkész Isten követe, az elhangzó üzenet Isten egyik eszköze a lelkek megmentésére, s akiknek az ige hallása jutott kiváltságul, azoknak vagy élet illata lesz az életre, vagy pedig a halál lehelete.

A fiatalok érzékeny és alakítható gondolkodása aszerint értékeli Isten szolgáinak munkáját, ahogyan a szüleiktől látják. Sok családfő bírálhatja az igeszolgálatot, egyes dolgokat dicsérve, más részeket kárhóztatva. Így az emberhez küldött isteni üzenetet gáncsolják, megkérdőjelezzik és komolytalanná teszik. Hogy milyen benyomást tesznek a fiatalokra ezekkel a meggondolatlan, tiszteletlen megjegyzésekkel, az majd csak a mennyei könyvekből derül ki. A gyermekek sokkal gyorsabban meghallják és megértik az ilyen beszédet, mint a szülők gondolják. Így erkölcsi érzékük rossz irányba fejlődik, amit az idő sohasem fog teljesen helyrehozni. A szülők gyászolnak gyermekeik szívének keménysége miatt, és a nehézségek miatt, amelyekbe az erkölcsi érzékenység felélesztése közben ütköznek. De a mennyei feljegyzések csálthatatlanul mutatnak rá az igazi okra: a szülők voltak megtéretlenek. Nem éltek összhangban a mennellyel, sem a mennyei munkával. Beleszótték gyermekeik nevelésébe a lelkesi hivatás szentségéről és Isten szent helyéről kialakult közönséges felfogásukat. Kérdéses, hogy aki évekig ki volt téve az otthoni nevelés romboló hatásának, valaha is tisztelettel és nagybecsüléssel tekint-e majd Isten szolgájára és a lelkek megmentésére hivatott eszközökre. Ezekről a dolgokról tisztelettel kellene beszélnünk, helyénvaló, illendő szavakkal, hogy mindazok láthassák megbecsülésünket, akikkel csak érintkezünk. Úgy kell becsülnünk Isten szolgáinak üzenetét, mintha az magától Istentől jönne.

Szülők, vigyázzatok, milyen példát mutattok, és milyen gondolatokat ültettek gyermekeitek szívébe! Gondolkodásuk érzékeny és könnyen alakítható. Ha a szónok hibázik, féljete az azt még csak megemlíteni is! Beszéljete jó munkájáról, az elhangzott jó gondolatokról, amelyek engedelmességet követelnek, mert Isten megbízottjától jöttek. A gyermekek azért tiszteletlenek Isten házában, s azért nem tisztelik jobban az ige hirdetőjét, mert nevelésük hibás ezen a területen. Szüleiknek mindennap összeköttetésben kellene lenniük Istennel. A szülők gondolkodásának van szüksége megtisztulásra és nemesbítésre, az ő ajkukat kell megérinteni az oltár tűzéből vett parázssal. Akkor majd otthoni szokásaik és tetteik jó benyomást tesznek a gyermekek gondolkodására és jellemére. A vallásos élet mércéje akkor sokkal magasabbra emelkedik, s az ilyen szülők hatalmas munkát végezhetnek Istenért. Kevésbé lesznek világiasak és a vágyaik szolgái, de

sokkal inkább tiszták és hűségesek az otthonukban. Életükben olyan komolyság uralkodik majd, amilyenről most fogalmuk sincs. Semmit sem tesznek közönségesse, ami Isten szolgálatával és imádatával függ össze.

Amikor Isten házba lépek, sokszor bántó számomra a férfiak és nők rendetlen ruházata. Ha a külsejükből ítéljük meg szívüket és jellemüket, akkor egészen bizonyos, hogy semmi mennyei vonás nincs bennük. Nincs helyes fogalmuk a rendről, tisztaságról, ápoltságról, és a helyhez illő magatartásról, amit Isten vár azoktól, akik jelenlétébe jönnek. Milyen benyomásokat kapnak így a hitetlen vendégek és a fiatalok, akik pontos megfigyelők és gyorsan levonják a következtetéseket?

Sokak gondolkodásában nem fűződik szentebb gondolat Isten házához, mint a legközönségesebb helyhez. Van, aki kalappal a fején, gyűrött, piszkos ruhában lép be az istentisztelet helyére. Nem gondol arra, hogy Istennel és a szent angyalokkal találkozik itt. Alapos változásra van szükség a gyülekezetekben ezen a téren. Szükséges, hogy a lelkészek gondolkodása magasabb rendű legyen, és mutassanak példát. Elhanyagoltuk ezeket a kötelességeinket, s a nem megfelelő lelki hozzáállás, az áhítatos gondolkodás hiánya, a ruházat, a magaviselet miatt Isten gyakran fordítja el arcát azoktól, akik istentiszteletre gyűltek össze.

Tanítsunk meg mindenkit takarosán, tisztán és rendesen öltözni, de arra is, hogy ne viseljenek külső díszeket, mert azok sem megfelelőek a szent helyen. Ne rendezzünk divatbemutatót, mert ez táplálja a tiszteletlenséget. Az emberek figyelmét gyakran felkeltik a különböző ruházati cikkek, s olyan gondolatokat ébresztenek bennük, amelyeknek semmi keresnivalójuk a hívők szívében. Istentől gondolkodjunk, Őt keressük imádságainkban. Bármi, ami eltereli a figyelmet az ünnepélyes, szent szolgálatról, sérti Istent. A szalagok és csokrok, a csipkék és tollak, az arany és ezüst ékszerek felvonulása a bálványimádás egyik formája, és teljességgel alkalmatlanok Isten szent szolgálatához, ahol egyedül az Ő dicsőségére kellene irányulnia minden tekintetnek. Szigorúan őrködnünk kell a ruházatot érintő minden kérdése felett, követnünk kell a Biblia utasításait. A divat, a világ istennője, odakinn uralkodik, de gyakran befurakodik a gyülekezetbe is. A hívők azonban vegyék mértékül Isten igéjét. A szülők gondolkodjanak erről értelmesen. Ha látják, hogy gyermekeik hajlanak a világi divat utánzására, határozottan tiltsák meg ezt, akárcsak Ábrahám, aki szigorúan „parancsolt házanépének maga után” (1. Móz. 18:19). A világ helyett kapcsolják őket Istenhez. Senki se gyalázza meg hivalkodó ruházattal Isten szent helyét, hiszen az Úr és angyalai vannak ott jelen. Izrael Szentje így szólt az apostol által: „Ékességetek ne legyen külsőséges: fonott haj, arany karperec vagy fényes öltözet. Isten előtt a rejtett, belső ember értékes, a maga zavartalan szelídségében és lelki nyugalmasában.” (1. Pt. 3:3)

Ha gyülekezet alakul, és nem kap tanítást minderről, akkor a lelkész hanyagul végezte kötelességét, és majd Istennek kell számot adnia a rosszul lerakott alapokról. Ha nem vessük a testvérek gondolkodásába az áhítat és az istentisz-

telet helyes felfogását, akkor az a hajlandóság növekszik majd bennük, hogy egy szintre helyezzék a szent és örökkévaló dolgokat a közönségesekkel, s ezzel megsértik Istent, és szégyent hoznak hitükre. Közönséges felfogásukkal nem becsülik meg a mennyet. Nem készültek fel arra, hogy részt vegyenek a mennyei udvarok istentiszteletein, ahol minden tiszta és szent, s ahol minden lény tökéletesen tiszteli Istent és az Ő szentségét.

Pál úgy írja le Isten követeknek munkáját, amely által minden ember tökéletessé válhat Krisztus Jézusban. Akik elfogadták a mennyből származó igazságot, azok az igazság által váljanak nemesebbé, megszenteltté. Sok aprólékos munkát követel, hogy elérjük az érett férfiúság isteni színvonalát. A faragatlan követ előbb védni kell, s egyenetlen oldalait simára csiszolni. Korunk híres a felületes munkáról, a könnyű módszerek kedveléséről, a hivalkodó szentségről, s arról, hogy eltér a jellem Isten által megszabott mértékétől. Azonban hamis minden lerövidített út, minden átvágott ösvény, minden olyan tanítás, amely elmulasztja felmagasztalni Isten törvényét mint a hívő jellem mértékét. A jellem tökéletesítése élethosszig tartó munka. Elérhetetlen azok számára, akik nem hajlandók az Isten által kijelölt úton küzdeni, lassú, fáradságos munkával törekedni a jellemfejlődésre. Nem engedhetjük meg, hogy tévedjünk ezen a téren, hanem igyekezzünk napról napra növekedni Krisztusban, aki a mi élő vezetőnk.

[<<< vissza a 4. tanulmányhoz](#)

5. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUSHOZ VEZETŐ ÚT, 65-73. (Növekedés Krisztusban)

A Biblia a szív megújulását, mely által Isten gyermekei lehetünk, újjászületésnek nevezi. Ama jó mag kikeléséhez hasonlítja, melyet a gondos magvető családapa vetett el. A hasonlatnál maradva, a megtérteket „újszülött gyermekek”-nek nevezi a Szentírás (1Pt 2:2), kiknek a Jézus Krisztusban érett férfiakká és asszonyokká kell növekedniök (Ef 4:15). Vagy miként a földbe vetett jó magnak, nékik is növekedniök kell és gyümölcsöt kell teremniük. Ésaías próféta mondja róluk: Az „igazság fáinak neveztessenek, az Úr plántáinak, az Ő dicsőségére!” (Ésa 61:3). Így a természetből vett példák által akarja a Biblia velünk tökéletesebben megérteni a lelki élet titkát.

Az emberek minden bölcsessége és ügyessége sem képes a természet legkisebb tárgyának életet adni. Csakis az Istentől adományozott élet közvetítése által nyerhetnek a növények és az állatok életet. Hasonlóképpen csakis az Isten-

től származó élet által foganhat lelki élet az emberi szívben. Ha az ember nem születik Lélektől (Jn 3:5), nem lehet részese a Krisztusban való életnek.

A növekedésnek is ugyanaz a törvénye. Egyedül Isten fakasztja a bimbót, érleli a virágot gyümölcsé. Az Ő ereje által terem a föld „először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászbán” (Mk 4:28). Hóseás próféta könyvében azt olvassuk, hogy Izrael „virágozni fog, mint a lilium”. „Felelevenednek, mint a búzámag és virágoznak, mint a szőlőtő” (Hós 14:6, 8). Jézus így figyelmeztet bennünket: „Tekintsétek meg a liliumokat, mimódon növekednek” (Lk 12:27). A növények és virágok nem saját erejükből vagy szorgalmukból, hanem azon adományok elfogadása által növekednek, melyeket Isten életük fenntartására ajándékozott. Amilyen kevéssé növelheti a gyermek saját akaratából vagy erejéből csak egy ujjnyival is termetét, éppoly kevéssé biztosíthatjuk szellemi, lelki fejlődésünket. A kisgyermek, éppúgy mint a növény, csak a szükséges életerő, a levegő, a napfény és táplálék által növekedik. A természet ezen adományai éppoly áldásos hatással vannak a növény- és állatvilágra, mint Krisztus azokra, akik benne bíznak. Számukra Ő az „örök világosság” (Ésa 60:19); a „nap és paizs” (Zsolt 84:12). Olyan Ő népének, „mint a harmat” (Hós 14:6). Úgy száll alá, „mint eső a rétre, mint zápor, amely megöntözi a földet” (Zsolt 72:6). Ő az élet vize, „az Istennek kenyere, amely a mennyből száll alá, és életet ad a világnak” (Jn 6:33).

Isten az Ő Fiának felbecsülhetetlen adományozása által körülvette a földet kegyelmi légkörével, amely oly valóságos, mint az a légkör, mely a földet övezi. Mindazok, kik ezt az életadó levegőt választják, Krisztus Jézusban érett férfiakká és nőkké növekednek.

Valamint a virágok a nap felé fordulnak, hogy mindent megvilágító sugarai szépségüket és arányosságukat tökéletesbítsék, hasonlóképpen kell nekünk is az Igazság Napja felé fordulni, hogy ránk ragyogjon a mennyei fény, és jellemünk hasonlóbba legyen Krisztushoz.

Jézus is erre tanít bennünket, mikor mondja: „Maradjatok énbennem és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok... mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (Jn 15:4-5). Hogy szent és Istennek tetsző életet élhessünk, éppoly mértékben függ Krisztustól, mint a szőlővessző növekedése a szőlőtőkétől, melyből a gyümölcsözéshez szükséges erőt nyeri. Tőle elszakadva, híjával lesztek azon erőnek és életnek, amelynek segítségével a kísértésekkel szembeszállhattok a kegyelemben és szentségben növekedhettek. Ha ellenben benne maradtok életetek az övéből sarjadzik, nem száradtok el, sem terméketlenekké nem váltok. Folyópartra ültetett fához lesztek hasonlókká.

Sokan úgy vélik, hogy a munkának egy részét maguknak kell elvégezniük. Bíznak Krisztus bűnbocsánatában, de saját erejükből akarnak igaz életet élni. Az ilyen próbálkozások sikertelenek lesznek. Jézus mondja: „Nálam nélkül semmit

sem cselekedhettek” (Jn 15:5). A kegyelemben való növekedésünk, örömünk és hasznosságunk mind a Krisztussal való egyesülésünkől függ. Csak ha napról napra, sőt ha óráról órára közösségünk van vele - ha Őbenne maradunk -, növekedhetünk a kegyelemben. Ő nem csak a szerzője, hanem befejezője is hitünknek. Krisztus az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Ám nemcsak a kezdetnél és végnél, hanem minden lépésünkénél legyen velünk. Fenségesen fejezik ki ezt Dávid következő szavai: „Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök”(Zsolt 16:8).

Azt kérdezed: „Hogyan maradhatok meg Krisztusban?” Azon módon, ahogy elfogadtad Őt. „Azért amiképpen vették a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Őbenne” (Kol 2:6). „Az igaz pedig hitből él” (Zsid 10:38). Ti átadtátok magatokat Istennek és tulajdonai lettetek, hogy neki szolgáljatok és engedelmeskedjétek és vették Krisztust, az Üdvözítőt. Bűneitekért jóvátételt nem adhattok, önmagatok nem tudtátok volna szíveteket megváltoztatni; átadva magatokat Istennek, elhittétek, hogy Ő Krisztusért mindezt megtette értetetek. Hitben lettetek Krisztus tulajdonai és hit által kell benne folyton növekednetek odaadás és elfogadás folytán. Mindent oda kell adnotok: szívet, akaratot, szolgálatot és saját éneteket is, hogy parancsait mindenekben teljesíthessétek. Hasonlóképpen kell mindent venni: Krisztust, mint az áldások összességét, hogy szívetekben maradjon, és erősségetek, igazságotok és segítőtök legyen, hogy adjon erőt engedelmeskedni!

Minden reggel első dolgotok legyen magatokat Istennek felajánlani. Így imádkozzatok: „Fogadj el Uram, a te tulajdonodra! Összes terveimet lábaidhoz teszem. Használj fel ma is szolgálatodra! Maradj velem s engedd, hogy minden munkámat tebenned végezzem!” Ez mindennapi kötelességetek legyen. Minden egyes reggel újból szenteljétek magatokat az Úrnak. Összes terveiteket neki rendeljétek alá, hogy megvalósítsátok vagy feladjátok, ahogy gondviselése akarja. Így adjátok át, ajánljátok fel Istennek napról napra életeteket, hogy az mindinkább átalakuljon és hasonlóvá legyen Krisztus életéhez.

A Krisztusban való élet a lelki nyugalom élete. Nem mindig az elragadtatás érzülete, de legyen állandóan békés, bizalommal tele. Reményetek nem önmagatokban, hanem Krisztusban van. Gyengeségeteket kiegészíti az Ő ereje, tudatlanságotokat az Ő tökéletessége. Azért ne magatokra, hanem Krisztusra tekintetek! Foglalkozzanak gondolataitok az Ő szeretetével és jellemének tökéletességével! Krisztus önmegtagadása, alázatossága, tisztasága, szentsége, és leírhatatlan szeretete legyen a tárgya elmélkedéseteknek. Csak ha Őt szeretjük, ha az Ő példáit követjük és teljesen rábízunk magunkat, akkor alakulhatunk át az Ő képmására.

Krisztus ezen szavaival: „Maradjatok énbennem...”, a nyugalom, az állhatatosság és a bizalom gondolatát akarja kifejezni. Ily meghívással fordul hozzánk: „Jöjjetek énhozzám..., én megnyugosztlak titeket” (Mt 11:28). A zsoldáros szavai ugyanezen gondolatot fejezik ki: „Csillapodjál le az Úrban és várjad őt...” (Zsolt

37:7). Ésaías próféta a következőkről biztosít bennünket: „Csöndességben és reménységben” lesz erősségetek (Ésa 30:15). Ezt a nyugalmat korántsem a tétlenségben találjuk, mert hisz magában a meghívásban bennfoglaltatik már a felszólítás a munkára: „Vegyétek fel az én igámat... és nyugalmat találtok” (Mt 11:29). A szív, amely állandóan Krisztusban leli nyugalmát, folytonosan és komolyan fog Krisztusért munkálkodni.

Ha gondolataink saját énünknel időznek, akkor Krisztustól, az élet és erő forrásától eltávolodunk. Sátán azért igyekszik állandóan figyelmünket Krisztustól elvonni, hogy lelkünknek minden vele való közösségét meghiúsítsa. A világ örömeire, az élet gondjaira, akadályaira és nehézségeire, saját gyengéitekre, vagy fogyatkozásaitokra, vagy mások tökéletlenségeire irányítja figyelmünket. De ne esetek csapdájába. Még valóban lelkiismeretes egyéneket is, kik Istenért kívánnak élni, gyakran félrevezet, hogy saját gyengeségeiken és bűneiken gondolkozzanak, és ily módon, elszakítva őket Krisztustól, öröm éri, hogy győzelmet arat felettük. Ne magunkat tegyük gondolataink középpontjává, ne aggódjunk, ne remegjünk a saját megváltásunkért. Mindez csak arra szolgál, hogy a lelket az erő forrásától elvonja. Bízátok lelketek megtartását Istenre, és benne reménykedjete! Beszéljete és gondolkozzate Jézusról! Tűnjék el őbenne saját énetek! Távolítsate el minden kételyt és félelmet! Mondjátok Pál apostollal: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem” (Gal 2:20). Nyugodjate meg Istenben! Amit rábízate, azt meg fogja őrizni. Ha magatokat teljesen az Ő kezeibe ajánljátok, akkor annak segítségével, aki benneteket szeret, mindeneken túláradóan győzedelmeskedte.

Midőn Krisztus emberi természetet vett magára, az emberiséget a szeretet oly kötelékével fűzte magához, melyet semmilyen más hatalom, csupán az ember akarata szakíthat szét. Sátán minden csábításával azt akarja elérni, hogy ezen köteléket feloldva, bennünket Krisztustól elszakítson. Legyünk éberek, imádkozzunk és küzdjünk tehát állandóan, nehogy elcsábítva más mestert válasszunk, mert ez mindenkor szabadságunkban áll. Irányítsuk szemeinket állandóan Krisztusra, aki megtart bennünket. Amíg Krisztusra nézünk, addig biztonságban vagyunk. Semmi sem ragadhat ki az Ő kezéből. Ha állandóan Őt szemléljük, „ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől” (2Kor 3:18).

Ily módon lettek az első tanítványok is hasonlóak az Üdvözítőhöz. Mikor szavait hallották, felismerték azt, hogy szükségük van rá. Keresték, megtalálták és követték Őt. Vele voltak a házban, az asztalnál, a magányban és a mezőn. Vele voltak állandóan, mint tanítványok tanítójukkal, és napról napra szent igazságokat tanultak tőle. Úgy tekintettek rá, mint a szolgák urukra, hogy megismerhesék kötelességeiket. Azok a tanítványok emberek voltak, hozzánk hasonlóan (Jak 5:17). Ugyanolyan harcot vívtak a bűn ellen, mint mi; ugyanarra a kegyelemre

volt szükségük, hogy szent életet folytathassanak.

Még János, a szeretett tanítvány, aki leghasonlóbb volt Urához, sem bírt természetől fogva szeretetre méltó jellemmel. Nemcsak önző és becsvágyó, hanem ha megbántották heves és haragtartó is volt. De mikor Krisztus isteni jellege megnyilatkozott előtte, beismerte fogyatékoságát és megalázkodott. Az az erő és türelem, az a hatalom és gyengédség, az a fenség és szelídség, amit megnyilatkozni látott az Üdvözítő mindennapi életében, csodálattal és szeretettel töltötte el lelkét. Napról napra jobban vonzódott szíve Jézushoz, míg végre Mestere iránti szeretetében felolvadt saját énje. Heves és becsvágyó természete megváltozott. A Szentlélek újjáteremtő befolyása szívét megújította. Krisztus szeretetének hatalma teljesen átalakította jellemét. Ez a Jézussal való közösség biztos eredménye. Ha Krisztus szívünkben lakozik, akkor természetünk tökéletesen átalakul. Krisztus Lelke és szeretete meglágyítja a szívet, meghódítja a lelket, felemeli a gondolatainkat és érzelmeinket Istenhez.

Krisztus jelenlétének érzete még mennybemenetele után is megmaradt híveiben; ez fényel és szeretettel teljes személyes jelenlét volt. Az Üdvözítő Jézus, aki velük járt, velük beszélt, velük imádkozott, aki szívükbe vigaszt és reményt öntött, mialatt a béke üzenete hangzott el ajkain, vitetett fel a mennybe, s miközben a mennyei seregek fogadták, fülükben még visszhangzottak szavai: „Ímé én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:20). Emberi alakjában szállott fel a mennybe. Tudták, hogy Isten trónusa előtt is Barátjuk és Üdvözítőjük marad, hogy szeretete meg nem változott, és továbbra is együtt érez az emberiséggel. Saját vérenek érdemét tárja Isten elé, felmutatta átszegzett kezeit és lábait annak az árnak emlékezetére, melyet megváltottaiért fizetett. Tudták, hogy azért megy a mennybe, hogy nekik ott hajlékot készítsen, és hogy újból eljön, s őket magához veszi.

Ha a tanítványok Mesterük mennybemenetele után összejöttek, kérésüket Jézus nevében intézték az Atyához. Ünnepeles áhítattal hajoltak meg imájukban, és megismételték az ígéretet: „...amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömeitek teljes legyen” (Jn 16:23-24). Áhítatos imában mind feljebb emelték kezeiket, ama bizonyossággal ajkukon: „Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk” (Róm 8:34). Pünkösd napján nyerték el a Vigasztalót, akit Jézus nekik eleve megígért (Jn 14:17). Továbbá ezt mondotta: „Jobb néktek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok” (Jn 16:7). Krisztus ezentúl Lelke által állandóan gyermekei szívében lakozik. Vele való közösségük most sokkal szorosabb, bensőségesebb lett, mint amikor személyesen velük volt. A bennük lakozó Krisztus szeretete, fénye és ereje visszatükröződött arcukról, olyannyira, hogy akik látták őket, csodálkozva azonnal megismerték, „hogy ők Jézussal voltak”.

Ami Krisztus a hajdani tanítványoknak volt, ugyanaz kíván ma is lenni gyer-

mekei számára, mert midőn tanítványainak kis csapatát utoljára gyűjtötte maga köré, így imádkozott: „De nemcsak ő érettök könnyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédökre hisznek majd én bennem” (Jn 17:20).

Jézus érettünk könnyörgött; azért könnyörgött, hogy egyek lehessünk Vele, amint Ő is egy az Atyával. Milyen csodálatos egység ez! Az Üdvözítő gyakran hangsúlyozta: „A Fiú semmit sem tehet önmagától!” (Jn 5:19), „hanem az Atya, aki énbennem lakik, ő cselekszi e dolgokat” (Jn 14:10). Ha Krisztus szívünkben lakozik, akkor munkálni is fogja bennünk „mind az akarást, mind a munkálást, jó kedvéből” (Fil 2:13). Úgy fogunk dolgozni, mint Ő dolgozott; ugyanazon lelkület nyilatkozik meg bennünk, amilyen benne volt. Így Őt szeretve és benne maradvá „mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban!” (Ef 4:15).

[<<< vissza az 5. tanulmányhoz](#)

6. Tanulmány javasolt olvasmánya

KRISZTUS PÉLDÁZATAI, 59-63. (A kovász)

Sok művelt és befolyásos ember jött el a galileai prófétához, hogy hallgassa. Közülük egyesek kíváncsian figyelték a parton tanító Krisztus köré gyűlt sokaságot. A társadalom minden osztálya képviselve volt a tömegben: tanulatlanok és rongyos koldusok; útonállóak, arcukon a bűn bélyegével; csonkák és erkölcstelenek; kereskedők és naplopók; előkelők és földhözragadtak; gazdagok és szegények. Mind ott tolongtak egymás hegyén-hátán, hogy hallhassák Krisztus szavait. A furcsa gyülekezet láttán e tanult emberek így töprengtek: ilyen emberek az Isten országának polgárai? A Megváltó ismét példázattal válaszolt:

„Hasonlatos a mennyeknek országa a kovászhoz, amelyet vévén az asszony, három mérce lisztbe elegyíté, mígnem az egész megkele. „

A zsidók egymás között néha a kovással szimbolizálták a bűnt. A pászkaünnep táján a nép parancsot kapott, hogy távolítson el otthonából minden kovászt, miként szívükből is ki kellett minden bűnt vetniük. Krisztus így intette tanítványait: „Oltalmaztatók meg magatokat a farizeusok kovászától, mely a képmutatás.” Pál apostol a „rosszaságnak és gonoszságnak kovászá”-ról beszél (Lk 12:1; 1 Kor 5:8). A Megváltó pedig a mennyek országát ábrázolja példázatában a kovással. Isten kegyelmének megelevenítő, átalakító erejét szemlélteti vele.

Senki sem olyan gonosz, senki sem sülyedt olyan mélyre, hogy ez az erő ne tudna reá hatni. A Szentlélek mindazokba, akik hallgatnak reá, új életelvet plántál, és Isten képmása kirajzolódik az emberben.

Az ember akarata megfeszítésével sem formálhatja át magát. Nincs hozzá

ereje. A kovászt is, ami teljesen kívülről való, bele kell tenni a lisztbe, mert a kívánt változás csak így jön létre. A bűnösnek is el kell fogadnia Isten kegyelmét, hogy a dicsőség országába beleilleszkedhessék. A világ semmilyen kultúrája vagy iskolája nem képes a bűnbe süllyedt embert a menny polgárává formálni. A megújító erő Istentől származik. A változást csak a Szentlélek hozhatja létre. Mindenkinek, aki üdvözülni akar, legyen az nagy vagy kicsi, gazdag vagy szegény, alá kell vetnie magát e hatalom munkájának.

Amiképpen a lisztet összekevert kovász belülről kifelé hat, Isten kegyelme is a szív megújításával alakítja át az ember életét. Csupán külső változás nem elég ahhoz, hogy Istennel összhangba jussunk. Sokan próbálnak megreformálódni egyik vagy másik rossz szokásuk elhagyásával, és remélik, hogy ily módon hívők-ké lehetnek. Csakhogy nem a megfelelő helyen kezdik a reformot. Ezt a munkát a szívben kell kezdeni.

Vallásoskodni, vagy az igazságot lelkünkben hordozni - két különböző dolog. Nem elég az igazságot csak ismerni. Nem biztos, hogy ettől gondolataink és szándékaink is megváltoznak. Szívünknek kell megtérnie és megszentelődnie.

Az az ember, aki pusztán kötelességérzetből próbálja megtartani Isten parancsolatait - azért, mert ez követelmény -, soha nem fogja érezni az engedelmes-ség örömét. Voltaképpen nem is engedelmeskedik. Annak élete nyilvánvalóan nem hívó élet, aki tehernek tartja Isten kívánalmait, mert vágyainak határt szabnak. Az igazi engedelmes-ség egy belső elv megvalósítása. Ennek az engedelmes-ségnek indítórugója az igazság és az Isten törvénye iránti szeretet. Minden igaz élet magva a Megváltó iránti hűség, amely arra indít, hogy tegyük a jót magáért a jóért - mert ez tetszik Istennek.

Azt a nagy igazságot, hogy szívünket a Szentlélek változtatja meg, Krisztus Nikodémushoz intézett szavaiban tárta fel: „Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki nem születik felülről [Az eredeti szövegben használt szó kettős értelmű: újonnan és felülről], nem láthatja az Isten országát... Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondom néked: Szükség néktek újonnan születnetek. A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jó és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született” (Jn 3: 3-8).

Pál apostolt a Szentlélek ezekre a szavakra ihlette: „Az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelem-ből tartattatok meg!) És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, „Krisztus Jézusban: hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmé-nek felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban. Mert kegyelem-ből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez” (Ef 2:4-8).

A lisztbe rejtett kovász láthatatlanul megkeleszti az egész tésztát. Az igazság kovásza is titokban, csendben és állandóan alakítja a lelket. Az ember természete-

tes hajlamait megszelídíti és foglyul ejti. Új gondolatokat, új érzéseket, új indítékokat ébreszt benne. A jellem új mércéje tárul elé - Krisztus élete. Gondolkozása megváltozik, képességeit más irányban hasznosítja. Nem kap új képességeket, hanem a meglevők megszentelődnek. Lelkiismerete felébred. Olyan jellemvonások alakulnak ki benne, amelyekkel szolgálhatja Istent.

Sokszor kérdezik: miért vallja sok olyan ember, hogy hisz Isten Igéjében, akinek beszéde, lelkülete, jelleme nem árulkodik reformációról? Miért nem tudják sokan elviselni, ha szándékaik, terveik ellenkezésbe ütköznek? Szentségtelen indulataiknak nem tudnak parancsolni; durván, fölényesen és ingerülten beszélnek. Életükben a világ fiainak önszeretete, önzése mutatkozik meg. Ugyanolyan ingerültek, ugyanolyan meggondolatlanul beszélnek, mint azok. Éppolyan sértődékenyek és büszkék, éppúgy engednek velük született hajlamaiknak; jellemük éppoly torz; mintha egyáltalán nem ismernék az igazságot. Ez azért van, mert nem tértek meg. Nem rejtették az igazság kovászát szívükbe, és ezért ez a kovász nem végezhetette el munkáját bennük. Velük született és melengetett bűnös hajlamaikat nem vetették alá Isten átformáló erejének. Életük arról tanúskodik, hogy nélkülözik Isten kegyelmét, és nem hisznek jellemformáló erejében.

„A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” A Szentírás a jellem átalakításának sarkalatos eszköze. Krisztus így imádkozott: „Szenteld meg őket a te igazsággal: a te igéd igazság” (Róm 10:17; Jn 17:17). Isten Igéje, ha kutatjuk és hallgatunk rá, szívünkben munkálkodva leigazza minden szentségtelen jellemvonásunkat. A Szentlélek szól hozzánk, hogy ráébredsen bűneinkre. A hit pedig, amely szívünkben ébred, a Krisztus iránti szeretettől áthatva cselekszik, és kialakítja bennünk - testünkben, lelkünkben és értelmünkben - Krisztus kép-mását. Ekkor már Isten felhasználhat bennünket akaratának végrehajtására. Az erő, amit kaptunk, belülről kifelé hat, és arra indít, hogy közeledjünk másokkal a megismert igazságot.

Az Isten Igéjében foglalt igazságok gyakorlati választ kínálnak az ember nagy kérdésére: hogyan lehet hit által megtéréshez jutni. Az igazság e nagyszerű elveit - tisztaságuk és szentségük miatt - ne vonatkoztassuk el köznapi életünktől sem. Ezek az igazságok felérnek az égig, és körülfogják az örökkévalóságot, de éltető befolyásuknak bele kell szövődnie az emberi életbe. Át kell hatniuk az élet kis és nagy jelentőségű dolgait.

Az igazság kovásza, ha szívünkbe fogadjuk, szabályozza vágyainkat, megtisztítja gondolatainkat, és kedvessé teszi természetünket; élénkíti értelmi képességeinket, és fokozza lelkünk erejét; elmélyíti szeretetünket és egész érzésvilágunkat.

A világ előtt talány az az ember, akit átítatott ez az elv. Az önző ember, a pénz szerelmese e világ gazdagságának és dicsőségének megszerzésére, örömei kiaknázására szenteli életét. Számításából kihagyja az örökkévaló világot. Krisztus követőjének azonban nem kötik le minden érdeklődését ezek a dolgok. Krisztusért dolgozik, és megtagadja énjét, hogy részt vehessen a lélekmentés szent

munkájában; azok megmentésében, akik Krisztus nélkül és reménység nélkül élnek a világban. Az ilyen ember az örök valóságokat tartja szem előtt, és ezért a világ nem érti meg. Krisztus szeretete - megváltást hozó hatalmával - szívébe költözött. Ez a szeretet húzódik minden indítéka mögött, és megóvja a világ ron-tó befolyásától.

Isten Igéje megszenteli minden emberi kapcsolatunkat. Az igazság kovásza nem kelti fel a versengés szellemét, az érvényesülés és az első hely utáni vágyat. Az igazi szeretet, amely a mennyben született, nem önző és nem állhatatlan. Nem emberi elismerés függvénye. Aki elfogadja Isten kegyelmét, annak szívében túlrad a szeretet Isten iránt, és azok iránt, akikért Krisztus meghalt. Nem harcol az elismerésért. Nem azért szeret, mert őt szeretik, és kedvében járnak. Nem azért szeret másokat, mert elismerik érdemeit, hanem azért, mert azok Krisztus megváltottai. Akkor sem gerjed haragra, ha indítékait, szavait, tetteit félreértik vagy kiforgatják, hanem megőrzi nyugalmát. Kedves és figyelmes. Nem tartja sokra önmagát, de tele van reménységgel. Szüntelen bízik Isten ir-galmában és szeretetében.

Az apostol így buzdít bennünket: „Amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben. Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok” (1 Pt 1:15.16). Krisztus kegyelme fékezze indulatainkat, irányítsa beszédünket! Munkájáról tanúskodik udvariasságunk, a testvér test-vér iránti figyelmessége, a kedves, bátorító beszéd. Angyalok jelenléte érezhető otthonunkban. Életünk kedves illatot áraszt, amely szent tömjénként száll fel Istenhez. A szeretet kedvességben, szelídségben, béketűrésben és engedékeny-ségben fejeződik ki.

Arckifejezésünk is más lesz. A bennük lakozó Krisztus fénye sugárzik azok ar-cán, akik szeretik Őt, és megtartják parancsolatait. Rájuk van írva az igazság. A menny édes békéjét tükrözik. Szokásuk a kedvesség, amely több, mint emberi szeretet.

Az igazság kovásza átalakítja az egész embert. A durvát finommá, a gorombát szelíddé és az önzőt bőkezűvé teszi. A tisztátalant megtisztítja és megmossa a Bárány vérében. Életadó ereje az ember értelmét, lelkét és erejét összhangba hozza a mennyei léttel. Az emberi természet az istenség részesévé válik. A szép és tökéletes jellem megdicsőíti Krisztust. E változást látva, az angyalok elragad-tatott örömmel éneket zengenek. A menny örül, amikor emberekben kirajzolód-ik Isten képmása.

[<<< vissza a 6. tanulmányhoz](#)

7. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, 512-518. (Isten munkatársai)

A Battle Creek-i gyülekezetben magas a taglétszám, és sok fontos intézményt hoztak itt létre – mindez elsőrendű hittérítő területté teszi a gyülekezetet. Az ország minden részéből érkeznek betegek a kórházba, és sok fiatal tanul főiskolánkon a különböző államokból. Ez a terület a legodaadóbb, legmegbízhatóbb munkásokat és a legjobb módszereket követeli meg, hogy jó hatást tudjanak elérni Krisztus és az igazság oldalán. Amikor úgy végezzük a munkát, ahogyan Isten akarja, Krisztus kegyelmének megmentő hatalma válik nyilvánvalóvá azok között, akik hisznek az igazságban. Ők pedig mások világossága lesznek.

Battle Creekben mégis szomorú módon elhanyagolják a kézenfekvő lehetőségeket, hogy egészségesen tartsák meg a munka szívét. A hívők testületének minden részében erőteljesen érezni kellene a központ szívverését. De ha a szív beteg és gyöngén ver, akkor elgyöngíti az ügy minden ágát. Feltétlenül szükség van arra, hogy a központban megbízható, egészséges erő működjék, hogy el tudjuk juttatni az igazságot az egész világra. Ennek az utolsó figyelmeztetésnek ragyognia kell mindenfelé a családokban és közösségekben. Bölcsességet követel ez meg mind a tervezésben, mind pedig az olyan emberek nevelésében, akik majd segíteni fogják a munkát.

Amint évről évre terjed a tevékenységünk, egyre égetőbb szükség lesz a tapasztaltabb, megbízható munkásokra. Ha az Úr népe az Úr tanácsa szerint jár, akkor ki is fognak fejlődni ezek a munkások. Bár szilárdan Isten bölcsességére és hatalmára kell támaszkodnunk, az Úr mégis azt akarja, hogy saját képességeinket is teljes mértékben műveljük ki. Amikor a munkások szellemi és lelki erőre tesznek szert, és megismerik Isten szándékait és munkamódszereit, akkor átfőbb nézetük lesz tevékenységünkről, és alkalmasabbá válnak arra, hogy terveket szőjenek és hajtsanak végre a munka fejlesztésére. Így lépést tudnak tartani a gondviselés útegyengetésével.

Mindig is törekedjünk új munkásokat szervezni. Vegyük észre és ismerjük fel a tehetségeket. Serkentsük az istenfélő és tehetséget embereket, hogy szerezék meg a szükséges képesítést, hogy alkalmasak legyenek az igazság fényének terjesztésére. Vezessünk minden rátermett embert arra, hogy képességeinek megfelelően kezdjen dolgozni munkánk valamelyik területén.

Mai komoly és felelősségteljes munkánkat nemcsak annak a néhány kiválasztott férfinak kell teljességre juttatni, akik már ezelőtt is viselték a felelőségeket. Amikor azok, akiket Isten elhívott, feladatuk elvégzésében már addig jutottak, amennyire az Istentől kapott képességeik segítségével tőlük tellett, akkor az Úr nem engedi meg, hogy a munka megtorpanjon. Gondviselése elhív és képesít másokat is, hogy csatlakozzanak az előbbiekhöz, s együttes erővel még messzebb jussanak.

Vannak azonban olyanok, akik nem növekednek együtt a munkával. A helyett, hogy alkalmazkodnának a növekvő követelményekhez, hagyják, hogy messze túlnőjenek rajtuk. Így azután ma már képtelenek megérteni az idők kívánalmait, vagy eleget tenni azoknak. Amikor azok, akiket Isten felelősségre nevelt, másképpen fognak a dolgokhoz, mint addig szokás volt, akkor az idősebb munkások vigyázzanak, nehogy magatartásukkal gátolják a segítőköt, vagy szűk keretek közé szorítsák a munkát. Némelyek talán meg sem értik bizonyos lépések fontosságát, egyszerűen azért, mert nem látják be, hogy szükség van a munka minden ágára. Ezért is nem ismerhetik a felelősségek terhét, melyet Isten másokra ruházott. Akiknek nincs különleges képességük bizonyos munkához, vigyázzanak, nehogy elállják mások útját, nehogy akadályozzák őket, hogy végrehajtsák Isten szándékát.

Dávid esetét hozhatjuk fel példának. Templomot szeretett volna építeni az Úrnak, ezért rengeteg építőanyagot gyűjtött össze erre a célra. Az Úr azonban megparancsolta neki, hogy ne építkezzék, fiára, Salamonra hárul majd ez a kötelesség. Dávid széles körű tapasztalatai ugyan képesítették őt, hogy tanáccsal lássa el és bátorítsa Salamont, mégis az ifjabb férfinak kellett felépítenie a templomot. Az idősebb, fáradt munkások talán nem mindig látják át, hogy milyen széles körű is a munkánk, így nem mindig hajlanak arra, hogy lépést tartsanak Isten gondviselésének ütegyengetésével. Ezért a súlyos felelősségeknek nem kellene teljesen rajtuk nyugodniuk, mert kerékkötőkké válhatnak.

A bölcs igazgatás hiánya miatt a Battle Creek-i, sőt az egész Michigan államban folyó tevékenységünk messze elmaradt attól, ahova már el kellett volna jutnia. Bár meg kell értenünk a helyzetet és a külföldi hittérítés szükségleteit, ugyanakkor azt is tudnunk kell, hogy közvetlen közelünkben sem állhat meg a munka. Ha helyesen használjuk ki lehetőségeinket, az Isten által elérhetővé tett eszközökkel sokkal több munkást küldhetnénk ki. Erőteljes tevékenységre van szükség a gyülekezeteinkben. Hirdetnünk kell nekik a különleges üzeneteket, amelyek rámutatnak a küszöbönálló fontos kérdésekre, napjaink kötelességeire és veszélyeire – de nem lanyhán és élettelenül, hanem „a lélek és az erő bizonyításával” (I. Kor. 2:4). Kötelességeket kell rónunk a gyülekezetek tagjaira. Fel kell ráznunk bennük a hittérítő lelkületet, mint még soha, és munkásokat kell megbíznunk a szükségleteknek megfelelően, akik a nyáj pásztorai lesznek, akik személyesen igyekeznek olyan állapotba emelni a gyülekezetet, ahol majd lelki élet és tevékenység válik láthatóvá összes határunkon.

Sok tehetséget veszítünk el az ügy számára, mert a felelős férfiak nem ismerik fel őket. Nem tekintenek elég messzire, hogy észrevegyék: a munka már túlnőtt azon, hogy a régebben foglalkoztatott munkások fejleszteni tudják. Még mindig nagyon sokan sokat nem végeztünk el abból, amit már el kellett volna végeznünk, mert az idősebb munkások a maguk kezében tartják a vezérfonalat, melyet pedig azóta már több ember között kellett volna szétosztani, majd Istenre hagyatkozni, hogy megsegítse őket igyekezetükben. Maguk akarják fejleszte-

ni a munka összes ágát, attól tartva, hogy mások kevésbé rátermetteknek bizonyulnának. Az ő akaratuk és beállítottságuk uralkodott és uralkodik a különböző osztályokon. Mivel képtelenek megérteni az ügy különféle területeinek hiányait, komoly veszteségek érték a munkát.

Le kell vonnunk a tanulságot, hogy amikor Isten eszközöket jelöl ki bizonyos munkák elvégzésére, akkor nem szabad azokat félretennünk, azután imádkoznunk, és elvárunk, hogy az Úr csodával töltsön be a hiányt. Ha a gazda nem szánt és nem vet, Isten nem tesz csodát, hogy elejét vegye hanyagsága következményeinek. Az aratás ideje üresen találja majd a mezejét – nem lesz begyűjtésre váró gabona rajta, nem várnak majd keresztek a behordásra. Isten gondoskodott a vetőmagról és a termőtalajról, a napról, az esőről. Ha a gazda igénybe vette volna, ami a rendelkezésre állt, akkor vetése és munkája szerint részesült volna a termésből.

Nagyszerű törvények igazgatják a természet világát, s a lelki dolgokban is ugyanilyen biztos elvek uralkodnak. A cél elérése érdekében fel kell használnunk az eszközöket, ha el akarjuk érni a kívánt eredményt. Isten mindenkinek a képessége szerint osztotta ki feladatát. Nevelés és gyakorlat teszi képessé az embereket, hogy eleget tegyenek bármilyen kényszerhelyzet követelményeinek, és bölcs körültekintéssel kell mindenkit a megfelelő helyre küldenünk, ahol olyan gyakorlatra tehet szert, amely képesíti őt a felelősségteljes állásra.

Bár feltétlenül szükség van a nevelésre, a gyakorlatra és a tapasztaltak tanácsára, tanítsuk meg a munkásokat, hogy mégse hagyatkozzanak teljesen bárki fia véleményére. Mint Isten szabad eszközei, mind Tőle kérjenek bölcsességet. Amikor a tanuló teljesen másnak a gondolkodására támaszkodik, s nem megy tovább a más terveinek elfogadásánál, akkor csak annak az embernek szemén át lát, s ennyiben csak a másik visszhangja. Isten felelős lényként bánik az emberrel. Lelke által, a gondolatokon át hat az emberre, ha az ember lehetőséget ad neki erre és felismeri Isten segítő szándékát. Isten szándéka az, hogy mindenki használja az értelmét és lelkiismeretét. Nem akarja, hogy bárki a másik ember árnyéka legyen, s csak a mások nézeteit ismétlegesse.

Mindenki szeresse a testvéreit, tisztelje és becsülje a vezetőit, mégse hárítsa rájuk a saját felelősségét. Nem szabad másik ember fülébe töltenünk összes nehézségeinket és tanácsalanságainkat, hogy őket is csak terheljük velük. „Ha valamelyiktek bölcsességre szorul, kérjen Istentől, aki mindenkinek bőven, szemrehányó szavak nélkül ad, és meg is kapja, csak bizalommal kérjen és csöppet se kételkedjék.” (Jak. 1:5) Krisztus meghív: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és meg vagytok terhelve: Én felüdítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, és nyugalmat találtok lelketeknek. Az én igám édes, az én terhem könnyű.” (Mt. 11:28–30)

A kereszténység alapja Krisztus. Ő a mi igazságos cselekedetünk. Az emberek egyénenként felelősek Istennek, s mindnek azt kell tennie, amire Isten serkenti, nem pedig ahogy a másik ember irányítja. Mert ha ezt a módszert folytatjuk, ak-

kor az örökkévaló VAGYOK Lelke nem tud hatni rájuk, nem tudja irányítani őket. Korlátozás alatt lesznek, ami nem nyújt teret a szabad választásnak.

Nem Isten terve az, hogy Battle Creek népe jelenlegi hűvös és tétlen állapotában maradjon mindaddig, míg csak valamilyen elsöprő, csodatevő erő által életre és tettekre kel a gyülekezet. Ha bölcsek lennénk, és serényen, imával, hálással használnánk az eszközöket, melyeken át világosságnak és áldásnak kell Isten népére áradnia, akkor semmi földi hatalom sem tudná visszatartani tőlünk ezeket az ajándékokat. De ha visszautasítjuk Isten eszközeit, akkor ne várjuk Tőle, hogy csoda útján nyújtson nekünk világosságot, életerőt, hatalmat, mert ez soha be nem következik.

Az Úr tudomásomra adta, hogy felelős állásokat betöltő férfiak állják el munkája útját, mert azt képzelik, hogy egy bizonyos módon kell végeznünk a munkát és kapnunk az áldást, ezért nem hajlandók felismerni semmit, ami másképp jött. Testvéreim, bárcsak úgy tárná elétek az Úr ezt az ügyet, amint van. Isten nem úgy tevékenykedik, ahogyan az emberek terveznek, vagy ahogyan az emberek szeretnék. Isten számunkra titokzatos úton viszi véghez csodáit. Miért is vetnénk el az Úr munkamódszereit, csak mert nem egyeznek meg a mi elképzeléseinkkel? Isten elrendelte a világosság közvetítőit, de ezek nem egyetlen embercsoportot jelentenek. Amikor Isten művében mindenki betölti kijelölt helyét, s komolyan keresi az Úrtól jövő bölcsességet és irányítást, akkor már hatalmas lépést tettünk afelé, hogy fényt engedjünk ragyogni a világra, s Isten úgy fog tevékenykedni köztünk, mint még soha.

Bár átfogó terveket kell lefektetnünk, mégis nagyon ügyeljünk, hogy a munka minden területe összhangban legyen egymással, tökéletes egész alkotva. Túl gyakran mégis ennek ellenkezője történik, ezért hibás a munka. Egyetlen ember, aki valamelyik ágazat felügyeletét kapta, addig növeli felelősségeit, amíg véleménye szerint az ő osztálya áll mindenekfelett. Amikor ilyen szűklátókörűség üti fel a fejét, az azt eredményezheti, hogy a többiek is ugyanilyen szemszögből nézzék a dolgokat. Az ember természete ilyen, de ez semmi esetre sem Krisztus lelkülete. Pontosan annyira szorítjuk ki Krisztust a munkából, amennyire ezt a lelkületet követjük.

Pál apostol írja le, milyen elveknek kell vezetnie Isten ügyének munkásait: „Isten munkatársai vagyunk.” (I. Kor. 3:9) „Bármit tesztek, lélekkel tegyétek, az Úrnak tegyétek, nem embereknek.” (Kol. 3:23) Péter is inti a hívőket: „Szolgáljatok egymásnak azzal a kegyelmi ajándékkal, amit ki-ki nyert, mint Isten sokféle kegyelmének hú követői. Ha valaki beszél, mintegy Isten szavával szóljon, ha valaki szolgál, tegye azt azzal az erővel, amit Isten juttatott, hogy Jézus Krisztus által mindenben megdicsőüljön az Isten.” (I. Pt. 4:10–11)

Amikor majd ezek az elvek uralják a szívünket, akkor megértjük, hogy a munka Istené, nem pedig a miénk; hogy Ő egyformán gondoskodik a nagyszerű egész minden egyes részéről. Amikor Krisztust és dicsőségét tekintjük elsőnek, s önszeretetünket elnyeli az azok iránti szeretet, akikért Krisztus meghalt, akkor

senki sem merül bele annyira a munka egyetlen területébe, hogy szem elől veszítené a többi ágazat fontosságát. Önzés veszi rá az embert, hogy azt képzelje, az a legfontosabb, amit ő tesz.

Az is önzés, ha valaki azt képzei, hogy az ő vélekedése a legmegbízhatóbb, munkamódszere a legkitűnőbb, vagy hogy előjoga lenne megítélni bárki lelkiismeretét. Ilyen volt Krisztus napjaiban a zsidó vezetők lelkülete. A papok a maguk dicsőítésétől sarkallva olyan merev szabályokat vezettek be és annyi szertartást, hogy elterelték a nép gondolatait Istenről, s nem adtak nekik lehetőséget, hogy az Úr fáradozzék értük. Így szem elől veszítették Isten könyörületét és jóságát. Testvéreim, ne járjatok ugyanazon az úton! Tereljétek Istenre az emberek gondolatait! Adjatok az Úrnak alkalmat, hogy fáradozzék azokért, akik szeretik Őt. Ne kényszerítsetek az emberekre olyan szabályokat, amelyeket ha követnek, híjjával lesznek Isten Lelkének, mint Gilboa hegyei voltak a harmatnak és esőnek.

Népünk köréből siralmasan hiányzik a lelkeség. Komoly munkát kell elvégezni értük, mielőtt azzá lennének, amivé Krisztus akarja őket tenni – a világ világosságává. Évek óta mélységes lelki fájdalom kínoz, mert az Úr megmutatta nekem, hogy gyülekezeteinkből hiányzik Jézus és az Ő szeretete. Az önelégültség lelkülete uralkodott el, és a tülekedés a hívek között, hogy tekintélyes állásokra és elsőbbségre tegyenek szert. Láttam, hogy az öndicsőítés válik általánossá a gyülekezetben, és ha le nem törjük az ember büszkeségét, és Krisztust nem dicsőítjük helyette, akkor népünk nincs jobb állapotban, hogy fogadja Krisztus második eljövételét, mint a zsidók voltak az Üdvözítő első eljövetelekor.

A zsidók is várták ugyan a Messiást, de nem úgy jött, ahogyan ők kívánták. Ha elfogadták volna a megígért felkentnek, művelt vezetők kénytelenek lettek volna beismerni, hogy tévedtek. Ezek a vezetők elszakították magukat Istentől, és Sátán úgy megdolgozta gondolkozásukat, hogy elvetették az Üdvözítőt. Inkább behunyták szemüket messiási voltának bizonyítékai előtt, mintsem feladják véleményük büszkeségét. Nemcsak a maguk üdvösségének üzenetét vetették el, hanem a nép szívét is megkeményítették Jézus ellen. Történetük legyen komoly figyelmeztetés a számunkra. Soha ne várjuk el, hogy amikor az Úr világosságot ad népének, az ellenfél nyugodtan félrehúzódjék s ne igyekezzék megakadályozni a fény elfogadását. Bizalmatlanságot, féltékenységet és hitetlenséget szít. Vigyázzunk, vissza ne utasítsuk a küldött fényt, csak mert nem kedvünk szerint jött! Ne fordítsuk el magunktól Isten áldásait, mert nem ismerjük meglátogatásunk óráját. Mások útjába se álljunk. Ne mondhassák el erről a nagyon kitüntett népről, mint a zsidókról: „Magatok nem mentek be, az oda igyekvőket pedig visszatartjátok.” (Lk. 11:52)

Isten szava arra tanít minket, hogy most jött el az idő, amikor mennyei fényt várhatunk. Most van az a nap, amikor felrissülést kell várnunk az Úr jelenlététől. Figyelniük kell Isten gondviselésének indíttatásaira, amint Izraelnek is figyelnie kellett „a lépések zajára a fák tetején” – a meghatározott jelre, hogy a menny fáradozik értünk.

Isten nem tud dicsőséget szerezni nevének népe által, amíg emberekre támaszkodnak, emberekben bíznak. Jelenlegi gyenge állapotuk mindaddig folytatódik, míg nem Krisztust dicsőítik kizárólag, míg alázatosan és tisztelettel el nem mondják Keresztelő Jánossal: „Neki növekednie kell, nekem kisebbednem.” (Jn. 3:30) Szavakat bíztak rám, hogy szóljam Isten népének: dicsőítsétek őt, a Golgota Jézusát! Ami emberi, húzódjék háttérbe, hogy mindenki Őt láthassa, akiben örök reményünk van. Ésaías kijelentette: „Gyermek születik, fiú adatik nekünk, s az Ő vállára kerül az uralom. Így fogják hívni: csodálatos, tanácsadó, erős Isten, örök Atya, béke fejedelme.” (Ésa. 9:6) A gyülekezet és a világ tekintszen hát fel az Üdvözítőre. Hadd kiáltsa minden hang Jánossal: „Nézzétek Isten bárányát, Ő veszi el a világ bűnét!” (Jn. 1:29)

Az élő vizek forrása nyitva áll a szomszédos lélek előtt. Isten kijelenti: „Elárasztom vízzel a tikkadt mezőt, és bővizű patakokkal a kiaszott földet.” (Ésa. 44:3) Csakis azoknak nyújt világosságot, akik keresik azt, és akik örömmel fogadják szent Igéjéből a világosság minden egyes sugarát. Isten ezeken az embereken keresztül nyilatkoztatja ki a hatalmat, amely majd az egész Földet beragyogja dicsőségével.

[<<< vissza a 7. tanulmányhoz](#)

8. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 4. KÖTET, 384-387. (Az ítélet)

1879. október huszonharmadikán hajnali két óra körül az Úr Lelke nyugodott meg rajtam, s az eljövendő ítélet eseményeit szemléltem. Elégtelen a szó kifejeznie a lepergett eseményeket, s hogy milyen benyomást tettek rá”.

Úgy tűnt, mintha elérkezett volna Isten ítélet-végrehajtásának nagy napja. Tizenkétszer tízezer álltak a magas trón előtt, melyen főséges személy ült. Néhány könyv feküdt előtte, s mindenik fedőlapján lobogó tűzforma arany betűkkel állt a fölirat: A menny jegyzőkönyve. Ekkor megnyitották az egyik könyvet, mely azok nevét tartalmazta, akik vallják, hogy hisznek az igazságban. Máris szem elől vesztettem a trón körül álló megszámlálhatatlan milliőkat, csak az állítólag a világosság és igazság gyermekei kötötték le figyelmemet. Amint egyenként nevükön szólították őket, s jótetteiket említették, arcuk olyan szent örömmel ragyogott föl, mely minden irányban szertétükröződött. Mégse ez tette rám a legmélyebb benyomást.

Másik könyvet nyitottak meg, ahol az igazságot vallók bűne állt. Az önzés

összefoglaló neve alatt következtek az összes többi bűnök. Más rovátkák fölött is szavak álltak, s ezek alatt, minden névvel szemben följegyezve voltak megfelelő rovátkákban a kisebb bűnök.

Irigység alatt állt hamisság, lopás, rablás, csalás, fősvényesség és bírvágy; nagy-ravágyás alatt kevélység, fényűzés, pazarlás; féltékenység alatt állt rosszindulat, irigykedés és gyűlölet; s a mértéktelenség olyan félelmetes bűnök sorát előzte meg, mint az erkölcstelenség, paráznaság, állati szenvedélyek kielégítése és a többi. Amint szemléltem, leírhatatlan kín töltött el, és fölkiáltottam: „Kicsoda üdvözülhet hát? Ki állhat megigazultan Isten előtt? Kinek folt nélküli az öltözéke? Ki lenne büntelen a tiszta és szent Isten szemében?”

Amint a Szent a trónon lassan fordította a lapokat, s szeme pillantásnyira megnyugodott egyeseken, tekintete mintha a lelkükbe fúródott volna, s életük minden szava és cselekedete elvonult előttük, oly világosan, mintha lobogó tűz betűivel írták volna oda. Ilyenkor reszketés fogta el őket, arcuk elsápadt. Először, mikor a trón előtt álltak, közöny látszott rajtuk. Most igen megváltozott a kinézetük! Eltűnt róluk a biztonság érzete, helyébe névtelen rémület lépett. Félelem szállta meg mindenki lelkét, hátha ők is a híjával találtak közt lesznek. Minden szem a trónon ülőre szegeződik; s amint kutató, komoly sze-me végigsiklik a csoporton, sorra reszket a szívük; mert maguk ítélték el ma-gukat, anélkül, hogy egy szó elhangzott volna. Gyötrődő lélekkel mindegyik bűnösnek mondja magát, s megdöbbenő élénkséggel látja, hogy mikor bűnt követett el, az örök élet drága adományát vetette el.

Egyik csoportot a föld terhének jegyezték be. Amint a Bíró átható tekintete megnyugodott rajtuk, világosan előtűnt hanyagságuk bűne. Sápadt, reszkető ajakkal ismerték el, hogy szent megbízásuk árulói voltak. Részesültek ugyan figyelmeztetésekben s előjogokban, de nem hallgattak ezekre, nem használták ki őket. Most belátták, hogy túl sokat vártak el Isten könyörületétől Igaz, hogy nem kellett olyan bűnvallomást tenniük, mint a gonoszoknak, szülötteknek; de akár a fügefa, átok alá estek, mert nem teremtek gyümölcsöt: mivel nem használták föl a rájuk bízott talentumokat.

Ez a csoport magát tette legfőbbé, csak önző érdekeiért fáradozott. Nem voltak gazdagok Istenben, mivel figyelmen kívül hagyták igényeit. Bár Krisztus szolgálóinak vallották magukat, nem vezettek hozzá embereket. Ha Isten ügye az ő erőfeszítéseiktől függött volna, csak sorvadozott volna; mert nemcsak az Isten-től rájuk bízott összegeket tartották vissza, hanem magukat is. Most fölismerték és megértették, hogy mikor Isten munkájával s ügyével felelőtlenül bántak, a baloldalra sorozták be magukat. Noha volt alkalmuk, mégsem végezték a munkát, melyet végezhettek, s végezniük kellett volna.

Az igazságot vallók neve mind említésre került. Némelyiküket hitetlenségük miatt róttak meg, némelyeket, mert hanyag szolgák voltak, mert hagyták, hogy mások végezzék a munkát a Mester szőlőjében, mások viseljék a legsúlyosabb felelősségeket, míg ők földi érdekeiket szolgálták. Ha ápolták, ha fölhasználták

volna Istentől nyert képességeiket, akkor hű teherhordozók lehettek volna, fáradozva a Mester ügyéért. A Bíró megszólalt: „Mindenki hite által igazul meg, s cselekedetei szerint kerül ítéletre.” Milyen élénken domborodott ki hanyagságuk, s mily bölcsen az Isten rendelése, hogy mindenkire kötelességet hártott, hogy fölvirágoztassa a művet, s mentse embertársait. Mindnek élő hitet kell tanúsítania családjában, szomszédságában, jöttetekkel kellett viseltetnie a szegények, együttérzéssel a szomorkodók iránt, hittérítést kellett végeznie, s javaival támogatni az Isten ügyét. De, akár Méroz, a miatt nyugodott meg rajtuk Isten átka, amit nem végeztek el. Azt a munkát szerették, mely a földi életben hozza a legkövőbb hasznot, s nevüknél a jócselekedetek rovátkában gyászos üresség tátongott.

A hozzájuk intézett szavak a legkomolyabbak voltak: „Megmértek benneteket a mérlegen, s híjával találtak. Elhanyagoltátok a lelki felelősségeket, mert a világi dolgok kötöttek le, bár a helyzetetek megkövetelte volna, hogy emberinél nagyobb bölcsességgel, végesnél nagyobb belátással rendelkeztek. Erre hivatásod gépies végzésénél is szükséged lett volna; s mikor kikapcsoltad Istent és dicsőségét a dolgaidból, áldásának is hátat fordítottát!

Sokszor elhangzott a kérdés: „Miért nem mostátok meg jellemruhátoakat a Bárány vérében? Isten nem azért küldte Fiát a világra, hogy elítélje a világot, hanem, hogy általa meg tudja menteni a világot. Irántatok való szeretetem önzetlenebb, mint az anya szeretete. Azért szenvedtem el a kereszthalált, azért viseltem a bűn terhét és átkát, hogy módomban álljon eltörölni gonoszságtok sötét följegyzését, s ajkatokhoz emelni az üdvösség poharát. Azért viseltem el a halálgyötrelmeket, a sír sötétjének rémségeit, hogy legyőzhessem azt, akié a halál hatalma volt, föltörhessem a börtönt, s kitárhassam előttetek az élet kapuit. Azért vettem alá magamat a gyalázatnak és kinnak, mert végtelen szeretettel szerettelek benneteket, s vissza akartalak hozni, konok. eltévedt juhokat Isten paradicsomába, az élet fájához. Az áldott életet, melyet ily áron vettem meg nektek, semmibe vettétek. Elkerültétek a szégyent, gyalázatot és csúfságot, amit Mesteretek vállalt értetek. Nem becsültétek meg az elő-jogokat, noha élte árán tette elérhetővé számotokra. Nem voltatok készek részesei lenni szenvedéseinek, ezért dicsőségében sem vehettek részt.” Ekkor ünnepélyes szavak hangzottak: „Aki gonoszat tesz, tegye továbbra is, aki tisztátalan, csak tisztátalankodjék, de aki igaz, legyen még igazabb, s aki szent, legyen még szentebb.” Akkor bezárult a könyv, s lehullt a palást a trónon ülőről, előtárva Isten Fiának rettenetes dicsőségét.

A jelenet elmúlt, s láttam, hogy még a földön vagyok, kimondhatatlanul hála-lásan, hogy Isten napja még nem jött el, s hogy az Úr még mindig adományozza a próbaidő becses óráit, hogy föl tudjunk készülni az örökkévalóságra.

[<<< vissza a 8. tanulmányhoz](#)

9. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, 133-137. (A Battle Creekbe költözők)

Üdvöztünk ahhoz az emberhez hasonlítja magát, aki messzi országba utazott s választott szolgálókra bízta a házat, megszabva mindegyikük kötelességét. Minden keresztényre kötelesség vár a Mester szolgálatában. Nem szabad a saját kényelmünket keresnünk, hanem Krisztus országának felépítését tegyük a legfőbb szemponttá. Önzetlen igyekezetünk, hogy segítsük embertársainkat és áldásukra legyünk, nemcsak Jézus iránti szeretetünket bizonyítja, hanem a közelében tart minket, Tőle való függésünk tudatában és hitben, s a mi lelkünk is szüntelenül növekedik a kegyelemben és az igazság ismeretében.

Isten különböző közösségekbe szórta szét gyermekeit, hogy az igazság világhosszába ragyogjon a világot elnyelő erkölcsi sötétség közepette. Minél sűrűbb körülöttünk a sötétség, annál fontosabb, hogy világítsunk. Talán igen nehéz és próbára tevő körülmények közé kerülünk, ez azonban még nem bizonyíték arra, hogy nem pontosan ott élünk, ahová a gondviselés szánt minket. Pál megemlíti az ő napjaiban Rómában élő keresztények közt a császár házából valókat. Sehol sem lehetett az erkölcsi légkör annyira kedvezőtlen a kereszténység szempontjából, mint a római udvarban, a kegyetlen és kicsapongó Néró uralkodása alatt. Mégis, akik a császár szolgálatában elfogadták Krisztust, nem tartották joguknak, hogy elhagyják kötelességük őrhelyét, s a csábító kísértések, tüzes ellenállás és minden képzeletet felülmúló veszélyek dacára mégis Krisztus hű tanúi voltak.

Aki teljesen Isten kegyelmére támaszkodik, az az igazság mellett szóló szüntelen bizonyágtevésé teheti az életét. Senki nem él olyan helyzetben, hogy ne lehetne igaz, hű keresztény. Bármikor is az akadályok, akik eltökélik, hogy Istennek fognak engedelmessé válni, azok majd észreveszik, hogy amint előrehaladnak, úgy nyílik meg előttük az út.

Amikor valaki elfogadta az igazságot, helytelenül gondolkodó barátai félnek kitenni őt bármilyen próbának, s azonnal könnyebb helyzetet igyekeznek biztosítani neki. Ezért olyan helyre költözik, ahol mindenki egyetért vele. Növekszik-e ettől a lelkiereje? Sok esetben nem. Csak annyi igazi szívósság lesz benne, mint a melegházi növényekben. Abba hagyja a virrasztást, elgyöngül a hite, maga sem növekszik a kegyességben és másokat sem segít.

Ha valaki visszariad attól, hogy a hitetlenség és ellenkezés közepette szálljon síkra az igazságért, arra kérem, gondoljon a Néró házában élő hívőkre, gondol-

jon a romlottságra és üldözésre, amellyel nekik kellett szembenézni, s példájukból merítsen erőt, bátorságot és hitet.

Előfordulhat, hogy a hitben ifjaknak tanácsos lenne visszahúzódní a súlyos kísértéstől és ellenkezéstől, s oda költözni, ahol tapasztalt keresztények gondoskodásának és tanácsának örvendhetnének. Mégse hagyjuk, hogy elfeledjék: a keresztény élet szüntelen hadviselés, s a lustaságba vagy tétlenségbe merülés végzetes lesz eredményességük szempontjából.

Miután elfogadtuk az igazságot, nem lenne szabad összefognunk olyanokkal, akik ellenzik azt, sem bármilyen módon olyan helyzetbe hozni magunkat, ahol nehéz lesz hitünk szerint élnünk. De ha valaki ilyen körülmények között élve fogadja el az igazságot, gondosan mérlegelje helyzetét, mielőtt elhagyná lakó- vagy munkahelyét. Lehet, hogy az a gondviselés célja, hogy tekintélyével és példamutatásával ott terjessze az igazságot.

Sokak hitét a családtagjaik ellenzik. Ezek a hívők gyakran súlyos próbáknak vannak kitéve, de ha engedelmeskednek az igazságnak, az isteni kegyelem által megdicsőíthetik Istent.

Nekünk, Isten szolgálóinak ott kell hűségeseeknek lennünk, ahol Isten belátása szerint a legfontosabb szolgálatot végezhetjük el. Ha nagyobb hasznavehetőségre kínálkozik lehetőség, fogadjuk el azt a Mester felszólítására, akkor jóváhagyó mosolya kíséri majd utunkat. Mégis óvakodjunk attól, hogy elhagyjuk kijelölt helyünket, hacsak az Úr félreérthetetlenül nem jelzi, hogy kötelességünk más területen szolgálni Őt.

A munka különféle területein más-más képzettség szükséges. Az ácsot nem arra képezték, hogy az üllő mellett dolgozzék, a kovács a gyaluval nem tud bánni, a kereskedő nem lenne jó helyen a betegágy mellett, sem az orvos a pénztárnál. Akik belefáradnak abba a munkába, amelyet Isten bízott rájuk, s olyan helyet választanak, ahol nem tudnak vagy nem akarnak dolgozni, akkor lusta szolgálóknak tekintí majd őket. Ki-ki végezze a saját feladatát, ez alól senki sem kivétel.

Az a kötelességünk, hogy pontosan ott legyünk Isten képviselői, ahova Ő helyezett minket. Népünk ezt nem vette figyelembe. Sokan gyorsan hátat fordítanak kötelességeiknek és lehetőségeik széles mezejének. Azt képzelik, hogy másutt könnyebben követhetnék az igazságot. Azt hiszik, hogy népesebb gyülekezeteink tagjai komolyabb kiváltságokat élveznek. Egyre terjed népünk közt a hajlandóság, hogy elhagyják kötelességük őrhelyét, és Battle Creekbe vagy más népes gyülekezet közelébe költözzenek. Ez nemcsak kisebb gyülekezeteink virágzását, sőt létét fenyegeti, hanem megakadályozza, hogy pontosan azt a kötelességet végezzük, amelyet Isten bízott ránk. Elpusztítja népünk lelkeségét és hasznavehetőségét. Testvéreink csaknem az összes michigani gyülekezetünkéből, sőt még más államokból is Battle Creekbe tömörülnek.

Sokan azelőtt kisebb gyülekezetek erősségei voltak, s elköltözésük igen meggyöngítette ezeket a kis csoportokat, némely esetben pedig teljesen szétesett a gyülekezet.

Az a kérdés, hogy a Battle Creekbe költözött testvéreink segítségnek bizonyultak-e ott? Amikor elém tárták a helyzetet, látni akartam, hogy ki tesz életerős bizonyosságot Istenért, ki tartja magát felelősnek a fiatalságért, ki látogat házról házra, imádkozva a családokkal, fáradozva lelki jólétükért? De csak azt láttam, hogy elhanyagolják ezeket a köteleességeket. Miután ideköltöznek a zsúfolt gyülekezethez, sokan azt tartják, hogy itt semmilyen feladat nem vár rájuk. Karba teszik a kezüket és kitérnek minden felelősség és kötelezettség elől.

Akadnak olyanok, akik kizárólag anyagi előnyökért költöznek ide. Az ilyenek súlyos terhet jelentenek a gyülekezet számára. A föld terhei ők, meddő ágak csak, a többi fa elől zárják el a dicső mennyei napsütést.

Istennek nem tetszik, hogy túl sok igehirdetőnk telepedik le Battle Creekben. Ha családjaik szétszórta élnének különböző tájakon, akkor sokkal hasznosabbak lennének. Igaz, a lelkészek csak kevés időt töltenek otthon, mégis számos olyan helység akad, ahol ez a kevés idő sokkal inkább Isten ügyének hasznára válna.

Az Úr így szól sok Battle Creek-ihez: Mit keresel itt? Hogyan tudsz majd elszámolni azzal, hogy otthagytad kötelességedet, és inkább hátramoszdító, mint segítség lettél a gyülekezetben?

Testvéreim, kérve kérek, vessétek össze lelketek mai állapotát azzal, amilyen akkor volt, amikor tevékenyen részt vettetek a Krisztusért végzett munkában! Amíg segítettétek és bátorítottátok a gyülekezetet, hasznos tapasztalatokban gazdagodtatok és Isten szeretetében tartottátok meg lelketeket. De amikor megszűntetek másokért fáradozni, elhidegült a szeretetetek, ellankadt a buzgóságotok. És mi történik gyermekeitekkel? Megalapozottabbak-e most az igazságban, odaadóbbak-e Isten iránt, mint mielőtt a népes gyülekezetbe jöttök volna?

Némelyeket, akik régóta a gyülekezetben dolgoznak, olyan légkör vesz körül, amely végzetes a lelkiségre és odaadásra. Az evangéliummal szemben megkegyelmezett fiatalokat pedig a világiasság, a tiszteletlenség és hitetlenség légkörre övezi. Kockázatos meritek-e az efféle barátság gyermekeitekre tett hatását? Jobb lenne, ha sohasem járnának az iskolánkba, mint ha az elveik és Isten áldásának feladása árán teszik ezt.

A Battle Creekbe érkező fiatalok közt akad néhány, akik a kísértések közepette is hűek maradnak Istenhez, számuk azonban elenyésző. Sokakat, akik az igazság, a Biblia és a vallás iránti bizalommal költöztek ide, vallástalan társaik félrevittek, s úgy mentek haza, hogy kételkednek minden igazságban, amelyet népünk becsesnek tart.

Minden testvérünk, aki azt látogatja, hogy Battle Creekbe költözzék, vagy a gyermekeit akarja odaküldeni, jól fontolja meg, mielőtt megtenné ezt a lépést. Ha e nagyobb központ erői nem védik meg az erődöt, s amíg a gyülekezet hite és odaadása nem áll arányban kiváltságainkkal és lehetőségeinkkel, addig ez a legveszedelmesebb hely, amelyet választhatsz. Olyan bepillantást nyertem ennek a

gyülekezetnek az állapotába, ahogyan az angyalok látják. Lelki tévelygés telepedt mind a tagokra, mind az órállókra. Fenntartják ugyan a vallás külsőségeit, de hiányoznak belőlük az igaz tettekhez szükséges megingathatatlan elvek. Ha nem következik be határozott változás, máshova kell helyeznünk az iskolát.

Ha az évek óta itt élő fiatalok kihasználták volna lehetőségeiket, többen, akik ma kételkednek, a lelkési hivatásra szentelték volna magukat. De ők a szellemi fölény bizonyítékának tekintik, ha kételkednek az igazságban, s még büszkék is „független” gondolkodásukra, büszkén melengetik a hitetlenséget. Megvetik a könyörület Lelkét, és lábbal tapossák Krisztus vérért.

Hol vannak a misszionáriusok, akiknek a gyülekezet szívéből kellene kiindulniuk? Évente húsz, harminc, negyven, ötven fiatal kellene kiküldenünk Battle Creekből, hogy elvigyék az igazságot a sötétben veszteglőkhöz. Az istenfélelem azonban annyira sekélyessé, a világiasság és az önzés annyira uralkodóvá vált, hogy az ottani légkör végzetes kábultságban tartja a benne élőket.

Nem kell messzi országokba költöznünk ahhoz, hogy Isten bizonyágtevői lehessünk. Körülöttünk mindenfelé megérett már a mező az aratásra, aki akar, begyűjtheti a gabonát az örök életre. Isten felszólít sok Battle Creek-i testvért, akik ma a lelki lustaság miatt haldokolnak, hogy költözzenek oda, ahol munkásokra van szüksége. Költözzetek el, még ha ez anyagi áldozatot jelent is. Menjetek máshová, ahol lelki áldássá válhattok. Menjetek oda, ahol gyenge gyülekezetet erősíthettek meg. Ne hagyjátok tétlenül heverni az Istentől kapott képességeiteket!

Rázzátok le magatokról a lelki bódultságot! Összpontosítsátok minden erőtet arra, hogy megmenthessétek a magatok és mások lelkét is. Most nem annak van az ideje, hogy békét és biztonságot kiálthatnánk. Az üzenet hirdetéshez nem aranyszájú szónokokra van szükség. Az igazságnak meg kell szólalnia, minden éles szigorával együtt. Tettekész munkások kellene, akik lelkiismeretesen, fáradhatatlanul hajlandók tevékenykedni mind a gyülekezet megtisztításán, mind a világ figyelmeztetésén.

Nagyszabású feladatot kell végrehajtanunk, kiáltanunk kell, hogy kiáltásunk felrázza az embereket. Akiknek gyenge és ingadozó a hitük, azok nem alkalmasak a munkára ebben a sorsdöntő időben. Hősök bátorságára és vértanúk hitére van most szükségünk.

[<<< vissza a 9. tanulmányhoz](#)

10. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 9. KÖTET, A JELEN FELADATA-részlet (107-108)

A JELEN FELADATA - részlet

Lássunk munkához azokért, akikhez még nem jutott el a világhosszág. Az Üdvözítő kijelenti: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön... és ímé, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Máté 28:18,20.) Élő hitre van szükségünk, hogy József kölcsönvett sírjáról hirdessük, hogy Megváltónk van, aki előttünk jár, s velünk fáradozik. Ha rendelkezésére bocsátjuk az eszközöket, Isten elvégzi a munkát. Sokkal több ima, és sokkal kevesebb hitetlenkedés kell ide. Arra van szükség, hogy az emberek előtt magasra, s aztán még magasabbra emeljük a zászlót. Tartsuk emlékezetünkben, hogy mikor a foglyoknak szabadulást hirdetünk, s az éhező lelkeknek osztjuk az élet kenyerét, Krisztus mindig jobbunk felől áll. Majd ha eszünkben tartjuk földadatunk sürgős és fontos voltát, Isten szabadítása meglepő mértékben megmutatkozik rajtunk.

Segítsen Isten felölnünk a fegyverzetet, s úgy viselkedni, mintha komolyan vennénk a dolgot, mintha az emberek üdvössége megérné, hogy megmentjük őket. Törekedjünk újonnan megtérni. Isten Lelkének jelenlétére van szükségünk, hogy szívünk megszelídüljön, s ne vigyünk kemény lelkületet a munkába. Imádkozom, hogy a Szentlélek teljesen birtokába vehesse szívünket. Viselkedjünk Isten gyermekeihez méltón, úgy, mint akik hozzá fordulunk tanácsért, s készeik vagyunk végrehajtani terveit, bárhol is tárja elének azokat. Ha ilyen néppé válnunk, megdicsőítjük Istent, s buzgalmunk tanúi így szólnak: Ámen és ámen.

„Serkenj föl, serkenj föl, öltözd fel erősségedet, Sion, öltözzél fel ékesség ruháiba, Jeruzsálem, szent város! Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, a ki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, a ki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened! Halld őrállóidat! Felemelik szavokat, ujjonganak egyetemben, mert szemtől-szembe látják, hogy mint hozza vissza Siont az Úr!

Ujjongva énekeljetez mindnyájan, Jeruzsálem romjai, mert megvigasztalá az Úr népét, megváltá Jeruzsálemet. Feltúrte az Úr szent karját minden népeknek szeme előtt, hogy lássák a föld minden határai Istenünk szabadítását!” (Ézsaiás 52:1–10.)

BIZONYSÁGTÉTELEK, 9. KÖTET, HÚSÉG AZ EGÉSZSÉGÜGYI MEGÚJULÁSBAN - részlet (164-166.)

Az imameghallgatás feltételei

Ha a hetediknap adventisták meg akarnak tisztulni, s tisztán maradni, be kell fogadniuk szívükbe és otthonaikba a Szentleket. Az Úr fölvilágosított, hogy ha a mai Izráel megalázkodik előtte, s megtisztítja minden mocsoktól lelki templo-

mát, Isten meghallgatja a betegekért mondott könyörgéseit, s megáldja gyógy módjait. Mikor az ember hittel mindent megtesz a betegség ellen, felhasználva az Isten nyújtotta egyszerű gyógymódokat, akkor megáldja törekvéseit.

Ha viszont a nagy viláosság ellenére Isten népe helytelen szokásokat dédelget, elnéző magával szemben, s nem hajlandó megújulni, el kell szenvednie az áthágás kikerülhetetlen következményeit. Ha eltökélten, bármi áron is kielégítik megromlott étvágyukat, Isten nem tesz csodát, hogy megóvja őket kielégülésük következményeitől, hanem „fájdalomban fognak feküdni”, (Ézsaiás 50:11.)

Aki elbizakodottan így szól: Az Úr meggyógyított, nem kell korlátoznom étrendemet, ehetek, ihatok, ami tetszik, az rövidesen testében és lelkében is rászorul Isten gyógyító, hatalmára. Mivel az Úr kegyelmesen meggyógyított, ne gondoljátok, hogy belevethetitek magatokat a világ féltelen szokásaiba. Tegyétek, amit Krisztus parancsolt a meggyógyultnak: „Eredj el, de többé ne vészézel.” (János 8:11.) Ne az étvágyad legyen istened!

Az Úr szavát adta ősi Izráelnek, hogy ha szigorúan ragaszkodnak hozzá, s eleget tesznek minden követelményének, akkor az összes olyan betegségektől megóvja őket, melyeket az egyiptomiakra hozott. De az ígéretet az engedelmesség föltételéhez kötötte. Ha az izráeliták engedelmeskedtek volna a kapott utasításoknak, s előnyeiket javukra fordították volna, az egészség és jólét terén szemléltető példák lehettek volna a világnak. Ők azonban nem töltötték be Isten szándékát, így nem nyerték el az áldásokat, melyekben részesülhettek volna. Másrészt József és Dániel, Mózes és Illés, és sokan mások az igaz élet eredményei nemes példáját nyújtották. Hasonló hűség ma is hasonló eredményeket ér el. Rólunk írták: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, a ki a sötétségből az ő csodálatos viláosságára hívott el titeket.” (1Péter 2:9.)

Önátadás és megnyugvás

Ó, mily sokan elveszítik a leggazdagabb áldásokat, melyeket Isten tartogat számukra egészség és lelki adományok formájában! Sokan tusakodnak különleges. győzelmekért és áldásokért, hogy valamely nagy ügyet vihessenek végbe. Azt gondolják, hogy az elnyeréséért imában és könnyekkel kell keservesen küzdeniük. Mikor a testvérek imádkozó szívvel kutatják az írásokat, hogy megismerjék Isten kifejezett akaratát, majd szívük mélyéből egyetlen fönntartás és maguk kényeztetése nélkül azt is teszik, akkor nyugalmat találnak. Minden önkínzásuk, összes könnyük és tusájuk sem hozza meg a vágyott áldást. Teljesen adják föl énjüket. Végezzék a kínálkozó föladatot, értékeljék Isten kegyelmének gazdagságát, melyet mindenkinek megígért, aki hittel kéri.

„Ha valaki én utánam akar jönni, – mondta Jézus – tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.” (Lukács 9:23.) Kövessük Megváltónk egyszerűség és igénytelenség példáját. Szavunkkal és szent életünkkel dicsőítsük a Kálvária emberét. A Megváltó nagyon közel jön azokhoz, akik Istennek szentelik magukat. Ha volt valaha idő, mikor szükségünk volt Isten

Lelkének szívünkön és életünkön végzett munkájára, az most jött el. Ragadjuk meg ez isteni hatalmat, hogy legyen erőnk a szentség-, és az akaratunkról való lemondás életét élni.

Isten szava legyen a tankönyvünk. Az Úr a segítőnk és Istenünk. Tőle várjuk, hogy utat nyisson terveink végrehajtáshoz.

[<<< vissza a 10. tanulmányhoz](#)

11. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 1. KÖTET, 560-567. Gyógyintézet; Egészség és vallás

Gyógyintézet-részlet

Az egészségügyi megújulás Isten különleges munkájának része, melyet népe javára végez. Láttam, hogy a köztünk alapított intézmény legnagyobb veszélye lenne, ha vezetői eltávolodnának a jelen igazság lelkületétől, és attól az egyszerűségtől, őszinte odaadástól, melynek Krisztus tanítványait kell jellemeznie. Figyelmeztettek, hogy az intézményben semmi módon se szállítsuk le az igazság mértékét azért, hogy kíméljük a hitetlenek érzékenységét, és így növeljük látogatottságát. A hitetlenek intézményünkbe fogadásának célja, hogy az igazság elfogadására vezessük őket. Ha leszállítjuk a színvonalat, azt a benyomást nyerik, hogy az igazság nem nagyon fontos, és úgy távoznak majd, hogy még nehezebben lehet megközelíteni őket, mint azelőtt.

De az ilyen lépés legnagyobb hátránya a szegény, lesújtott, hívő betegekre, tett hatása lenne, ami szélesben érintené az ügyet. Arra tanítottuk őket, hogy bízzanak a hívő imában, és sokakat lelkileg leterhel, hogy imáik csak részben találnak meghallgatásra. Láttam, hogy Isten azért nem hallgatta meg teljesebben a köztünk levő betegekért elhangzott imákat, mert nem szolgálhatta ez Úr dicsőségét, míg a testvérek megsértették az egészség törvényeit. Azt is láttam, hogy azért tervezte az egészségügyi megújulást és az egészség-intézményt, hogy egyengesse a hívő ima előtt a teljes meghallgatás útját. A hitnek és jó tetteknek karöltve kell tevékenykedniük a köztünk élő lesújtottak enyhítése, s annak érdekében, hogy felkészítse őket Isten dicsőítésére itt, és az üdvösségre Krisztus eljövetelekor. Isten őrizzen, hogy a lesújtottaknak valaha is csalódnium s bánkódnium kelljen, ha azt látják, hogy az intézet vezetői ahelyett, hogy a gyógyító módokhoz hozzáadnák Izráel atyáinak és anyáinak áldásait és erényeit, csak világi szempontok szerint tevékenykednek.

Senki se vegye fejébe az eszmét, hogy az intézet az a hely, ahova el kell jönni-

ük, hogy hittel mondott imára talpra álljanak. Az intézetben kezeléssel és helyes szokásokkal gyógyítják a beteget, és a betegség megelőzésére tanítják őket. De ha van hely az ég alatt, mely jobban megfelel a többenél, hogy odaszentelt és hívő férfiak és nők felajánlhatják enyhülést hozó és szerető imáikat, az az ilyen intézetben van. A betegápolóknak fontos munkájukban erősen Istenre kell támaszkodni azon eszközök eredményességéért, amelyeket az Úr adott, s melyekre könyörületében felhívta népünk figyelmét, mint például a tiszta, friss levegő, tisztaság, egészséges étrend, munka és pihenés megfelelő. váltakozása és a víz felhasználása. A fontos és komoly munkán kívül ne legyen önző érdekük, mert osztatlan figyelmüket követeli meg, hogy megfelelően tudjanak gondoskodni Isten lesújtott népének testi s lelki javáról, akik csaknem korlátlanul bíznak bennük, és nagy költséggel gondjaikra bízták magukat. Senkinek sincs akkora szellemi képessége, senki sem olyan szakképzett, hogy tökéletes munkát végezzen, még ha a lehető legjobban végzi is.

Akire Isten lesújtott népének testi, és nagymértékben lelki jólétét bízták, vigyázzanak, nehogy világi elgondolással, személyes érdekből, vagy kívánságból, hogy nagyszerű és híres munkában vegyenek részt, az Isten helytelenítését hívják ki magukra, és az ügy eme ágára. Nem szabad kizárólag szakértelmükre támaszkodniuk. Ha Isten helytelenítése helyett áldása száll az intézetre, angyalok szolgálják majd a betegeket, ápolókat és orvosokat, hogy segédkezzenek a gyógyításban, hogy végül Istené legyen a dicsőség, és nem a gyöngé, rövidlátó emberé. Ha ezek az emberek világi szempontok szerint dolgoznának, ha fejükbe szállna a dicsőség, ha azt gondolnák, hogy a maguk erejével és kezük munkájával teremtették meg a jólétet, akkor Isten magukra hagyná őket, hogy súlyos hátrányok közt vergődjenek, mivel a többi intézményhez képest gyöngébb a tudásuk, tapasztalatuk és felszerelésük. Felét sem tudnák elvégezni annak, amit más intézmények végeznek.

Láttam a szabadtéri foglalkozás jó hatását azokra, akiknek gyöngé az élete-reje és rossz a vérkeringése. Különösen olyan nőkre, akik négy fal közt éléssel szerezték a bajokat. A szabad levegő és a testmozgás hiánya megmérgezte vérüket. A szórakozás helyett, ami a négy fal között tartja őket, szabad levegőn kell gondoskodnunk kellemes időtöltésről. Láttam, hogy az intézetnek jókora területtel kell rendelkeznie, virágokkal díszítve, zöldeggel és gyümölcsfákkal beültetve. Itt a gyöngékedők nemüknek és erejüknek megfelelő munkát találnának, megfelelő időszakokra. Bízunk e területet jártas kertész gondjaira, hogy mindent izlésesen rendezzen.

A műhöz kötő kapcsolat megköveteli, hogy kertelés nélkül kifejtsem nézeteimet. Szókimondón beszélek, és ezt az utat választom, hogy az összes érdekelt félhez szóljak. Amíg le nem tudtam írni mindent, amit ezzel kapcsolatban láttam, addig nem kellett volna megírnom, amit az egészség-intézetéről a bizonyágtétel tizenegyed számában megjelentettem. A tizenegyed számban nem volt szándékomban írni e tárgyról, s Ottawa Co.-ból, ahol akkor dolgoztam, a battle creeki

kiadóba küldtem az összes kéziratot, melyet be terveztem foglalni a tizenegyes bizonyágtételbe. Azt írtam nekik, hogy siessenek kiadni a kis művet, mert nagy szükség van rá, és amilyen gyorsan csak tudom, megírom a tizenkettes számot. Ebben volt szándékom kötetlenül, és minden szempontot megvilágítva írni az intézetről. A battle creeki testvérek, akik szívükön viselik az intézetet, már tudták, hogy népünknek hozzá kell járulni javaikkal egy ilyen intézmény alapításához. Ezért azt válaszolták, hogy azonnal szükség van bizonyágtételeim tekintélyére az intézettel kapcsolatban, hogy tettekre serkentse a testvéreket ez ügyben, és hogy várnak a tizenegyes szám kiadásával, amíg írni tudok erről.

Ez súlyos próba volt számomra, mert tudtam, hogy képtelen vagyok leírni mindent, amit láttam, mert akkoriban hetenként hétszer, vagy nyolcszor szóltam a testvérekhez, házról-házra jártam, és százsámra írtam a bizonyágtételek és magánlevelek oldalait. Ez a munkamennyiség, s a feleslegesen rám rótt terhek és próbák miatt képtelen voltam bármi másra. Gyengélkedtem, és szellemi kínjaim is kimondhatatlanok voltak. Ilyen körülmények közt alávéttem ítélőképességemet mások véleményének és megírtam az egészség-intézettel kapcsolatban azt, ami a tizenegyes számban napvilágot látott, mivel képtelen voltam közölni mindazt, amit láttam. Helytelenül cselekedtem. Be kell látnotok, hogy jobban ismerem kötelességemet, mint mások, különösen azzal kapcsolatban, amit Isten feltár előttem. Némelyek kárhozatni fognak, mert ezt írom. Mások meg azért, hogy miért nem szóltam hamarabb. Az egyik legnehezebb próbám, melyet valaha is viselnem kellett, az a hajlam volt, amint az intézet ügyét sürgették. Ha akik a testvérek megmozdítására használták bizonyág tételtemet, maguk is olyan mértékben megmozdultak volna, elégedettebb lennék. Ha továbbra is agyonhalogatnám nézeteimet, ez esetben mindkét csoport hibáztatna. Azok is, akik szerint hamarabb kellett volna szólnom, s azok is, akik szerint nem kellene óvatosságra intenem. A mű vezetői, az ügy és a testvérek javára, és hogy súlyos próbákat takarítsak meg magamnak, kimondtam, amit gondoltam.

Egészség és vallás

Isten azt akarja, hogy alapítsunk egészségügyi intézményt, aminek tekintélye majd szorosan összefügg a halandók halhatatlanságra előkészítésének záró munkájával. Oly intézetet, amely nem igyekszik gyöngíteni az öregek és ifjak vallásos elveit, s amely nem a lelki növekedés rovására gyógyítja a testet. Az intézmény nagyszerű célja, hogy javítson a test egészségén, és ezzel a beteg magasabbra értékelje az örökkévaló dolgokat. Ha nem tartjuk szüntelenül gondolataink homlokterében e célt, s nem erre összpontosítjuk igyekezetünket, akkor áldás helyett átoknak fog bizonyulni. Másodlagosnak fogják tekinteni a lelkiséget s a test egészségét; és a szórakoztatást fő célnak.

Láttam, hogy a legkevésbé sem szabad leszállítanunk a színvonalat, csak hogy a hitetlenek látogassák az intézetet. Ha a hitetlenek eljönnek, míg az intézmény vezetői azt a magasztos lelki állást foglalják el, melyet Isten terve szerint kellene,

oly hatalom lesz jelen, amely hatni fog szívükre. Istennel és az angyalokkal az oldalukon Isten népe csakis felvirágozhat. Az intézetet nem a nyereség kedvéért kell alapítanunk, hanem hogy olyan testi s szellemi egészségre vezessük Isten népét, mely képesíti őket az örökkévaló dolgok megbecsülésére és a megváltás helyes értékelésére, melyet Üdvözítőnk szenvedései oly drágán vettek meg. Nem szabad az intézményt a szórakozás és kikapcsolódás helyévé tennünk. Akik nem tudnak meglenni izgalmak és szórakozás nélkül, azoknak semmi hasznuk a világon, senki se jár jobban azzal, hogy élnek. Akár meg se születtek volna.

Láttam, hogy a nézet, amely szerint e lelkiesség káros az egészségre, s melyet Dr. E. igyekezett beültetni mások gondolkodásába, nem más, mint az ördög álokoskodása. Sátán betolakodott Édenbe, és rávette Évát, hogy azt képzelje, hogy több kell boldogságához, mint amit Isten adott; hogy a tiltott gyümölcs élénkítő hatással lenne testére s gondolkodására, és a tudás területén Istennel egyenlővé emelné őt. Azonban a tudás és a haszon, amelyet el akart érni, rettenetes átoknak bizonyult számára.

Akadnak beteg képzeletű emberek, akik számára zsarnok a vallás, mintha vasbottal igazgatná őket. Ezek nem szűnnek meg gyászolni bűnös állapotukat, és képzelt gonoszság miatt nyöszörögnek. Nem él szívükben szeretet, és szüntelenül savanyú képpel járnak. Megborzongnak, ha ártatlan nevetést hallanak a fiatalok vagy bárki más szájából. Bűnnek tartanak bármi felfrissülést vagy üdülést, és azt képzelik, hogy gondolataiknak mindig szigorú és kegyetlen állapotban kell leledzeni. Ez az egyik végtet. Mások úgy vélekednek, hogy szüntelen új szórakozásokon és időtöltéseken kell törni a fejünket, hogy egészségesek legyünk. Megszokják, hogy izgalmaikra támaszkodjanak, és nyugtalanok azok nélkül. Ezek nem igazi keresztények. A másik végtetbe esnek. A kereszténység igaz elvei mindenki előtt a boldogság forrását nyitják meg, melynek magassága, mélysége, hossza és széle mérhetetlen. A víz, amelyet Krisztus ad örök életre szökő vízforrás lesz bennünk. Kiapadhatatlan forrás ez, melyből ihat a keresztény, amikor akar, és soha ki nem meríti.

A kielégületlenség és elégedetlen zúgolódások, ez teszi beteggé csaknem mindenki testét és értelmét. Nem él bennük Isten, nem él bennük remény, mely a függöny mögé ér, ahol biztos és szilárd horgonyuk lenne. Akiben ez a remény megvan, megtisztítja magát, amint ő is tiszta. Az ilyenek mentesek a nyugtalan vágyaktól, sopánkodástól és elégedetlenségtől. Nem keresik szüntelenül a rosszat, nem lógatják orrukat a képzelt bajok miatt. Mégis sokakat látunk időnap előtt átélni a nyomorúság idejét. Összes vonásukra aggodalom vésődött. Nem látszanak vigaszt találni, hanem szüntelen rettegve, valamely rémes rossz után kutatnak.

Ezek szégyent hoznak Istenre és rossz híret keltik Krisztus vallásának. Nem szívből szeretik Istent, élettársaikat, vagy gyermekeiket. Szeretetük betegesen komorrá vált. Másrészt az üres szórakozás sosem billenti helyre a gondolkodást. Isten Lelkének átalakító hatására, erejére van szükségük a boldogsághoz. Rész-

sülniük kell Krisztus közbenjárásának jótéteményében, hogy Isten rendje szerint, és alaposan megvigasztalódjanak. „Hol az ember, aki életért eped, aki szép napokat szeretne élni és hosszú életet? Őrizd meg a gonosztól ajkadat, nyelved ne szóljon csalfaságokat. Fuss a gonosztól és a jót keresd, a békességet kutasd és kövesd. Az Úr szeme az igazakon, és füle könyörgő szavukon, de arca fenyegetően virraszt a rosszakon.” Azok igazán boldogok, akik tapasztalatból ismerik ezt a szöveget. Többre becsülik a menny jóváhagyását, mint bármi földi szórakozást. Krisztus bennük a dicsőség reménye; édes a léleknek, üdülés a testnek.

Az örömhír egyszerű odaadása gyors léptekkel tűnik tova a szombattartótól. Naponta százszor megkérdem: Hogyan virágoztathatna fel minket az Úr? Alig imádkozunk. Sőt, az ima csaknem elavult. Kevesen készek viselni Krisztus keresztjét, noha ő szégyenletes keresztet viselt értünk. Nem hiszem, hogy az intézetben úgy mennek a dolgok, mint Isten szeretné. Attól tartok, hogy elfordítja attól az arcát. Az Úr megszabta, hogy az orvosok és az ápolók a legkiválóbb emberek legyenek, akik tapasztalatból ismerik az igazságot, akik fellépése tiszteletet parancsoló, és akiknek meg lehet bízni a szavában. Olyanok legyenek, akiknek képzelete egészséges, tökéletesen uralkodnak magukon, nem szeszélyesek és kiszámíthatatlanok, mentesek a féltékenységtől és a rosszindulatú beszéd-től. Olyanok, akikben megvan az akaraterő, és nem párolog el a legkisebb rossz közérzettel. Akik mentesek az előítéllettől, nem gondolnak rosszat, nyugodtan gondolkodnak és figyelmesen cselekszenek. Akik Isten dicsőségét és embertársaik javát tartják szem előtt. Soha senkit se emeljünk magas polcra, csak mert kívánja. Csak azokat szabad oda választanunk, akik megfelelnek tisztségüknek. Akiknek felelősséget kell viselniük, azokat előbb próbáljuk ki. Bizonyítsák be, hogy nincs bennük féltékenység, irigység, nem idegenkednek egyik vagy másik embertől, miközben néhány kedvenc barátjukkal törődnek, a többieket pedig semmibe veszik.

[<<< vissza a 11. tanulmányhoz](#)

12. Tanulmány javasolt olvasmánya

GONDOLATOK A HEGYIBESZÉDRŐL, 127-157. (Bírálat helyett mutass jó példát!)

Ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek (Mt 7:1).

Az emberi törekvések, amelyekkel némelyek önerőből akarják elnyerni az üdvösséget, oda vezetnek, hogy egyesek emberi parancsolatokkal akarnak védekezni a bűn ellen. Mert amikor látják, hogy a törvényt betartani nem tudják,

különböző szabályokat állítanak fel, amelyekkel magukat engedelmességre szeretnék kényszeríteni. Ezáltal azonban gondolataikat Istenről önmagukra terelik, az Isten és felebarátaik iránti szeretetük pedig kihal a szívükből. Az emberi intézkedések rendszere, számtalan követelményével, előreláthatóan odavezet, hogy mindazokat, akik ezeket a rendeleteket nem teljesítik, az előírt szabály alapján ítélik meg. Az önzés és kicsinyes bírálgatás légköre kiöl minden nemes és nagy-lelkű érzést, és arra készíti az embereket, hogy önző bírák és kicsinyes felhánytorgatók legyenek.

A farizeusok ehhez a csoporthoz tartoztak. Istentiszteletük gyakorlásakor — saját gyengeségük tudatában — nem alázkodtak meg. Nem voltak hálásak istenadta, nagyszerű kiváltságaikért, sőt ellenkezőleg, lelki gőgjük arra készítette őket, hogy beszéd tárgyuk az állandó önmagasztalás legyen: „én, az én érzéseim, az én ismereteim, ahogy én csinálom.” Saját álláspontjukat tekintették mások megítélésének zsinórmértékéül. Önigazságuk ruhájába öltözött léptek a bírói székbe, hogy másokat bíráljanak és ítéljenek.

Ugyanilyen lelkület uralta jórészt a népet is. Beleavatkoztak lelkiismereti kérdésekbe, és olyan ügyekben is ítéleztek, amelyek kizárólag Istent és az egyént illették. Erre a szellemiségre és szokásra vonatkozóan mondta Jézus: „Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek!” Ez ennyit jelent, hogy ne állítsátok magatokat mintaképül az emberek elé; a kötelességről alkotott felfogásokat, nézeteket és írásmagyarázatokat ne tartsátok mások elbírálásában mérvadónak; és szívetekben ne marasztaljátok el őket, ha elképzeléseiteket nem közelítik meg! Ne kritizáljatok másokat, ne kételkedjetek indítékaikban, és ne ítéljétek el őket!

„Azért idő előtt semmit se ítéljetek, míg el nem jő az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait” (1Kor 4:5). A szívekben olvasni nem tudunk, s mivel önmagunk is hibákkal vagyunk telve, nem vagyunk feljogosítva mások bírálgatására. A halandó emberek csak a látszat után ítélnék, Isten azonban ismeri cselekedeteink titkos indítékait. Ő gyengéd és részvételtjes; egyedül hivatott arra, hogy döntsön felettünk.

„Annakokáért menthetetlen vagy óh ember, bárki légy, aki ítélsz: mert amiben mást megítélsz, önmagadat kárhozzatod; mivel ugyanazokat műveled, te aki ítélsz” (Róm 2:1). Akik másokat bírálják vagy elítélnék, önmagukat kárhozzatják, mert maguk is ugyanazt cselekszik. Miközben másokat kárhozzatnak, önmaguk felett ítéleznek; Isten pedig szavukon fogja őket, s elfogadja az önmaguk ellen hozott ítéletet.

„Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van?” (Mt 7:3).

Még ez a kifejezés — „mivel ugyanazokat műveled te, aki ítélsz” — sem vázolja elénk teljes mértékben annak a bűnnek a nagyságát, amikor az ember vakmerően bírálja és kárhozzatja felebarátját. Jézus mondta: „Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?” (Mt 7:3).

Krisztus szavai az olyan embert szemléltetik, aki mások hibáit gyorsan észreveszi. Ha embertársa életében vagy jellemén sikerült valami foltot felfedeznie, a legnagyobb buzgalommal igyekszik azt terjeszteni. Jézus azt mondja, hogy az ilyen jellemvonás — a pellengérré állított ember hibájához hasonlítva — olyan, mint a gerenda a szálkához képest. A szeretet és türelem hiánya az, ha egy csekélységet felnagyítunk. Akik még sosem tapasztalták a Krisztusnak való odaadást és türelmet, az Üdvözítő szeretetének enyhítő befolyását se nyilváníthatják ki életük által. Rossz színben tüntetik fel az evangélium szíves és barátságos szellemét, és sok drága léleknek okoznak sebet, akikért Jézus meghalt. Az Üdvözítő által említett hasonlat értelmében az, aki másokat elgáncsol és megszól, sokkal bűnösebb, mint az, akit hibáztat, mert elkövetett bűnéhez még büszkesége és gáncsoskodása is járul.

A tökéletes jellem egyedüli mintaképe: Krisztus. Aki tehát önmagát állítja mintaképül az emberek elé, az Krisztus helyére lép. Az Atya az ítélezést Fiára bízta (Jn 5:22), tehát az, aki mások indokait és eljárását bírálja, jogtalanul bitorolja Isten Fiának kiváltságát. Akik bírák és kritikusok akarnak lenni, az antikrisztus mellé állnak, „aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek, vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatva magát” (2Thess 2:4).

A legsúlyosabb következményekkel járó bűn a rideg, kritizáló és engesztelhetetlen lelkület, amely a farizeusok rendjét jellemzi. Ahol a szeretet és a hit hiányzik, ott Krisztus sincs jelen; s ha az Ő jelenlétének napsugarai elhomályosulnak, semmiféle tevékenység vagy buzgalom nem helyettesítheti ezt a szeretetet. Csodálatos képességünk lehet azon a téren, hogy mások hibáit felfedezzük; ámde akiket ez a lelkület ural, azoknak mondja Jézus: „Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből.” Rendszerint az igazságtalanságok elkövetői az elsők, akik másokat jogtalansággal gyanúsítanak, s embertársaik kárhozzátásával igyekeznek saját hibáikat fedezni, vagy önmagukat mentetegetni. A bűn által jutott az ember a gonosz ismeretére; mihelyt az első emberpár vétkezett, egymást kezdték vádolni; így cselekszik az az ember, akit nem hat át Krisztus kegyelme.

Ha az emberek a kárhozzátásnak ezt a szellemét ápolják, nem elégszenek meg azzal, hogy embertársukat az általuk vélt hibákra figyelmeztessék, hanem ha szelíd eszközökkel nem bírhatják rá őket, hogy az ő felfogásukat kövessék, erőszakhoz folyamodnak. Amennyire csak lehet, kényszerítik felebarátaikat, hogy az ő elgondolásukat fogadják el. Így tettek Krisztus kortársai is; így tett az egyház is, ha kiveszett belőle Krisztus kegyelme. Ha a szeretet ereje eltűnt, az állam hatalmas karját vette igénybe alapelveinek megerősítésére, és hittételeinek elfogadtatására. Ebben rejlik minden vallást érintő törvény titka, innen erednek a vallási üldözések Ábeltől egészen napjainkig.

Krisztus nem hajtja, hanem vonzza magához az embereket. Az egyetlen kényszer, amit alkalmaz: a késztető szeretet. Ha tehát az egyház világi hatalom támo-

gatását keresi, nyilvánvaló, hogy nélküli Krisztus erejét, az isteni szeretetet.

A baj gyökere az egyes emberekben rejlik, a gyógyulásnak tehát itt kell megkezdődnie. Krisztus megparancsolja a vádolónak, hogy először a saját szeméből vegye ki a gerendát, szabaduljon meg a vádaskodó szellemtől, ismerje be és hagyja el saját bűneit, mielőtt másokat akar megjavítani! „Nem jó fa az, amely romlott gyümölcsöt terem” (Lk 6:43). A vádaskodásnak ez a szelleme rothadt gyümölcs, amely arról tanúskodik, hogy az egész fa romlott. Hasztalan önigazultságunkban jónak tartani önmagunkat, mert előbb szívünknek kell átalakulnia. Mielőtt másokat akarnánk megjavítani, ezt kell megtapasztalnunk, mert „a szívnek teljességéből szól a száj”.

Ha az életben egy lélek válságba kerül, s ti tanáccsal és figyelmeztetéssel akartok rajta segíteni, szavaitoknak csak akkor lehet jó hatása, ha példaadásotok és lelkületetek összhangban van azokkal. Jónak kell lennetek, még mielőtt jót cselekedhetnétek. Mindaddig nem gyakorolhattok senkire olyan hatást, amely jellemét átalakíthatja, amíg Krisztus kegyelme saját szíveteket meg nem alázta, meg nem tisztította, és meg nem lágyította. Ha pedig bennetek ez az átalakulás már végbement, akkor olyan természetes lesz, hogy mások áldására éljetez, mint a rózsabokornak, hogy illatozzék, és a szőlőtőnek, hogy gyümölcsöt terem.

Ha Krisztus bennetek „a dicsőség reménysége”, akkor nem mások figyelése és hibáik leleplezése után vágyakoztok. Ahelyett, hogy arra törekednétek, hogy másokat vádoljatok és elítéljetez, inkább segíteni, áldani és menteni akarjatek! Ha tévelygőkkel találkoztok, szívelejtez meg ezt a figyelmeztetést: „Ügyelj magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is” (Gal 6:1). Esetekbe jut majd, hogy életetek útján milyen gyakran tévedtetez magatok is, és nehéz volt újra az egyenes útra térni, amikor elhagytátok. Semmi esetre sem taszítjátok majd testvéreteket még nagyobb sötétségbe, hanem szíves részvétellel figyelmeztetetez az őt környékező veszedelmekre.

Aki gyakran tekint fel a golgotai keresztre, és tudatában van annak, hogy az ő bűnei juttatták a Megváltót oda, az nem próbálkozik azzal, hogy bűneit felebarátjával összehasonlítsa. Nem ül be a bírói székbe, hogy embertársai felett ítélkezze. Aki a golgotai kereszt árnyékában halad, lehetetlen, hogy a vádaskodás és az önmagasztalás szellemét ápolja.

Csakis akkor vettetez ki a gerendát a szemetekből és lettetez alkalmassá mások megsegítésére, akkor közeledhetetez hozzá és érínthetez szívet, amikor érzetez, hogy saját éneteket, sőt egész életezetez is fel tudnatez áldozni, hogy egy megtévedt testvéretezeken segítsetek. Hibáztatással és szemrehányással még senkit sem lehetetez a helyes útra téríteti. Sőt ellenkezőleg: ezáltal csak még távolabb úztetez őket Krisztustól, mert szívüket elzárták a jobb meggyőződésük elől. Csak a szelíd, nyájas és megnyerő lélek mentheti meg a tévelygőket, és fedezheti el a bűnök sokaságát. Ha jellemetekben Krisztus jelleme nyilvánul meg, ez átalakító hatást gyakorol majd mindazokra, akikkel érintkeztez. Engedjetez, hogy Krisztus éljen bennetez napról napra! Ő pedig megmutatja általatok Igéjének

teremtő erejét — mint csendes, nyájas, meggyőző és hatalmas befolyást; amely a lelkeket a mi Urunk és Istenünk szépségének képmására alakítja.

Ne adjátok azt, ami szent, az ebeknek (Mt 7:6)

Jézus itt olyan emberekről beszél, akik nem vágyakoznak a bűn rabszolgaságából menekülni. A bűnösökkel és a bűnnel való állandó érintkezésük következtében jellemük oly mélyre süllyedt, hogy a gonoszhoz ragaszkodnak, s egyáltalán nem akarnak tőle elszakadni. Krisztus szolgálói ne akadályoztassák magukat azok által, akik az evangéliumot megvetik és nevetségessé teszik.

Az Üdvözítő sosem ment el részvétlenül a még oly mélyre, a bűn örvényébe süllyedt lélek mellett sem, ha az a becses mennyei igazságokat kész volt befogadni. A vámszedőkhöz, bukott asszonyokhoz intézett szava új életet jelentett számukra. Mária Magdolna, akiből hét ördögöt űzött ki, aki Jézus sírjától utolsónak távozott, volt az első, akit Ő a feltámadás reggelén üdvözölt. A tarsusi Saulból, az evangélium legelkeseredettebb ellenségéből lett Pál, Krisztus hűséges szolgája. A gyűlölködés és megvetés leple alatt, a bűn és a gonosz cselekedetek mögött is olyan lélek rejtőzhet, akit Krisztus kegyelme meg akar váltani, hogy koronáján kőként, igazgyöngyként ragyogjon.

KérjeteK és adatik nékteK; keresseteK és találtok; zörgesseteK és megnyitátik nékteK (Mt 7:7)

A Megváltó háromszoros ígérettel biztat a kérésre, nehogy a hitetlenkedésre, félreértésre és félremagyarázásra alkalmat adjon. Azt szeretné, ha mindazok, akik Istent keresik, hinnének is benne, ezért — akinek minden lehetséges — hozzáfűzi: „Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitátik.”

Más feltételhez nem köti Isten ezeket az ígéreteket, minthogy kegyelmét éhezünk, tanácsát kérjük és szeretete után vágyódjunk. „KérjeteK!” A kéréssel bizonyítjuk, hogy felismertük inségünket, s amennyiben hittel kértünk, meg is kapjuk kérésünket. Isten zálogul adta szavát, tehát bizonyosak lehetünk, hogy megtartja ígétét. Ha őszinte töredelemmel közeledünk hozzá, nem kell attól félnünk, hogy merészségnek tartja, ha ígétének teljesítését kérjük. Ha azokat az áldásokat kériteK, amelyekre szükségetek van, hogy jellemeteket Krisztus képmására alakíthassátok át, akkor olyasmit kérték, ami összhangban áll Isten ígétével, tehát teljesíti is kéréseteK. Bűnös voltotok felismerése és tudata elégséges alap arra, hogy Isten kegyelmét kérhesséteK. Hogy Isten elé járulhassátok, annak nem a ti szentségetek a feltétele, hanem az az óhaj, hogy megtisztítsón benneteK minden bűntől és minden erkölcstelenségtől. Amit állandóan felhozhatunk Isten előtt, az nagy nyomorúságunk és végtelen gyámoltalanságunk; ezért szorulunk teljesen Isten megváltó hatalmára.

„KeresseteK!” Ne csak Isten áldása után, hanem Isten után is sóvárogjatok! IsmerkedjeteK meg Istennel, és csendesedjeteK el! „KeresseteK és találtok!” Is-

ten keres titeket, s a ti iránta érzett vágyakozásokat: Lelkének vonzása. Engedjétek a Lélek vonzásának! Krisztus — a megkísértettek, tévelygők s a hűtlenek Képviselője — arra törekszik, hogy őket önmagával közösségbe hozza. „Hogyha őt keresed, megtalálod” (1Krán 28:9).

„Zörgessetek!” Különleges meghívás folytán járulunk Istenhez. Ő már vár reánk, hogy bennünket fogadótermében üdvözölhessen. Az első tanítványok, Krisztus követői, nem elégedtek meg azzal, hogy útközben, rövid ideig vele beszélgessenek, hanem megkérdezték tőle: „Rabbi, hol lakol?... Elmenének és megláták, hol lakik; és nála maradának azon a napon” (Jn 1:39—40). Ugyanígy juthatunk mi is a legbensőbb közösségbe és a legbizalmasabb kapcsolatba vele. „Aki a Felségesnek rejtékében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az” (Zsolt 91:1). Kopogtassanak tehát a kegyelem ajtaján mindazok, akik Isten áldása után vágyakoznak, és mondják el meggyőződéssel: „Uram, te megígérted: aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitják!”

Jézus a körülötte álló emberekre tekintett, s szívének egyetlen vágya az volt, hogy az egész sereg megismerje Isten kegyelmét és szeretetét. Egy éhes gyermeket állított képzeletben szemük elé — aki földi atyjától kenyeret kér —, hogy így értesse meg velük ínségüket, s azt, hogy Isten mindig kész kielégíteni hiányukat. „Avagy ki az az ember közületek, aki, ha az ő fia kenyeret kér tőle, követ ad néki?” Jézus itt az atyai szívnek gyermeke iránt érzett természetes szeretetéről beszél, s így folytatja: „Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékot adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei atyátok jókat azoknak, akik kérnek tőle?!” Egyetlen szerető atya sem tudná éhes gyermekét elutasítani, ha kenyeret kérne tőle, az ember pedig Istenével szemben mégis bizalmatlan, és nem hiszi, hogy Isten meghallgatja gyermekei kérelmét. Elképzelhető lenne Istenről, hogy gondatlanul bánjon gyermekével, s kínozza, és csak azért csigázza, hogy végül is kiábrándítsa őt? Hogyan gondolhatjuk, hogy Isten csak ígéri az embernek a jó és tápláló eledelt, hogy azután követ adjon neki?

„Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik” (Lk 11:13). Isten helyettese a Szentlélek, a legnagyobb adomány. „Minden jó ajándék” benne foglaltatik, és a Teremtő Isten sem adhat ennél többet és jobbat. Ha az Úrhoz fohászunk, hogy legyen irgalmas irántunk ínségünkben, s hogy vezéreljen bennünket Szentlelke által, lehetetlen, hogy imánk elől elzárkózzék. Az előfordulhat esetleg, hogy a szülők elfordulnak éhező gyermeküktől, de Isten mindig meghallgatta a szükségben lévő és hozzá vágyakozó szív jankijáltását. Csodálatosan gyengéden közli velünk szeretetét. Akik azért a komor napokon úgy vélik, hogy Isten megfeledkezett róluk, szívleljék meg Ésaías próféta üzenetét: „És szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr. Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én terólad el nem feledkezem. Imé az én markaimba metszettek fel téged” (Ésa 49:14—16).

Isten Igéjének minden egyes ígését imánkba foglalhatjuk, amennyiben Isten adott szavára támaszkodunk. Bármilyen lelki áldást óhajtunk, kiváltságunk, hogy Jézus nevében kérjük. Egyszerű szavakkal, gyermeki hittel tárhatjuk fel Isten előtt szívünket. Amennyiben szükséges, táplálékért és ruházatért is könyöröghetünk hozzá; éppúgy, mint lelki ínségünkben az élet kenyerét és az igazság öltönyét is tőle kérjük. Mennyei Atyátok jól tudja, hogy nektek minderre szükségetek van, s ezért felszólít benneteket, hogy jöjjetek és kérjetek. Csak Jézus nevében nyerhetjük el mindezen áldásokat, hiszen Isten éppen azáltal akarja Fia nevét megdicsőíteni, hogy kínzó szükségleteinket kegyelmének kincstárából ingyen és bőkezűen kielégíti.

Ne feledjük azonban, hogy amikor Istenhez, mennyei Atyánkhoz fordulunk, akkor egyben elismerjük, hogy mi az Ő gyermekei vagyunk. Nem csak jóságában bízunk ezután, hanem mindenben alárendeljük magunkat akaratának — annak tudatában, hogy szeretete változhatatlan —, és átadjuk magunkat neki, hogy a ránbízottakat végezzük. Jézus megígérte azoknak, akiknek megparancsolta, hogy először Isten országát és annak igazságát keressék: „Kérjetek és adatik néktek!”

Istené minden hatalom mennyen és földön, az Ő ajándékai viszont gyermekeinek a tulajdonát képezi. Ezek az adományok olyan értékesek, hogy csak a Megváltó drága vére által válhattak tulajdonunkká. Olyan adományok, amelyek a szív legtitkosabb vágyait is kielégítik, és mindörökké megmaradnak; mindazok tulajdonává válhatnak, akik kisgyermekként jönnek Istenhez. Tekintsétek Isten ígéreteit tulajdonotoknak, hivatkozatok rájuk, mint adott szavára, s az örömök áradatát árasztja majd reátok.

Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal (Mt 7:12)

Embertársainkkal való bánásmódban mindig képzeljük magunkat az ő helyzetükbe: érzelmi világukba, nehézségeikbe, örömeikbe és szenvedéseikbe! Helyezkedjünk bele életkörülményeikbe, s azután úgy tegyünk velük, mint ahogy mi szeretnénk, hogy velünk bánjanak, ha az ő helyükben lennénk! A becsületességnek ez a valódi szabálya. Ez egyenértékű a törvény kijelentésével: „Szeresd felebarátodat!” Ez a próféták tanításainak lényege és a Menny alapelve, s mindazokban kifejlődik, akik alkalmasakká váltak arra, hogy Istennel szent közösségben éljenek.

Ez az aranyszabály az őszinte barátság alapelve; mindezt Krisztus élete és jelleme szemlélteti a leghívebben. A szelídség és szépség ragyogó sugarai áradtak szét Üdvözítőnk mindennapi életéből. Mily jóság sugárzott jelenlétéből! Ugyanez a lelkület nyilatkozik meg gyermekeiben is; akikben Krisztus lakozik, azokat mennyei légkör övezi. Tisztaságuk fehér ruhája Isten kertjének illatát árasztja; arcuk Krisztus világosságát sugározza, amely az elfáradtak és tévelygők ösvényét beragyogja.

Aki helyes fogalmat nyert a tökéletes jellemről, annak Krisztus részvétét és

gyengédségét is ki kell nyilatkoztatnia. A kegyelem hatása lágyítja meg a szívet, megtisztítja, nemesíti érzelmeit, és mennyből fakadó gyengédséget kölcsönöz.

Ennek az arany szabálynak azonban még mélyebb jelentősége is van. Isten azt kívánja mindazoktól, akik gazdag kegyelme által sáfáraivá váltak, hogy a tudatlanságban és sötétben élő lelkeket olyan mértékben részesítsék a rájuk bízott javakból, mint amilyen mértékben ők maguk kívánnának részesedni azokból, ha a helyükben lennének. Pál apostol mondta: „Mind a görögöknek, mind a barbárok, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok” (Róm 1:14).

Amennyivel többet tudtok Isten szeretetéről, s amennyivel gazdagabb kegyelemben részesültetek, mint e földön bármely elbukott s elvakult lélek, annyival vagytok adósaik. Vonatkozik ez a földi élet javaira és áldásaira is. Ha több a vagyonunk, ez bennünket az aránylag kevésbé jómódúak adósaivá tesz. Ha vagyonosak vagyunk, vagy életünk kényelmesebb, akkor ez ünnepélyesen kötelez bennünket, hogy a betegekről, özvegyekről és árvákról gondoskodjunk, mint ahogy mi is szeretnénk, hogy ők gondoskodjanak rólunk ellenkező esetben.

Az itt lévő arany szabály ugyanazt az igazságot tanítja, mint a Hegyi Beszéd más részein: „Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek”. Amit másvalakivel cselekszünk — akár jó, akár rossz —, bizonyosan visszazáll ránk, áldásként vagy átokként. Mert amit adunk, azt kapjuk vissza. Ha földi áldásokban részesítjük embertársainkat, ezek az áldások ugyanúgy térnek hozzánk vissza. Sőt a nyomorúság idején gyakran megnégyesződve kapjuk vissza őket. Ezen kívül a jó cselekedeteket már ebben az életben is megjutalmazza az Úr, szeretetének nagyobb arányú kiárasztása által. Ez a menny dicsőségének és kincseinek summája. Gonoszságunkért is megkapjuk a megérdemelt büntetést. Ha könnyelműen elkedvetlenítettünk és elítéltünk valakit, magunknak is ugyanazt az utat járjuk ki, amelyen másokat járattunk, s nekünk is át kell éreznünk mindazt a fájdalmat, amelyet részvétlenségünk, szeretetlenségünk által okoztunk.

Isten szeretete rendelte ezt így: Ő azt akarja, hogy meggyűljük keménységűségünket, és szívünket kitérve abban Krisztus lakozhassék. Így a benne levő gonoszság átalakul, s ami átoknak látszott, áldássá válik.

Ennek az igazságnak az alapelve: a kereszténység alapelve. Ezt bármilyen módon megváltoztatni: csalás. A vallás, amely arra tanítja híveit, hogy kevésbé értékeljen lelkeket, akiket Krisztus annyira értékelt, hogy érettük életét áldozta, olyan vallás, amely érzéketlen az emberek ínsége, szenvedése és jogai iránt: így nem lehet igaz vallás. Ha a szegények, szenvedők és bűnösök jogaival mitsem törődünk, Krisztus árulóivá vagyunk. Olyan sokan veszik fel Krisztus nevét, de életükkel mégis megtagadják jellemét: ezért olyan erőtlenség a kereszténység, és nincs hatása e világon. Az ilyen magatartás csak káromolja és megszenteltetlenségtelíti az Úr nevét.

Az apostoli gyülekezetről tudjuk, hogy azokban a napokban, amelyet a fel-támadt Üdvözítő dicsősége ragyogott be: „senki semmi marháját nem mondta magáénak.” „Mert szűkölködő sem vala öközöttük senki.” „És az apostolok

nagy erővel tesznek vala bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról; nagy kegyelem vala mindnyájukon.” „És minden nap egy akarattal kitarva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel, dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel” (Acs 4:32, 34, 33; 2:46—47). Az eget-földet átkutathatjuk, s végül rájövünk, hogy Isten egyetlen igazságot sem nyilatkoztatott ki olyan hatalmasan, mint azt, hogy az ínségben élőket segítenünk kell. Ez a Krisztusban rejlő igazság.

Ha a Krisztus nevét vallók ennek az aranyszabálynak elveit gyakorolják, akkor ugyanaz az erő kíséri majd az evangéliumot, mint az apostolok idejében.

Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz (Mt 7:14)

Krisztus korában Palesztina lakosai fallal körülvett városokban laktak, amelyek rendszerint hegyeken vagy halmokon terültek el. Meredek, sziklás utak vezettek fel a kapukhoz, amelyeket napnyugtakor bezártak. Az otthonaikba igyekvő utasoknak sietniük kellett, hogy még naplemente előtt odaérjenek. Aki későn jött, az az egész éjszakát a városon kívül tölthette.

Jézus az ilyen keskeny és meredek ösvénnyel ábrázolta hallgatóinak a hazafelé — a nyugodt otthonba — vezető utat, amellyel a keresztény életét ismertette. Az út, amelyet számotokra kijelöltem: szűk, rögös és nehéz a kapun átjutni, mert az aranyszabály minden büszkeséget és önzést kizár. Van ugyan egy szélesebb út is, de annak vége kárhozat. Ha a lelki élet útját választjuk, akkor állandóan kapaszkodnunk kell felfelé, mert ez az út meredek. Kevés útítársatok lesz, mert a nagy tömeg a lefelé vezető utat választja.

A halál útján a legnagyobb kényelemmel haladhat az egész emberiség, minden világiasságával, haszonlesésével, büszkeségével, becstelenségével és erkölcsi züllöttségével. Ott szabad tér nyílik mindenféle véleménynek és tanításnak; bő alkalom kínálkozik mindenkinek, hogy saját hajlamait kövesse, s hogy azt cselekedje, amit önzése kíván. Keresni sem kell a kárhozat útját, mert a kapu tágas, az út széles, s minden megerőltetés nélkül haladhatunk rajta.

Ám az élethez vezető út keskeny, s a kapuja szűk. Amíg valamely bűnös szenvedélyhez ragaszkodunk, mindaddig keskenynek találjuk ezt az utat. Ha az Úrnak útján akarunk haladni, le kell mondanunk saját útjainkról, akaratunkról, gonosz szokásainkról és életvezetésünkről. Aki Krisztusnak akar szolgálni, nem követi a világ felfogását, és nem állhat azzal azonos állásponton. A mennybe vezető út sokkal keskenyebb, semhogy rang vagy gazdagság elférnének rajta; keskenyebb, semhogy kielégíthetnénk a becsvágyat, amely az önző ént tekinti középpontnak. Sokkal meredekebb és sziklásabb, semhogy a kényelemhez ragaszkodók megmászhathatnák. Munka, türelem, önmegtágadás, gáncs, a bűnösök ellentmondása volt Krisztus osztályrésze; nekünk mindezt szintén vállalnunk kell, ha valaha Isten országába akarunk jutni.

Mindebből azonban nem következik, hogy a felfelé vezető út mindig nehéz, a

lefelé vezető út pedig mindig könnyű. A halál felé vezető úton mindenütt fájdalom, csalódás, bűnhődés és bánat sorakozik, amelyek mind megannyi figyelmeztetés, hogy ne menjünk tovább. Isten végtelen szeretete folyton megnehezíti az önfejték és könnyelműek öngyilkosságát; Sátán azonban természetesen kívánatossá teszi az utat, de mindez csak csalás. A kárhozat útja emésztő gonddal, fájdalommal és önváddal terhes. Kellemes dolognak látszhat a világi gőg, becsvágy kielégítése, de a vége gond és fájdalom. A haszontalan tervek az élvezet legjobb kilátásaival és reménységével kecsegtetnek, azonban csakhamar tapasztaljuk, hogy az öröm méreggá válik, s életünk keserűvé; szertefoszlanak reményeink, amelyekkel saját énünket tettük középponttá. Bár a széles út bejáratát virágos kapu díszíti, az út maga mégis tövises. A bejáratnál tündöklő reménysugár a kétségbeesés homályává válik, s az a lélek, amely ezt az utat járja, a végtelen éj homályába süllyed.

„A hitetleneknek útja kemény”, ám a bölcsesség „útai gyönyörűséges utak, és minden ösvénye békesség” (Péld 13:15; 3:17). A Krisztus iránti engedelmesség minden egyes megnyilvánulása, minden érette hozott önmegtagadás, minden békén elszenvedett fájdalom s a kísértések felett kivívott minden győzelem: a végső diadal dicsőségéhez vezető út. Aki Krisztust választja vezetőjének, az biztonságban halad; még a legnagyobb bűnös sem kerülhet útvesztőbe. Egyetlen remegő, kétségbeesett tévelygő sem fogja nélkülözni az útjára vetett szent és tiszta világosságot. Bár az út olyan keskeny és szent, hogy bűn nem fér el rajta, mégis mindenki számára van segítség, s egyetlen kétségbeesett léleknek sem kell így panaszkodnia: „Az Úr nem gondoskodik rólam!”

Lehet, hogy a felfelé vezető út rögös és meredek, jobbra-balra örvények tátonghatnak, esetleg útközben számos akadállyal kell megküzdenünk, s dolgoznunk kell akkor is, amikor már fáradtan vágyunk nyugalom után, vagy harcolnunk kell, amikor már erőnk elfogyott, és bízunk kell, amikor reményünk szertefoszlott: azonban Krisztus vezetésével biztosan elérünk a béke várva várt kikötőjébe. Ő előttünk haladt a sziklás úton, és egyengette számunkra.

Az életnek e meredek útján mindenütt fellelhetők az öröm forrásai, amelyek a bölcsesség útján haladó fáradt vándorokat felüdítik. Ők még a szenvedések közepette is vidáman kitaranak, mert Krisztus — akit lelkük szeret — láthatatlanul mellettük halad. Minden egyes felfelé vezető lépésnél határozottabban érzik kezének érintését, újabb és újabb sugarakat vetít ösvényükre a Láthatatlan, s dicsénekük mind magasabbra szárnyal. Így haladnak mindig feljebb és feljebb, míg dicshimnuszuk egyesül az Isten trónusa köré sereglett angyalok énekével. „Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig” (Péld 4:18).

Menjetek be a szoros kapun (Mt 7:13)

A megkésett utasnak sietnie kellett, ha napnyugta előtt a városba akart érni. Semmi sem vonhatta el a figyelmét útközben. Minden törekvése arra irányult,

hogy a kapun bejusson. Hasonló törekvésnek kell megnyilvánulni a keresztény életében is a cél elérése érdekében — jelenti ki Jézus. „Megmutattam nektek azokat a jellembeli szépségeket, amelyek a valóságban országom dicsőségét alkotják. Mindez nem ígér nektek földi javakat, haszonleső uralmat, de mégis érdemes utána vágyakoznotok és törekednetek. Nem azért hívlak benneteket, hogy a világoralomért harcoljatok velem. Ebből azonban nem következik, hogy nem kell harcolnotok és győznötök. Ellenkezőleg: azt parancsolom nektek, hogy küzdjetek és harcoljatok, hogy lelki országomba bejuthassatok!”

A keresztény élete folytonos harc és küzdelem. A győzelmet azonban emberi erővel nem vívhatja ki senki. A harctér az emberi szív. A megvívandó harc a legnagyobb, amit valaha ember vívott, s abból áll, hogy saját énünket átadjuk Isten akaratának, hogy szívünket Isten szeretete irányítsa. A test és vér kívánságából született régi természetünk nem örökölheti Isten országát. El kell hagyni régi útjainkat, örökölt hajlamainkat és eddigi szokásainkat.

Aki elhatározza, hogy belép ebbe a lelki országba, tapasztalni fogja, hogy felvonul ellene bűnös természete, minden erejével és szenvedélyével, felerősítve a sötétség birodalmának minden hatalmasságával. A haszonlesés és büszkeség minden ellen lázongani fog, ami őket bűnös színben tünteti fel. Rossz szokásainkat és helytelen kívánságainkat — amelyek lényünket uralják — nem tudjuk önerőnkől legyőzni; csak Urunkkal tudunk felülkerekedni hatalmas ellenségünkön, aki bennünket rabszolgaságban tart. Egyedül Isten segítségével győzhünk. Jézus akarja, hogy uralkodjunk önmagunk, akaratunk és szokásaink felett, de beleegyezésünk és együttműködésünk nélkül nem segíthet rajtunk. Isten Lelke az embernek kölcsönzött képességek és erők által működik. Meg kell nyitnunk a szívünket Isten Lelke átformáló erejének; akaratérőnknek együtt kell működni Isten erejével.

Komoly ima és állandó megalázkodás nélkül nem vívhatjuk ki a diadalt. Akaratunkat ne kívülről kényszerítsék a mennyei erőkkel való együttműködésre, mindennek önként kell történnie. Ha lehetséges volna, hogy a Lélek befolyását százszoros mértékben reátok kényszerítsék, az sem kereszténnyé, sem a Menyny alattvalóivá nem tenne benneteket. A gonosz vára ezzel nem győzhető le. Akaratunkat összhangba kell hoznunk Isten akaratával. Saját erőtökből képtelenek vagytok szándékaitokat, hajlamaitokat és kívánságaitokat Isten akaratának alárendelni, azonban ha készek vagytok engedelmeskedni, Isten segítségetekre jön: „Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak” (2Kor 10:5). Akkor hozzáláttok, hogy „félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségteket. Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből” (Fil 2:12—13).

Krisztus szépsége és a menny dicsősége sok ember szívét vággyal tölti el, azonban visszariadnak azon feltételek teljesítésétől, amelyek alapján ezt a dicsőséget elérhetnék. Sokan járnak a széles úton olyanok, akik elégedetlenek,

menekülni szeretnének a bűn rabszolgaságából, de saját erejükből igyekeznek bűnös szokásaik ellen küzdeni. Vágyakozva tekintenek a keskeny út és a szoros kapu felé, azonban az önző élvezetek, a világ szeretete, büszkeség és szentségtelen becsvágy válaszfalat emelnek köztük és a Megváltó között. Beismerik, hogy lelkükből minden titkos bálványt ki kellene irtaniuk, a bűnös élvezetek hajszolását abba kellene hagyniuk, a világias akadályokat félre kellene tenniük ahhoz, hogy a szoros kapun át beléphessenek. De a hajlamaiktól, élvezetektől elszakadni olyan áldozatot jelent számukra, amitől visszariadnak, így visszafordulnak. „Sokan... igyekeznek bemenni, és nem mehetnek” (Lk 13:24). Vágyakoznak az ajtó után, néhányszor meg is kísérik, hogy elérjék, azonban nem maradnak meg állhatatosan törekvésük mellett. Nem határozták el, hogy megszerzik, bármibe kerüljön is.

A győzelem egyedüli reménye ránk nézve abban van, hogy akaratunkat alárendeljük Isten akaratának, és vele összhangban munkálkodunk óráról órára és napról napra. Nem juthatunk be Isten országába, ha olyanok maradunk, mint azelőtt voltunk. A megszentelődésre csak úgy juthatunk, ha énünket megtagadjuk, és Krisztus lelkülete tölt el. A büszkeséget és az önhitséget keresztre kell feszítenünk. Képesek vagyunk-e a kívánt árat megfizetni? Készek vagyunk-e akaratunkat teljesen összehangolni Isten akaratával? Amíg minderre nem vagyunk készek, Isten megújító kegyelme nem nyilatkozhat meg bennünk.

A harc, amelyre vállalkoznunk kell, „a hitnek nemes harca”. „Amire igyekezem is, tusakodván az Ő ereje szerint, mely énbennem hatalmasan munkálkodik” (Kol 1:29) — mondja Pál apostol.

Jákób életének legfontosabb fordulópontján Istenhez imádkozott. Egyetlen gondolat foglalkoztatta: jellemének átalakulása. Azonban míg Istenhez imádkozott, egy vélt ellenség támadt reá, és Jákób önvédelemből egész éjjel küzdött vele. Azonban lelkének szándékát még az életveszély sem változtatta meg. Mikor már ereje csökkent, az angyal felhasználta isteni hatalmát; Jákób ebből az érintésből felismerte, hogy kivel küzdött. Sérülten és tehetetlenül hullott az Üdvözítő kebelére, és áldását kérte. Nem engedte, hogy visszautasítsák, és kérését nem hagyta abba. Krisztus pedig teljesítette ennek a gyámoltalan, bűnbánó léleknek a kívánságát — ígéretéhez méltó módon (Ésa 27:5). Jákób határozottan kijelentette: „Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem” (1Móz 32:26). A kitartásnak ilyen lelkületére éppen az készítette, akivel küzdött. Az Úrral küzdött, s Ő adta neki a győzelmet is, Ő változtatta át Jákób nevét Izraelre, mondván: „Küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél” (1Móz 32:28). Amiért Jákób saját erejével hiába küzdött, azt az önátadás és erős hit által elnyerte. „Az a győzelem, amely legyőzte a világot: a mi hitünk” (1Jn 5:4).

Őrizkedjetez pedig a hamis prófétáktól (Mt 7:15)

Hamis tanítók támadnak majd, hogy benneteket a keskeny útról és a szoros kaputól eltérítsenek. Őrizkedjetez tőlük, mert — még ha juhok ruhájában járnak

is — belül ragadozó farkasok. Jézus próbakövet is nyújt nekünk, amelynek segítségével a hamis tanítókat az igaziaktól megkülönböztethetjük: „Gyümölcsceikről ismeritek meg őket. Vajon a tövisről szednek-e szőlőt, vagy a bojtortjánról fűgét?”

Nem azt mondja, hogy szép beszédeikről vagy fenséges hitvallásaikról ismerhetjük meg őket, hanem: Isten szava szerint kell őket elbírálnunk. „A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, nincs nékik hajnaluk” (Ésa 8:20). Milyen üzenetet hirdetnek ezek a tanítók? Vajon Isten tiszteletére és félelmére ösztönöznek benneteket? Arra serkentenek benneteket, hogy törvényei hűséges megtartásával mutassátok ki iránta érzett szereteteket? Ha az emberek nem érzik az erkölcsi törvények súlyát és fontosságát, ha Isten parancsolatait könnyelműen veszik, ha csak a legkisebb törvények egyikét is megszegik, és az embereket arra tanítják, hogy ők is így cselekedjenek: az ilyenek a mennyben nem nyernek megtiszteltetést, s minden ilyen igényük jogosulatlan. Azt a munkát végzik, amit egykor a sötétség fejedelme — Isten ellensége — kezdett.

Nem minden ember Krisztusé, még ha nevét vallja és jelét hordja is. Sokan megszegyenülnek majd azok közül, akik Krisztus nevében tanítottak. „Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram, uram! Nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben üztünk ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem ti gonosztevők” (Mt 7:22—23).

Ezek az emberek azt hiszik, hogy ők a helyes úton haladnak, miközben helytelenül cselekszenek. Bár Krisztust Urukak vallják, és hiszik, hogy az Ő nevében nagy dolgokat cselekszenek, mégis a gonosztságot munkálják. „Szerelmeskedő énekként veszik azokat ajkukra, szívük pedig nyereség után jár.” Aki Isten szavát hirdeti, az „olyan nékik, mint valamely szerelmeskedő ének, szép hangú, s mint valamely jó hegedű; csak hallják beszédidet, de nem cselekszik azokat” (Ez 33:31—32).

Ha azt állítjuk, hogy Krisztus tanítványai vagyunk, de nem követjük Őt, állítunk önmagában értéktelen. Az a Krisztusba vetett hit, amely lelkeket menthet meg, nem olyan, mint amelyet sokan színlelnek: „Higgyetek, higgyetek, és a törvényt nem kell megtartanotok!” — mondogatják. Ám az a hit, amely nem vezet engedelmességre, vakmerő elbizakodottság. János apostol így szól: „Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság” (1Jn 2:4). Senki se gondolja, hogy a különleges sors vagy bizonyos csodálatos megnyilatkozások igazolják véleménye, élete helyességét. Ha az emberek könnyelműen beszélnek Isten szaváról, és saját benyomásaikat, érzelmeiket és tapasztalataikat Isten Igéje fölé emelik, akkor tudhatjuk, hogy nincs bennük világsóság.

Az engedelmesség: a tanítványság próbaköve. A törvénye betartása útján teszünk bizonytságot állítólagos szeretetünk valódságáról. Ha a szívünkbe fogadott tanok kiölik a bűnt, és lemosnak lelkünkéről minden szennyet; ha az életszentség

gyümölcsét termik, akkor feltehetjük, hogy e tanítások Istennek igazságai. Ha a jótékonyság, szívesség, gyengédség és részvét nyilatkozik meg életünkben; ha tiszta szívből örülünk a becsületes cselekedeteknek; ha nem magunkat, hanem Krisztust magasztaljuk — akkor tudhatjuk, hogy hitünk valódi hit. „Arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk” (1Jn 2:3).

Nem dőlt össze, mert kősziklára építettett (Mt 7:25)

Krisztus beszéde mélyen megindította a népet. Az igazság alapelveinek isteni szépsége és Jézus ünnepélyes figyelmeztetései úgy hatottak, mint Isten szava, amely szívüket vizsgálja. Szavai eddigi gondolataiknak és véleményeiknek a gyökeréig hatoltak, úgyhogy tanításának követése eddigi gondolkodásuk és életmódjuk tökéletes megváltoztatását jelentette. Ha ezt teszik, vallástanítóiktól el kellett volna szakadniuk, s ennek következménye az egész épület — amit a rabbik nemzedékeken át emeltek — összeomlása lett volna. Ezért történt, hogy — bár szívesen meghallgatták — mégis olyan kevesen voltak, akik életük zsinórmértékéül elfogadták volna tanításait.

Jézus olyan példázattal fejezte be a Hegyi Beszédet, amely meglepő világossággal bizonyította, hogy az általa hirdetett elveket gyakorlatilag is meg kell valósítanunk. Az Üdvözítő körül szorongó tömegben sokan voltak, akik életüket a Galileai-tenger közelében töltötték. Amint a hegy lejtőjén ültek, jól láthatták a vízmosásokat, amelyeken át a víz a hegyekről utat tört a tóhoz. A nyár folyamán ezek a patakok részben teljesen kiapadtak, s csak száraz, homokos medrük volt látható. De az esős téli évszakban e medrek vadul rohanó áradattá váltak, s időnként a völgyeket elárasztva — útjukban feltartóztathatatlanul — mindent magukkal ragadtak. Ilyenkor számtalan olyan lakóház is romba dőlt, amelyet a lakosság nyáron látszólag az árterületen kívül épített. Álltak azonban a dombok tetején sziklára épített házak is. Hegyvidékeken a házakat általában sziklákra építették, s így hosszú évszázadokon át ellenálltak a viharoknak és a vizek áradatának. Ilyen épületeket azonban csak a legnagyobb gonddal és fáradsággal lehetett felépíteni. Sokkal megközelíthetlenebbek voltak, s ezért kényelmetlenebbek, mint a füves lapályon fekvők. Másrészt azonban, ha a sziklára épültek, vihar, áradat és felhőszakadás meg nem ingathatta azokat.

Jézus azt mondta, hogy aki beszédét elfogadja, s azt jellemének és egész életének alapjává tekinti, az hasonló ahhoz emberhez, aki házát a sziklára építette. Már évszázadokkal azelőtt megírta Ésaías próféta: „Istenünk beszéde mindörökké megmarad” (Ésa 40:8). Péter apostol pedig, évekkel a Hegyi Beszéd elhangzása után, a következőket fűzi a próféta szavaihoz: „Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdettetett” (1Pt 1:25). Egyedül Isten szava maradandó ezen a világon. Isten Igéje a legbiztosabb alap. „Az ég és a föld elmúlnak, de az beszédeim semmiképpen el nem múlnak” (Mt 24:35).

A Hegyi Beszédben kidomborodnak a törvény magasztos elvei és Isten jelleme. Aki ezeket az igéket elfogadja élete alapjává: az üdvösség Sziklájára épített.

Ha az Igét befogadjuk, Krisztust fogadjuk be. Csakis azok építenek Őreá, akik ily módon fogadják el Krisztus szavát. „Más fundamentomot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus” (1Kor 3:11). „És nincsen senkiben másban idvesség, mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk” (Apcs 4:12). Krisztus az Ige, Isten kinyilatkoztatása; jellemének, törvényének, szeretetének és életének megnyilatkozása az az alap, amelyre jellemünket felépíthetjük Isten országa számára.

Akkor építünk Krisztusra, ha Igéjére hallgatunk. Nem az az igaz ember, aki örül az igazságnak, hanem aki gyakorolja azt. Az életszentség nem az elragadtatás érzése, hanem az Isten iránti tökéletes odaadás következménye, s a mi mennyei Atyánk akarátának teljesítése. Amikor Izrael fiai az ígéret földjének határán táboroztak, nem volt elégséges, hogy az országot megismerték és Kánaánról énekeltek, mert ez nem segítette volna őket a dicső ország szőlőkertjeinek és olajfaligeteinek birtokbavételében. Csak úgy lehetett az övék, hogy elfoglalták; hogy valamennyi feltételnek eleget tettek; hogy Istenbe vetett élő hitük volt; s hogy ígéreteit magukra alkalmazták, s utasításainak engedelmeskedtek.

Az igaz vallás Krisztus parancsolatának cselekvéséből áll. Nem azért, hogy ezáltal Isten kegyelmét elnyerjük, hanem: viszontszerettként, szeretetének érdemtelenül elfogadott ajándékaiért. Krisztus az emberek üdvösségét nem szóbeli vallomásaiktól, hanem a megszentelt élet cselekedeteiben megnyilatkozó hittől teszi függővé. Követőitől tetteket vár és nem csak beszédet, mert csupán a cselekedetek tökéletesbítik a jellemet. „Akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai” (Róm 8:14). Nem azok az Isten gyermekei, akiknek szívét a Lélek érinti, de csak néha engednek erejének, hanem azok, akiket Isten Lelke vezérel.

Krisztus követője akarsz lenni? Nem tudod, hogy miként kezdjed? Sötétségben vagy, és nem tudod, hogyan találhatod meg a világosságot? Kövesd azt a fényt, amelyet már kaptál! Határozd el, hogy Isten szavát követed, amennyire csak teheted! Krisztus ereje és egész élete Szavában rejlik. Ha hitben fogadod el az Írás szavát, ez erőt ad az engedelmességre. Ha a megismert világosságot követed, mind több világosságot nyerhetsz. Isten szavára építesz, tehát jellemed Krisztus jellemének képmására épül fel.

Krisztus az igazi fundamentum, az élő kő. Akik Őreá építenek, mindannyian részeseivé válnak életének. „Ti magatok is, mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá” (1Pét 2:5). „Akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevedik szent templommá az Úrban” (Ef 2:21). A kövek az alappal egyé válnak, mert ugyanaz az élet hatja át a nagy egészet. Ilyen épületnek a zivatar sem árthat, mert aki életét Istenhez kapcsolja, vele együtt mindent túléli.

Minden olyan épület azonban, amelynek nem Isten szava az alapja, romba dől. Akik Krisztus kortársaihoz hasonlóan emberi eszmékre, véleményekre, külsőségekre és emberek által elrendelt ceremóniákra, Krisztus kegyelmétől független érdemekre építik fel jellemük épületét, azok bizonytalan homokra építenek. A kísértések vadul tovarohanó áradata magával ragadja a homokos talajt, s

házát — mint egy roncsot — visszahagyja az idők árjának partján.

„Ezért így szól az Úr Isten: ...A jogosságot mérőkötéllel tevém, és az igazságot színelővé, és jég söpri el a hazugság oltalmát, és vizek ragadják el a rejteket” (Ésa 28:16—17).

Azonban ma még az irgalom esedezik a bűnös érdekében: „Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról, és éljen. Térjetez meg, térjetez meg gonosz útaitokról! Hiszen miért halnátok meg!” (Ezék 33:11). A megátalkodottakhoz szóló hang az Ó hangja, aki mikor a szeretett városra tekintett, fájalmában így kiáltott fel: „Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megöled a prófétákat, és megkövezed azokat, akik tehozzád küldetnek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaid, miképpen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akarátok! Ímé pusztán hagyatík néktek a ti házatok” (Lk 13:34—35). Jeruzsálem városa az egész világot szimbolizálta, a világot, amely kegyelmét elvetette és megutálta. Ti miattatok sírt, ti dacos szívek! Még akkor is, amikor Jézus a hegyen könnyeit hullatta Jeruzsálem felett, a város megtérhetett volna, s ezáltal elkerülhette volna végzetét. Isten még kegyelmesen várakozott arra, hogy adományait elfogadják. Vonatkozik ez rád is, kedves Olvasóm. Krisztus még mindig szeretettel szól hozzád: „Ímé az ajtó előtt állok, és zörgetek, valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énelem” (Jel 3:20). „Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja” (2Kor 6:2).

Akik saját erejükben bíznak, a homokra építenek. Még nincs azonban késő, hogy a közelgő veszély elől meneküljetez. Meneküljetez a biztos sziklára, még mielőtt kitör a vihar! „Így szól az Úr Isten: Ímé, Sionban egy követ tettem, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal.” „Térjetez énhozzám, hogy megtartassatok földnek minden határai.” „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbával támogatlak.” És „nem vallotok szégyent és gyalázatot soha örökké” (Ésa 28:16; 45:22; 41:10; 45:17).

[<<< vissza a 12. tanulmányhoz](#)

13. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 6. KÖTET, 341-348. (Legyünk vendégszeretők)

A Biblia nagy hangsúlyt fektet a vendégszeretet gyakorlására. Nem csak kötelességként vázolja, hanem sok gyönyörű képet mutat be ennek a kegyességnek gyakorlásáról, s az áldásokról, melyeket ez uszályában hordoz. Ezek között az

első Ábrahám élménye.

Mózes leírja a tikkasztó délben, Mamré tölgyének árnyékában, sátrának ajtaja előtt pihenő ősatyát. Három utas halad el a közelben. Nem igényelnek vendégszeretetet, nem kérnek semmit. Ábrahám mégsem hagyja őket felfrissítés nélkül továbbmenni. Már öreg, tekintélyes, gazdag, köztiszteletnek örvendő és parancsoláshoz szokott. Mégis az idegenek láttán „elējük sietett a sátor ajtajából és földig hajtotta magát Így szólt az utasok vezetőjéhez: Jó uram, ha kedves vagyok előtted, kérek, ne kerüld el a te szolgádat.” Maga hoz vizet, hogy lemossák lábukról az út porát. Maga választja ki eledelüket. Míg ők a hús árnyékban pihennek, felesége, Sára készíti nekik az ételt. Aztán Ábrahám tisztelettel áll mellettük, míg elköltik az ebédet. Átutazó emberek iránt tanúsította ezt a szívességet, akiket tán soha többet nem lát. De az ebéd után vendégei leleplezik magukat. Nemcsak mennyei angyalokat látott vendégül, hanem azok dicső parancsnokát, az ég és föld Teremtőjét, Ábrahám üdvöztetőjét és királyát. Vendégei feltárták előtte az ég határozatát, s Ábrahámot Isten barátjának nevezték.

Lót, Ábrahám unokaöccse, noha Sodomában telepedett le, telve volt az ősatya nyájasságával, vendégszerető lelkületével. Egyik este két idegent pillantott meg a város kapujánál. Tudta, hogy el nem kerülik a veszélyt, mely e gonosz városban fenyegette őket. Azért nem tágitott, hogy otthonába ne fogadja őket. Nem gondolt a veszedelemmel, mely magát és családját fenyegette. Szokása volt megvédeni a veszedelemben forgókat, s gondoskodni a hajléktalanokról. Az ismeretlen utasokért kiállása angyalokat vezérelt házába. Akiket védeni akart, azok védték meg őt. Este a város kapujából Lót vezette őket házába, hajnalban a két angyal vezette Lótot és családját az elítélt város kapujából a biztonságba.

Isten elég fontosnak tartotta az előzékenységnek ezt a két tettet, hogy lejegyeztesse Igéjébe, s több mint ezer évvel később az apostol hivatkozik rá: „A vendégszeretetről el ne felejtkeztek, mert ez által némelyek, tudtukon kívül, angyalokat vendégeltek meg.” (Zsid 13:2)

Az Úr tőlünk sem tagadja meg az Ábrahámnak és Lótnak adott előjogot: Ha vendégszeretők vagyunk Isten gyermekei iránt, mi is angyalokat láthatunk vendégül családi tűzhelyünkknél. Az angyalok a mi korunkban is betérnek emberi alakban emberek hajlékába, s örvendeznek vendégszeretüknek. A keresztyéneket, akik Isten arcának fényében élnek, mindig láthatatlan angyalok kísérik, s ezek a szent lények áldást hagynak maguk mögött otthonunkban.

A vendégszeretet az egyik feltétel, melyet a Szentlélek előír, mikor gyülekezeteink vezetőségét választjuk. Az egész gyülekezetnek szól az utasítás: „Legyetek egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül. Kiki, amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.” (1Pt 4:9-10)

Érthetetlen ugyan, mégis elhanyagolják ezeket az utasításokat. Akik keresztyének vallják magukat, azok is alig gyakorolják a vendégszeretetet. Népünk körében nem tekintjük a vendégszeretet gyakorlását annak, aminek kellene –

előjognak és áldásnak. Túl kevésbé vagyunk nyájasak, túl kevés hajlandóságot mutatunk, hogy szígyenkezés, vagy kérdés nélkül még kéthárom embernek helyet szorítsunk családi asztalunknál. Néhányan azt mondják, hogy ez túl sok vesződséggel jár. Nem lenne így, ha megmondanánk: Nem készültünk különösebben, de szívesen megosztjuk, amink van. A váratlan vendég többre értékeli a szíves látást, mint a legkörültekintőbb előkészületet.

Krisztust tagadjuk meg, ha olyan időt lekötő előkészületet teszünk, mely valójában az Úr ideje. Ezzel megraboljuk Istent, s másokkal szemben is helytelenséget követünk el. Ha nagy felhajtást rendezünk, talán családunkat fosztjuk meg az őket megillető figyelemtől, példánk pedig másokat is követésre késztet.

Szükségtelen terheket és aggodalmakat teremt a kívánság, hogy kérkedve, dicsekvőn vendégljük meg látogatóinkat. A háziasszony túl sokat dolgozik, hogy jó pár fogást feltálalhasson. Mivel túl sok az étel, a vendég túl sokat eszik. A következmény egyfelől a túlmunka, másfelől a sok evés miatt támadó betegség és szenvedés. Ezek a választékos lakomák csak teher és károkozás.

Az Úr szándéka, hogy gondoskodjunk testvéreinkről. Pál apostol adott erre szemléltető oktatást. Ezt írja a római gyülekezetnek: „Ajánlom nektek nővérünket, Fébét, ki a Kenkhréabeli gyülekezetnek szolgálója, hogy fogadjátok őt az Úrban szentekhez illően, és legyetek mellette, ha valami dologban rátok szorul. Mert ő is sokaknak pártfogója volt, nékem magamnak is.” (Rm 16:12) Főbe látta el az apostolt, s nagymértékben a gondoskodásra szoruló idegenek ellátója is volt. Gyülekezeteinkben követnünk kellene példáját.

Istennek nem tetszik az önzés, mely a nekem és családomnak kifejezésben mutatkozik. Ahol ezt a lelkületet ápolják, meg kell térniük a Krisztus életében megtestesült tiszta elvekhez. Akik magukba zárkoznak, akiket nem lehet rávenni látogatók megvendéglésére, azok sok áldást veszítenek el.

Néhány munkásunk olyan állást tölt be, mely elkerülhetetlenül látogatókról, testvérekről vagy idegenekről való gondoskodással jár. Egyesek szorgalmazták, hogy a terület vegye ezt figyelembe, s a rendes fizetésen felül megfelelő összeggel kárpótolja őket ezért a különkiadásért. Az Úr minden gyermekére rábízta a vendéglátás kötelességét. Nem Isten rendje szerinti, ha a terület vagy a gyülekezet helyett egykét ember gondoskodik a vendégekről. Sem az, hogy a munkások fizetést kapjanak testvéreik vendégül látásáért. Ez az önzés kitalálása, s Isten angyalai feljegyzik ezeket a dolgokat.

Akik mint örömhírhirdetők, vagy lélekmentők utaznak bármely ügyben helyről helyre, azok a gyülekezetek lássák el őket, akikért fáradoznak. Testvéreim, adjatok otthont nekik, még tetemes személyes áldozat árán is.

Krisztus számon tart minden kiadást, melyet a nevében végzett vendéglátás ró rátok. Ő lát el mindennel, ami szükséges ehhez a feladathoz. Akik Krisztus kedvéért vendégül látnak, akik mindent elkövetnek, hogy a látogatás vendégük és a maguk üdvére válják, azokat különleges áldásokra méltónak jegyzi fel a mennyben.

Krisztus a maga életében mutatott példát a vendéglátásra. Mikor a tenger mellett éhes sokaság vette körül, nem küldte őket haza étlenszomjan. Így szól tanítványaihoz: „Adjatok nekik enni.” (Mt 14:16) S teremtő hatalmának tettével látta el őket elég élelemmel. S milyen egyszerű élelemmel! Semmi fényűzés sem tett. Az egész menny parancsnoka gazdag lakomát rendezhetett volna a sokaságnak. Mégis csak azt adta nekik, ami kielégítette szükségleteiket, ami a tenger mellett élő halászok mindennapi eledele volt.

Ha ma az emberek egyszerűen, a természet törvényeivel összhangban élnének, bőségesen lenne élelem az egész emberi család szükségletére. Kevesebb képzelt szükség létezne, s több lehetőség nyílna arra, hogy Isten útjain dolgozzunk.

Krisztus nem próbálta fényűző vágyuk kielégítésével vonzani magához az embereket. A felszolgált egyszerű étel nemcsak hatalmát bizonyította, hanem szeretetét és az élet közönséges szükségleteiről való gyengéd gondoskodását is. S míg az árpakenyérrel etette őket, az élet kenyereből is juttatott nekik. Ez legyen példánk. Étkünk lehet egyszerű, sőt szegényes. A szegénység korlátozhatja életünket. Készletünk olyan kevés lehet, mint a tanítványoké volt. De ha rászorulókra bukkanunk, Krisztus utasítása ez: Adjatok nekik enni. Abból adjunk, amink van, s miközben adunk, Krisztus gondoskodik, hogy pótolja hiányunkat.

Ezzel kapcsolatban olvassuk el a szareptai özvegy történetét. Isten ehhez az asszonyhoz, pogány országba, küldte szolgáját éhínség idején, hogy enni kérjen. „Az pedig monda: Él az Úr, a te Istened, hogy nincs semmi sült kenyérem, csak egy maroknyi lisztesckém van a vékában és egy kevés olajom a korsóban, és most egy kis fát szedegetek, és hazamegyek, és megkészítem azt magamnak és az én fiamnak, hogy megegyünk, és azután meghaljunk. Monda pedig néki Illés: Ne félj, menj el, cselekedjél a te beszéded szerint, de mindazáltal nékem süss abból először egy kis pogácsát, és hozd ide, magadnak és a te fiadnak pedig azután süss. Mert azt mondja az Úr, Izráel Istene, hogy sem a vékabeli liszt el nem fogy, sem a korsóbeli olaj meg nem kevesbül addig, míg az Úr esőt ad a földnek színére.” (1Kir 17:1215)

Csudálatos volt a föníciai asszony vendégszeretete Isten látnoka iránt! És csodálatosan nyert jutalmat az asszony hite és nagylelkűsége. „És evett mind ő, mind amaz, mind annak házanépe naponként. A vékabeli liszt nem fogyott el, sem pedig a korsóbeli olaj nem kevesbült meg, az Úrnak beszéde szerint, amelyet szólt Illés által. És lett ezek után, hogy megbetegedett a ház gazdaszonyának fia, és az ő betegsége felette nagy volt, annyira már a lélegzete is elállt. Mondta azért Illésnek: Mit vétettem ellened Istennek embere? Azért jöttél hozzám, hogy eszembe juttassad álnokságomat, és megöljed az én fiamat? És monda néki: Add ide a te fiadat. És ő elvette azt az ő kebeléről, és felvitte a felházba, amelyben ő lakik, és az ő ágyára fektette. Akkor kiáltott az Úrhoz, és monda: Én Uram Istenem, nyomorúságot hozol erre az özvegyre is, akinél én lakom, hogy az ő fiát megölöd? És ráborult háromszor a gyermekre, és felkiáltott az Úrhoz, mondván: Én Uram, Istenem, térítsd vissza e gyermek lelkét belé. És

meghallgatta az Úr Illés szavát, és megtért a gyermekbe a lélek, és megéledt. És felvévén Illés a gyermeket, alávitte őt a felházból a házba, és adta őt az ő anyjának, és mondta Illés: Lássad, él a te fiad! És mondta az asszony Illésnek: Most tudtam meg, hogy te Isten embere vagy, és hogy az Úrnak beszéde a te ajkadon igazság.” (1524. vers)

Isten azóta sem változott meg. Ma sem kisebb a hatalma, mint Illés napjában volt. S most sem bizonytalanabb az ígéret, melyet Üdvözítőnk tett: „Aki befogadja a prófétát próféta nevében, prófétának jutalmát veszi.” (Mt 10:41)

Mai hű szolgálóra csakúgy, mint első tanítványaira vonatkoznak e szavak: „Aki titeket befogad, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.” (40. vers) Az Úr elismer és méltányol minden az ő nevében tett szeretetteljes cselekedetet. S ebbe a gyengéd elismerésbe Krisztus bevonja Isten legerőtlenebb, legszegényebb családját. „És aki inni ad egynek e kicsinyek közül, csak egy pohár hideg vizet tanítvány nevében [Jézusba vetett hitük és ismeretük által olyanok, mint a gyermekek] bizony mondom nektek, el nem veszti heti jutalmát.” (42. vers)

Szegénységünk ne zárjon ki abból, hogy vendégszeretők legyünk. Adjuk azt, amink van. Vannak, akik küszködve szerzik meg a betevő falatot, s nehezen tesznek szert a legszükségesebbre is. Szentjei személyében mégis Jézust szeretik, készen állnak vendégszeretettel hívők meg hitetlenek iránt, és igyekeznek áldásossá tenni látogatásaikat. Szívesen látják őket családi asztaluknál és családi oltáruknál is. Az áhítat órája megteszi a hatását a vendégekre. Egyetlen vendéglátás valakinek a haláltól megmentését jelentheti. Az Úr számon tartja ezeket a tetteket, és ezt mondja: „Én térítem meg.”

Testvéreim, hívjátok meg otthonaitokba, akik vendéglátásra és szeretetteljes figyelemre szorulnak. Ne kérkedjetek, de mikor szükségesnek látszik, hívjátok meg őket és tanúsítsatok igazi keresztény vendégszeretetet. A társas érintkezésben becses kiváltságok rejlenek.

„Nem csak kenyérrel él az ember”, s mikor testi eledellel szolgálunk, szolgáljunk reménységgel, bátorítással és krisztusi szeretettel is. „Mi is vigasztaljunk szomorúságukban másokat azzal a vigasztalással mellyel Isten vigasztal meg minket.” (2Kor 1:4) S mienk a bizonyosság: „Isten elég hatalmas ahhoz, hogy minden adományt bőven megadjon nektek, hogy mindenkor teljesen ellátva kétszen legyetek minden jótetre.”

A bűn és kísértés világában élünk. Krisztus híjával lelkek pusztulnak körülöttünk. Isten azt akarja, hogy fáradozzunk értük minden lehető módon. Ha kellemes családi otthonod van, hívj meg segítségre szoruló, hajléktalan fiatalokat, akik vágnak a nyájas és szerető szavakra, a tiszteletre és udvariasságra. Ha Krisztushoz kívánod vezetni őket, tiszteletet és szeretetet tanúsíthatsz irántuk, mint Krisztus véreinek megvásároltjai iránt.

Isten gondviselése hozzánk vezet a tapasztalatlanokat, sok olyan fiatal, aki rászorul szánalmunkra és irgalmunkra. Támaszra van szükségük, mert gyengék.

Fiatalemberek szorulnak segítségre. Annak erejével, aki szeretetteljes, nyájas a tehetetlenek, tudatlanok s azok iránt, akiket legkisebbejének tekint, fáradozunk jövő jólétükért, keresztény jellemük kialakításáért. Sokszor azok próbálják meg a legkegyetlenebbül a türelmünket, akik a leginkább segítségre szorulnak. Krisztus mondja: „Meglássátok, hogy eme kicsinyek közül egyet is meg ne utáljatok, mert mondom néktek: angyalaik a mennyekben mindenkor látják mennyei Atyám orcáját.” (Mt 18:10) S akik szolgálják őket, azokhoz így szól: „Amennyiben megcselekedtétek eggyel ez az én legkisebb atyámfiái között, velem cselekedtétek meg.” (Mt 25:40)

A vendégszeretetet gyakorlóknak ott lesz homlokukon az áldozathozatal koronája. Ezek meg fogják kapni jutalmukat. Ott látjuk majd a mennyben a fiatalt, akit segítettünk, akiket meghívtunk magunkhoz, akiket megóvtunk a kísértéstől. Látni fogjuk arcukon Isten dicsőségének visszfényét. „Látják az ő orcáját, és az ő neve homlokukon lesz.” (Jel 22:4)

[<<< vissza a 13. tanulmányhoz](#)

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

MAGYAR RÖVIDÍTÉSEK

AT – Az Apostolok Története
BO – Boldog Otthon
BP – Bizonyágtételek a Prédikátoroknak
EÉ – Előtte az Élet
GH – Gondolatok a Hegyibeszédről
Gy – Gyermeknevelés
JÉ – Jézus Élete
JVŰ – Jézushoz Vezető Út
KP – Krisztus Példázatai
Nev – Nevelés
NK – A Nagy Küzdelem
NOL – A Nagy Orvos Lánymán
PK – Próféták és Királyok
PP – Pátriárkák és Próféták
TII – A Te Igéd Igazság
TL – Tapasztalatok és Látomások
1-3Sz – Szemelvények E. G. White írásaiból, 1-3.
1-9B – Bizonyágtételek a Gyülekezeteknek, 1-9.

ANGOL RÖVIDÍTÉSEK

CE – Christian Education
CS – Counsels on Stewardship
FLB – The Faith I Live By
HS – Historical Sketches
12LtMs, Ms 53 – *Letters and Manuscripts*, vol. 12,
Letter 53,
RC – Reflecting Christ
RH – The Review and Herald
1-4SP – The Spirit of Prophecy, 1-4.
ST – The Signs of the Times
SW – The Southern Watchman

Angol nyelven kiadja:

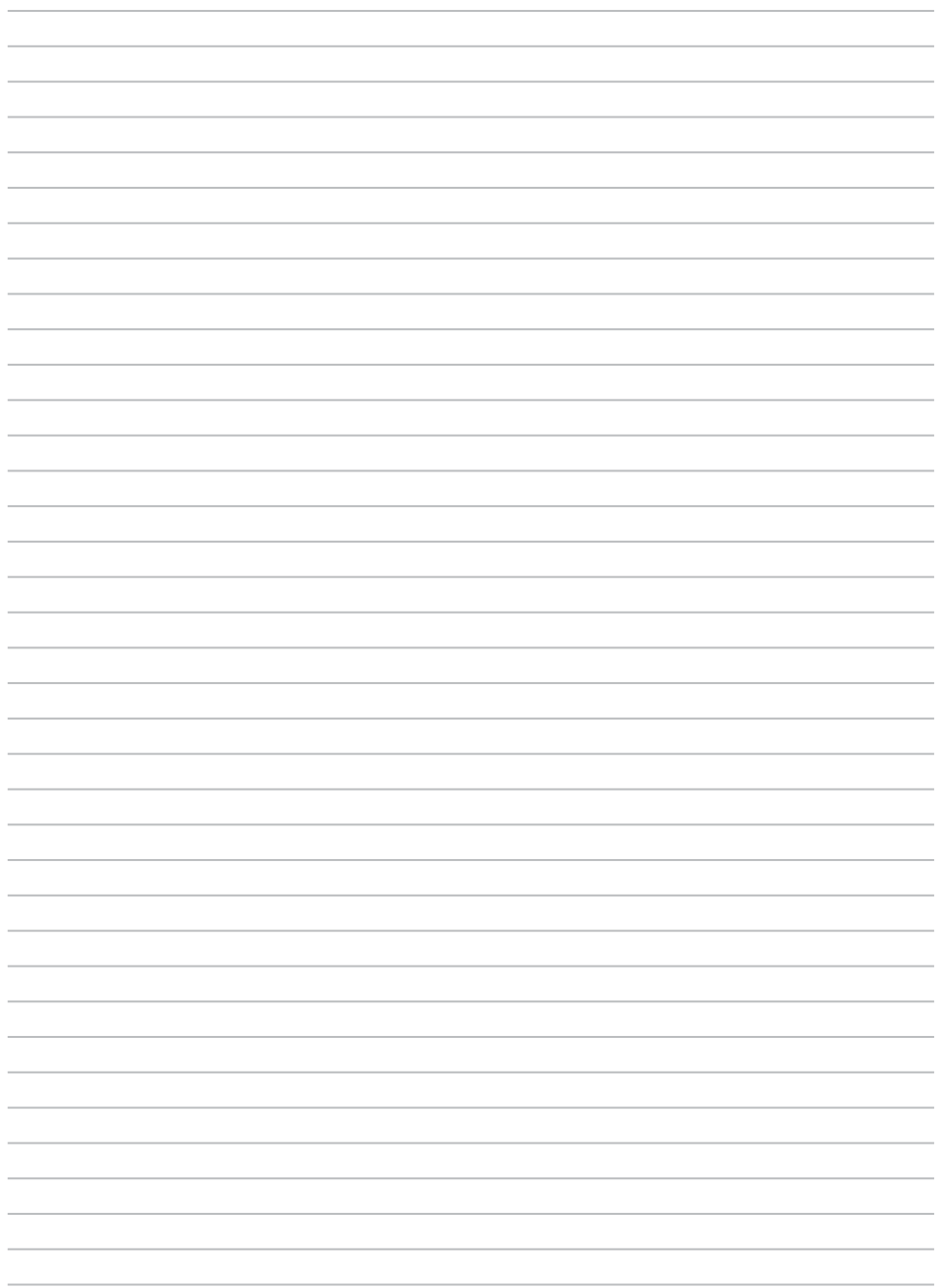
Seventh Day Adventist
Reform Movement
General Conference,
Sabbath School
Department.
Roanoke, Hollins Road,
Virginia 5240 USA
www.sdarm.org

Magyar nyelven kiadja:

Hetednap Adventista
Reformmozgalom
Magyarországi Területe
2146 Mogyoród,
Gödöllői út 201.
Tel.:30/697-2610
Email:
hnarm.hu@gmail.com
info@hnarm.hu
www.hnarm.hu

Nyomtatás készült:

Editura Pázitorul
Adevărului Str. Morii,
Nr. 27
505200, Făgăraș -
Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
Fax 0268 214111
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Támogatás 1+1%

Hetednap Adventista Reformmozgalom

Technikai szám: 0451

Adószám: 18292370-1-10

Számlaszám (Otp Bank Nyrt.) 11739085-20004673

Külföldről:

IBAN: HU77-1173-9085-2000-4673-0000-0000

BIC(SWIFT)Kód: OTPVHUB

Hetednap Adventista Reformmozgalom

ZOROBÁBEL Egészség és Lélekgondozó alapítvány

Adószám: 19137023-1-10

Számlaszám 11742049-20284507

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Január 4. Szombat

Egészségügyi és Oktatási Központ részére Paraguayban

A nagylelkű adományaitok sokak egészségét és hitét fogják újjáéleszteni. (4.old.)

Február 1. Szombat

Természeti katasztrófák okozta károk segélyezésére

Ez a felajánlás segítséget nyújt a katasztrófák, betegségek, halálesetek vagy nehéz körülmények által sújtott területeken élők számára (25.old.)

Március 1. Szombat

„A jellem gyermekei” Oktatási Központ részére

Segítség egy új, kisgyermek számára kialakított korai nevelési intézmény építésének befejezéséhez Romániában (46.old.)